

Vykladač

Mirka Dvořáková

Noc se přehoupala do druhé půli a zábava vázla. Postarší kupec u stolu pod oknem sice dál úporně vychvaloval výhody psího sádla, ale preclíkářce, na kterou chtěl udělat dojem, už padala hlava a skřetí muzikant si aparaturu z bubínků a zvonečků pověsil na trám, a s hlavou na stole dávno spal. Nad mísami se zbytky lojových škvarků falešně prozpěvovala partička besinských námořníků, kolem kterých se motala dvě děvčata. V jejich sousedství se uvelebili hráči kostek a roh u krbu opanovali karbaníci.

Janis se jako čerstvý příchozí posadil k volnému stolu ke vchodu do kuchyně a soustředil se na horkou zelňačku. Už jak miska přistála na stole, zabrnělo ho za krkem, jak se o jeho rozhraní oťel démoní výboj. Nebylo to v budově, ale někde poblíž. Bylo to tak povědomé, že zkřivil rty do úsměvu. Zakvedlal kousky brambor a klobás a odhodlaně nabral další lžíci. Co je venku, se ho netýká.

Dusot na zápraží, závan studeného vzduchu, a do výčepu se nahrnula trojice mládenců, samá krajka a peří. Že cesta podél pobřeží je samý kámen, nešlo přeslechnout. Chtěli večeři a ubytování, to se rozumí. Strojeně příkyvujícím hostinskému vyprávěli, že tady v Nemesii studují diplomacii, ale teď se vrací domů, do Akezonu. V jejich hlavním městě to vře, král Suech fatálně ochořel, dokonce to vypadá, že nedožije konce týdne.

Janis si pomyslel, že Suechův nástupce bude udělovat nové úřady a tatíkové těch hejsků mají strach, aby rodiny nepřišly zkrátka. Napadlo ho, že nový král, ať už se jím stane kdokoliv, by ho mohl potřebovat. Ale Akezon byl od Erijenova panství pořád moc blízko... Ostatně, už měl koupený lodní lístek na *Mreonův vánek*, takže nemělo cenu měnit plány.

Jak se mládenci u výčepu natřásali, zatarasili průchod ke schodišti. Přinutili tak svého sluhu proplétat se s jejich zavazadly mezi stoly. Hoch musel uhýbat rozjařeným Besincům, kteří s děvčaty hráli flašku a honili se vzájemně kolem stolu, až ke dveřím do kuchyně, kde seděl Janis. Prohnutý pod bagáží absolvoval trasu ze dvora k patě schodiště zatím dvakrát, z toho jednou téměř porazil skřeta, který se vypravil na dvůr na záchod. Kdosi utrousil poznámku, jestli těch zavazadel na jedno přespání už nestačí, ostatní se zasmáli.

Janis situaci vyhodnotil jako neškodnou a soustředil se na poslední kousek klobásy. Ve chvíli, kdy byla na lžíci, byl sražen řítící se bednou i se stolem a židli k zemi.

Vše provázal řinkot rozbíjeného nádobí a praskání dřeva.

Rozplácl se na kamenných dlaždicích v troskách židle pod převrženým stolem, u kterého seděli hráči kostek a stejně tak skončil v keramických střepech i zbytek polévky. Hospoda burácela smíchem. Vzteky se mu zatmělo před očima. Okamžitě se ale opanoval, když zaznamenal, že těsně vedle něj se zvedá z podlahy útlá postava. Tehdy mu došlo, že škodolibá zábava nebyla zaměřena proti němu. Terčem byl podomek vracející se s další obludnou bednou, kterému kdosi podrazil nohy.

Na nešťastníka se okamžitě snesla sprška nadávek. Janis se v duchu podivil, jak mohl tak útlý mládenec, snad ještě dítě, utáhnout bednu určenou pro dva silné dělníky z doků. Pak zahlédl jeho tvář. Podle světlé kůže se stříbřitým leskem, jemných rysů a černých kratinkých vlasů rozpoznal kreneva. Zarážející byl jeho dětský vzhled. Pak si vzpomněl, že ve Druhém věku krenevové potomky mívali.

V úsilí udržet si masku se nasupeně rozhlédl a pomalu vstal. Bedna ležela neporušená v uličce, zato židle byla napadrtá a hostinský to námořníkovi, který měl sviňárnu na svědomí, právě vyčítal.

Ale potměšilce se překvapivě zastal samotný majitel postiženého, který už se mezitím stačil představit jako Fenest, dědic vévody Boneta. Zelený kámen velikosti husího vejce zasazený v jilci jeho meče jasně svědčil o skvělém rodinném zázemí. „Přece nebude tak zle, hospodský. Zmetek vydrží všechno a za tu židli rád zaplatím.“

„A co jeho polívka a nádobí?“ rozčiloval se výčepní a ukazoval na Janise.

Bonet junior zvedl obočí, povýšeně se na Janise podíval a broukl: „Ale jistě. To jídlo zaplatím.“ Znechuceně nakrčil nos a ukázal na Janisovy vysoké kožené holínky. „Zmetek to vyčistí.“

Kolem zašoupaly židle, jak štamgasti povstali, aby se mohli na Janisovy boty podívat. Na původně lesklém povrchu, teď ulpívala slizká vlákna kysaného zelí. Ozvalo se rozpačité pochechtávání. „Povídám,“ broukl potměšile prodavač psiho sádla, „pro bednářskýho tovaryše jsou ty boty nějak moc nóbl...“

Janis zachoval netečný obličej. Byla to od něj malichernost. Věděl, že ho ty boty můžou dostat do průšvihů, ale prostě si nemohl pomoci. Dřeváky nesnášel, na lýčené sandály se nemohl ani podívat. To už by radši chodil bos. Sakra. Pokrčil rameny, položil si ruku na srdce, kde měl na kapse kazajky přistehovanou cechovní značku bednářů se dvěma hranatými hřebíky, a do nastalého ticha rozvážně prohlásil: „To je jasný jak facka, vašnosti. Botama mi zaplatil pan Hojimen z Jekevenu. Za to, že jsem vyrobil rakev pro jeho jediného syna Breba, kterýho rozpáral kanec. Brebovy boty byly úplně nové. Pan Hojimen měl větší nohu, mně byly akorát. Do rakve by jich bylo škoda.“

Když se hospodou prohnalo chápatvé zamručení, rozhlédl se po náhradní židli.

Fenest, syn vévody Boneta, se ale projevil jako důsledný mládenec. Dříve, než se stačil usadit, křikl: „Zmetku dělej!“

Krenev mezitím sesbíral střepy, nyní se vysoukal zpod stolu a zamířil do kuchyně.

„Kam jdeš, hovado?“ obořil se na něj majitel.

Otrok se vrátil, blýskl stříbrnými očima po Janisovi, a předstoupil před Fenesta. Už asi tušil, co bude následovat. Vyzařoval ztělesněnou obezřetnost. „Pro hadr, vaše milosti,“ pronesl zastřeným hlasem.

Akezoňan se mrazivě usmál. „Nezdržuj. Větší škodu už mi dělat nebudeš.“

Jeho slova vyvolala rozpačité pokašlávání napjatého publika.

Otrok si mlčky přešlápnul.

Vůkol se rozhostil pískot a tlumené pochechtávání. Janis cítil, jak přihlízející to divadlo přitahuje. Kdyby se jednalo o smrtelníka, nikdo z přítomných by se tak dobře ne bavil, ale na krenevy měli spadeno samotní bohové a Fenest jednal přesně podle diktátu současné víry. Byli zvědaví, jestli krenev vyčistí boty rukávem, nebo dokonce vlastním jazykem...

„Dělej,“ zavrčel Fenest.

Krenev s výrazem osoby, která je dávno po smrti, svlékl šedivou halenu, zmuchlal ji místo hadru a klesnul na kolena.

Se zbytečnou přecitlivělostí Janis problémy nemíval, ale toto bylo příliš. Sehnul se, vytrhl krenevovi halenu z ruky, a zavrčel: „Vyřídíme to na dvoře.“

Vévodův syn nakrčil nos. „Copak nevíš, co se říká?“

Když Janis mlčel, patricij se vědoucně usklíbnul. „Chtěl jsem ti vyplatit bolestné. Ale když si to vybereš v naturáliích...“

Napětí opadlo, knajpa se rozduňela chechotem a pískotem.

Častován lechtivými průpovídkami, odvěkl Janis kreneva ven. Na dvoře mu halenu vrátil. „Vyčistím to sám,“ štěknu a dál se o něj nestaral.

Byl znechucený. Když o nich jako chlapec v semináři čítal, provokovalo ho, jak jsou texty tendenční. Krenevové v nich byli vyliční pokaždé jako zlovolní a pomstychtiví náfukové, kteří si zatracení plně zaslouží. Tajně se té demagogii posmíval, a v nejpřísnějším soukromí jim držel palce. Ale když prvního z nich uviděl na vlastní oči, byl zklamán. Čišela z něj poníženost a beznaděj. A tento nedorostlý exemplář nebude výjimkou.

Sebral z koše na náspě chomáče pazdeří a pod lampou u vchodu do stájí si boty vyleštil. Na čerstvém vzduchu už nedokázal dál potlačit emoce a z jeho úst plynul téměř souvislý proud dwentenských nadávek.

Odhodil poslední smotek, a konečně se na prokletého podíval.

Krenev vyšel ze stínu do světla. Jeho netečná maska byla pryč. Napřimil se, stříbřité oči mu zaníceně plály, ústa prohýbal jasně patrný náznak úsměvu.

Janise zamrazilo. Vybavilo se mu zprofanované proroctví hlásající, že svět se otřese, až se krenev usměje. Byla to často používaná hláška, kterou lidé hodnotili neměnnost obecných nešvarů. Znamenala, že svět se prostě nezmění nikdy.

„Tvé maskování je skvělé. Je to k nevíře, při životě, jaký vedeš,“ řekl krenev obdivně. „Jakou máš specializaci?“

A ještě tohle. Jako pěna z pípy v Janisovi vykypěla zlost. Co si ten proklatec vlastně myslí? Místo aby poděkoval, že ho ušetřil ponížení, ještě bude vyzvídat.

„Jak můžeš, sakra, vědět...“

Krenev ukázal přes dvůr směrem ke kulaté věži vyčnívající nad střechou stájí. „Myslíš, že jsem si tvého věření nevšiml? Tam nahoře pod střechou probíhá obtížný porod. Psi zalezli do chléva, a kočky do slámy. Trsuahovu přítomnost cítíš stejně intenzivně jako já.“

Chtěl naznačit, že otcem dítěte je někdo tak významný, že si mohl dovolit zaplatit diákona s přivolavačem. Než bohyně Ixona propustí novorozence na svět, přivolaný démon na sebe přebere nejtěžší bolesti a ochrání rodičku před Plamenným mořem.

Janis obrátil oči v sloup. „Trsuaha jsem zaměřil snadno, protože se známe. Naposledy jsme se ale nepohodli...“

To byla pravda. Po závěrečných zkouškách na Trnitém ostrově odcházel k mistru Estebanovi na Erijenův dvůr. Trsuah se mu posmíval, že jde sloužit větším hlupákům, než je on sám, a Janis běsovi zase omlátil o hlavu, že je renegát.

Současní bohové, sahíjinové, totiž démony zdědili po krenevech, pánech Druhého věku. To krenevové za svých časů skřety, lidi a démony stvořili.

Některé světy Perweonova kotle byly démony přímo zaplevelené. Démoni stejně jako draci a baziliškové dokázali prostupovat oponou, a z pouhé nudy dělali na světech smrtelníků zmatky.

Sahíjinové, páni Třetího věku, tomu po Jestřábí hoře udělali přítrž. Roztřídili démony do kategorií a přístup na jiné světy podřídili přísným pravidlům. Démoni až pozdě pochopili, že dostali něco, co vůbec nechtěli. Mnozí se sahíjiny kolaborovali ještě před rozhodující bitvou. Janis sice nevěděl, jak konkrétně se před dvěma sty lety zachoval právě Trsuah, ale teď sloužil právě nejvyššímu sahíjinovi, Tyneonovi, a to hovořilo za vše.

„Není moc takových, co je Démon bolesti nechá odejít po té, co se s nimi nepohodne,“ poznamenal ironicky krenev. „Ale na přivolavače démonů vážně nevypadáš. Ti bývají většinou těžké váhy.“

„Jsem vykladač,“ štěknul Janis.

Krenev přikývl. „Zvláštní.“

Stopa ironie v jeho hlase Janise popuzovala. Současná společnost věřila doktríně, že dvě staletí poroby z bývalých pánů Druhého věku veškerou sebeúctu vymazaly, ale krenevovo chování svědčilo o opaku. Navíc ho štvalo, jak snadno ho poznal. Jeho maskování bylo opravdu mnohem lepší, než kohokoliv jiného. Dobře to věděl.

„Jak jsi, sakra, poznal, že...“

„Máš vodivé rozhraní,“ skočil mu do řeči krenev. Ironie byla pryč. „Slabé, ale o to zajímavější. Schopnost vycítit magii nám vzít nedokázali. Souvisí s naší podstatou stejně jako nesmrtelnost.“

Když Janis dál nasupeně zíral, otrok pohodil hlavou.

„Uráží tě, že s tebou mluvím jako rovný s rovným? K čemu by ti bylo, kdybych tě zahrnul poníženími díky, když můžu zařídít, aby ses naučil, jak se ubránit zaprodání? I když jsi to doposud neudělal, jednou by se to dozajista stalo. V Akezonu, na dvoře královny vdovy Teji, slouží má sestra Qlea. Naučí tě, jak bez rizika znetvoření naslouchat reziduálnímu šumu z informační sítě, a všechno ostatní, co na Trnitém ostrově nedokázali.“

„Myslíš, že o to stojím?“ vyprskl Janis.

„Ano,“ šeptl mladík se starýma očima.

„Co když se ve mně mýlíš?“ ušklíbnul se, „co když se tě prostě jenom tak moc štítím, že jsem si ty boty raději očistil sám?“

Krenev vzpurně pohodil hlavou. „Možná jsi ještě příliš mladý.“

Dveře hostince se prudce rozletěly, dvůr zalila záplava světla. Dva vzájemně se podpírající karbaníci vrávorali směrem ke hnojišti.

„Jak to jde?“ křikl ten, jehož košile svítila do tmy.

„Cukrúúú, cukrú,“ poškleboval se jeho kumpán.

„Rozhodnutí, jestli nabídku využiješ, je na tobě, mágu,“ zavrčel krenev.

Janis se rozesmál. „Kdybych se z nějakých obskurních důvodů rozhodl tvou sestru na akezonském dvoře vyhledat, propadl by mi lodní lístek. Honí mě celá Erijenova armáda.“

Otrok vážně přikývnul. Z vysoké boty vytáhl krátký váleček. V kalném světle lucerny se zaleskl žlutý kov. „Akezon je to nejlepší místo, kde se ukrýt, protože pod svícnem je tma. Toto ti pomůže se na Suechově dvoře etablovat.“

Janis zvedl obočí. „Nepotřebuješ to sám?“

Krenev jej obdařil shovívavým pohledem. K čemu by zatracenému zlato bylo? Kletbou Honor-re obraný o tvořivou sílu, přinucený sloužit smrtelníkům, nepotřebuje jídlo ani vodu.

„Až se s Trsuahem usmíříš, tak ho ode mne pozdravuj. Mám málo šancí se s ním setkat,“ řekl dál trochu rozpačitě.

Janis na padlého vytřeštil oči. Nechápal, jak může příslušník ztročené rasy tajně komunikovat se služebníkem svých přemožitelů.

Krenev mu údiv vyčetl z obličeje a řekl: „Věci nejsou pokaždé tak, jak se jeví.“

„Určitě se nejmenuješ tak, jak na tebe volali,“ řekl Janis.

„Máš pravdu,“ přikývnul. „Jsem Ravens.“

„Janis.“

Krenev se znovu usmál. „Jednou se zase setkáme, Janisi.“

Když se vrátil do výčepu, studenti právě stoupali po schodišti do svých pokojů. Na jeho stole čekala náhradní porce zelňačky, tak se do ní pustil.

Skřet, kterému Besinci zaplatili další rundu, sundal z trámu nástroj a hlubokým a kupodivu příjemným hlasem začal zpívat o Perweonově kotli. Odrhovačku o stvoření světa znal úplně každý. I když si ji bardové obměňovali podle nálady, refrén byl vždycky tentýž, a když k němu skřet poprvé došel, osazenstvo knajpy se ochotně přidalo:

„Jó, byl to velký Perweon

kdo zahájil ten světa shon!

Jó, byl to velký Perweon

kdo zapálil pod kotlem!

Jó, byl to velký Perweon,

kdo vhodil jáhly do polívky

Byl to velký Perweon,

díky němu žijem!“

jablkovci pijem!“

Píseň byla dlouhá, ale ve skřetově podání byla tak zábavná, že Janisovi několikrát málem zaskočilo. V základním podání popisovala kosmologii.

V době, kdy na světě ještě nebylo nic, dostal Prvopočátek jménem Perweon, hlad. Naplnil kotel vodou a vhodil do ní jáhly a sůl. Výsledek mu nechutnal, tak pod kotlem zapálil oheň. Voda v kotli se začala ohřívát. Jak se Perweon nad kotlem nakláněl, aby se podíval, jestli je už hotovo, kýchnul, a slina dopadla přímo do vařící se polévky. A protože to, co vykašlal, bylo božské, nakazil tím každé zrníčko kolotající v kotli. Jáhlová zrnka se proměnila v živé světy... Byly jich myriády. Perweon zmírnil oheň, aby polévka nebyla příliš horká a jal se svým božským zrakem sledovat, co se na jednotlivých světech děje. Na některých povstali první bohové. Na Tenerisu netrebové, kteří tvořili zvířata a rostliny, na jiném světě, Olewenjenu, povstali glentechové, a na dalších světech zase další božské rasy. To, co uviděl, Perweona tak zaujalo, že od pozorovaného nemohl odtrhnout zraky. Sledoval život v kotli tak intenzivně a jeho pozornost se postupně natolik rozptýlila, až dokázal vnímat děj na deseti světech současně, pak na dvaceti... Množství Perweonem sledovaných světů se stále zvyšovalo, jak nechtěl přijít ani o jeden detail, až nakonec se svým kotlem splynul. Oheň, který zažehl, stále hoří a ještě mnoho dynastií bohů se vystřídá, než uhasne. Až se tak stane, světy v kotli přestanou vířit a bez energie zaniknou.

Nikoho z posluchačů nikdy nenapadlo se zamyslet, kde vzal Perweon kotel a kde jáhly, když bylo těsně předtím řečeno, že na světě kromě něj samotného nic jiného nebylo. Ale takové už odrhovačky bývaly. Nelogické.

Janise zaujalo, jak vtipně se muzikant s popisem nejranější historie světa vypořádal. Jeho kolegové se při popisu obvykle omezili jen na Teneris. Zmínili, že první božskou rasou byli netrebové, druhou krenevové a tou třetí a nejdokonalejší současní bohové sahíjinové. Jenže Písečník to vzal podrobněji a obdobně se věnoval i vývoji na Tenerisu. V několika slokách popsal, jak netrebové v Prvním věku stvořili rostliny, houby a zvířata, a pak byli absolutně vyhlazeni krenevy. Krenevové ve Druhém věku stvořili skřety, lidi a demony, a

pak byli potřezeni sahíjiny. Ale protože jsou sahíjínové milosrdní, k definitivní genocidě svých předchůdců nepřistoupili. Sahíjínové uplácali v současném Třetím věku jen bazilišky a draky a dál se zabývají kultivací nebo převýchovou bytostí, které zdědili po svých předchůdcích. Písečník neopoměl do písničky zakomponovat uštěpačnou zmínku o tom, že sahíjínové zejména lidi pokládají za své mazlíčky. Janis se jeho zatrpklosti nedivil. Krenevané dopustili, aby si lidé skřety podmanili, a sahíjínové to nechávali tak a navíc lidskou rasu ochránili před mnohem odolnějšími vývojově mladšími démony.

Písečník právě dozpíval, když se ze dvora ozval dusot kopyt.

Při pohledu na šest našťvaných a unavených vojáků hostinský ožil: „Barone Hutosine, to je let, co jsme se neviděli! Stále v gardě hraběte Erijena? Co děláte v přístavu?“ zahalekal.

„Zdravím, Quentone,“ houkl Hutosin. „Hledáme takového nastrojeného hejska. V pěkném zeleném kabátci a v černém plášti lemovaném kožešinou. Světlé vlasy, bílá kůže, zelené oči, fajnový ručičky. Má možná meč, ale dokáže jen práskat hubou. Je to vykladač. Jmenuje se Janis z Hlubiny. Kdo o něm ví, dostane zlatý gaviál.“

„Co provedl, ten vykladač?“ optal se hospodský.

Hutosin si přihnul z korbele a mávl paží. „Původně byl u mistra Estebana v učení. Esteban, to byl panečku vykladač. Jediná jeho předpověď se nikdy neminula. Ale byl nejmíň pět set let stár. Když si jeho duši démoni odnesli, potřeboval starý pan hrabě vyložit. Ten nedouk to zmršil. Hrabě ho odsoudil na hranici, ale kdosi mu pomohl utéct.“

Hospoda zašuměla zájmem. Jakmile vykladače dopadnou, bude upálen. Tak to chodilo věky věků.

Janise ani nenapadlo se nahrbit. Hutosin si ho pamatoval jen v sametu, plavovlasého s elegantně upravenou bradkou. Teď byl oholený, vlasy pod pletenou hučkou měl obarvené načerno, kůži osmahlou sluncem, oblečený v kazajce z hrubého sukna stažené opaskem z drhaných provázků.

Mezitím, co Hutosin řečnil, jeho muži šmejdili v kuchyni a po chodbách. Bylo jen otázkou času, kdy zamíří do stáje. Kdyby si lépe posvítili, mohli by podle ohlávky poznat Jarunu, v korytě pod senem najít zabalený meč i výbavu. Všechno stálo spoustu let dřiny, nezbude, než ty pitomce navést na falešnou stopu.

„Zelený kabátec byl zdobený perlami?“ ozval se, čímž na sebe strhl všeobecnou pozornost.

„Ovšem,“ zahřímálo důstojník. Obrátil se k jeho stolu a shora na něj shlížel. „Takže jsi ho viděl. Kdy?“

„Před týdnem na trhu v Deflee, vaše blahorodí,“ odpověděl tázaný. „Jsem bednář. Chtěl, abych mu vyrobil lodní kufr. Potřeboval to rychle. Do věřejška, než odplula *Ixonina vášeň*.“

Vojákovi poklesla čelist. „Do prdele,“ zaklel, „to nám ještě scházelo.“ Houkl na hospodského, aby přinesl pivo, vklouzl na židli naproti. „Pověz, co ještě říkal.“

Janis snaživě vykulil oči. „Jenom lamentoval, že potřebuje stihnout tu loď...“

Jeden z vojáků, který se předtím opíral o futra do kuchyně, a nedůvěřivě si bednářského tovaryše prohlížel, se k důstojníkovi naklonil a cosi mu pošeptal do ucha. Hutosin přikývnul a s úšklebkem na Janise vyjel: „Kde jsi ukradl ty boty, chlíváku?“

Vykladač pochopil, že voják měl lepší výhled pod stůl. Obdařil důstojníka bezelstným pohledem. „Ty jsem onehdá dostal místo peněz, vašnosti!“

Od sousedních stolů se ozvalo podpurné mručení. Hutosin v domnění, že je to veřejně známá záležitost, nad tím mávl rukou. Zvedl se od stolu, a na toho podezíravého křikl: „Svolej ostatní. Musíme do doků. Když najmeme malou rychlou loď, dohoníme *Ixoninu touhu* ještě před Wendonským průlivem.“

„A co ten slíbený gaviál, vašnosti?“ zakňoural Janis.

„Odměnu si vyzvedni na dvoře hraběte Erijena,“ odbyl ho znechuceně Hutosin.

Vojáci zmizeli a cesta do Akezonu se rázem jevila reálněji, než původně. Bylo možné, že zrekvírují právě Mreonův vánek... Při představě, že zítřejší den zase stráví v sedle, si Janis otráveně povzdchl.

Na jeho džbánec dopadl stín. „Zvláštní,“ zapředel mu do ucha tichý hlas, „na trhu v Deflee jsem byl minulý týden taky. Je to tam docela malé. Na náměstí vystupovali provazochodci. Myslím, že chlapa v zeleném kabátci s perlami bych si určitě všimnul... A ty boty jsou opravdu pěkné.“

Necítil žádné brnění, takže skřet ani Trsuah v tom prsty neměli. Oslovil ho člověk. Všichni, které si prohlédl, když do šenku přišel, vypadali naprosto neškodně. Zády seděl jenom ten u karet. Mohlo jít o žoldáka, zběhlého studenta nebo zchudlého šlechtice.

Počkal, až se posadí a pak k němu pokradmu stočil zrak. Mohli být stejného věku. Jeho profil působil i přes strniště ušlechtilé.

„Chceš mě vydírat?“ zavrčel s jistotou, že nemá smysl dál hrát pitomce. Chlap ho odhalil nejspíš podle bohaté slovní zásoby. Příště si dá větší pozor.

Cizinec se uchechtl. „Naopak. Jmenuju se Gwen.“ Sáhl do kapsy a vytáhl balíček karet. „Dáme partičku?“

Byly to obyčejné listové karty, evokující šest ročních období. Janis hrát uměl, ale žádné potěšení v tom neviděl. Zatímco otrapa rozdával, přichystal si hromádku měďáků. Shrnul karty do dlaně a vynesl šiškovou čtyřku. Bylo mu jedno, kolik prohraje, jen se ho chtěl zbavit.

Cizinec ji přebil šiškovou devítkou a vynesl obilní trojici. „Hezky do stodoly,“ tetelil se.

Janis obrátil oči v sloup, vyrovnal ovocnou šestici a vyhodil šiškového mága.

Cizinec nadšeně hvízdal. „S takovou ti nezbude na pozdější obranu, vykladači.“ Poslední slovo jen vydechl.

Janis překryl karty rukou a sykl: „Tak znova: Co chceš?“ V duchu už se pomalu smířoval s variantou, že když to jinak nepůjde, vyláká ho ven, a zabije.

Gwen se mu upřeně zadíval do očí. Byly nebesky modré. „Viděl jsem tě na Erijenově dvoře. Ty, přítel jeho syna a slavný mág, by sis o nájemného žoldáka ani boty neotřel, ale teď se situace změnila. Potřebuji, abys mi vyložil.“

Janis pohodil hlavou a sykl: „Blázníš?“

Gwen uličnický zamrkal. „Vy šarlatáni se neradi perete, že?“

Vykladač potlačil další zaklení. „O rozruch nestojím.“

Gwen se kloklavě zasmál. „Hádám, že, než jsi sem zapadl, stačil sis v docích ještě jako dobře oblečený patricij, koupit lístek na *Mreonův vánek*. Tu loď si Erijenovi vojáci vypůjčí ke stíhání *Ixoniny touhy*. Až se vrátí, stopa bude vychladlá.“

Ten chlap ho neskutečně štvál.

„Stejně jim dojde, žes to byl ty, kdo je obelhal,“ pokračoval Gwen. „Tys toho starocha ale musel nasrat... No, tak, neboť srab a vylož mi.“

Janis zavřel oči, aby mu z nich cizinec nevyčetl vztek.

„Karty jako karty,“ ševalil vmlouvavě Gwen. „Zdejší štamgasti jsou tak hloupí, že triftové karty od listových ani nepoznají...“

„Už mlč,“ štěkl vykladač. Celá situace byla groteskní. Listové karty nechal okatě rozhozené, a sáhl k opasku. Cizinec ostražitě strnul. Vzápětí se jeho ústa roztáhla do širokého úsměvu, když Janis na stůl opatrně, aby to viděli jen oni dva, vytáhl balíček triftových karet. „Co chceš vědět?“ broukl, zatímco míchal.

„Do svých patnácti jsem studoval,“ řekl Gwen. „Teologii, historii, aritmetiku, logiku, teorii vojenství i umění. Po otcově smrti panství převzal nejstarší bratr a vykopnul mě z domu. S mečem to sice zvládám, ale lépe to umím se ženskými. Jenže, která by chtěla třetího syna? Co mám dělat, abych neskončil v příkopě u cesty?“

„Vyložím ti do čtyřky,“ zamumlal Janis. „Vlevo nahoře bude karta, která znázorní problém, vpravo nahoře okolnosti, vlevo dole se ukáže, co máš udělat a vpravo dole se objeví, jak to dopadne.“

Vyložil čtyři karty. Vlevo nahoře se objevil herec, vpravo nahoře svět, vlevo dole kolo štěstí neboli boží volba a vpravo dole byl král. Význam série byl natolik jasný, až se Janisovi zatajil dech. Tento člověk byl předurčen na vladařský stolec. Neodvratně. Rychle třesoucími prsty karty shrnul do dlaně.

„Tak co?“ dorážel Gwen. Zjevně si povšimnul, že to vykladače vzalo.

„Divím se, že vás z domova pustili tak nalahko, jasnosti,“ prskl jedovatě Janis. „Je to nějaká zkouška dospělosti a oni vás na dálku hlídají, abyste si nenatloukl? Ze které země vlastně pocházíte? Tady v Nemesii je následník ještě mimino. V sousedním Akezonu je následnicí princezna Gizela, protože její bratr Emerich je z levého boku. Že by Daresie? Kewendon? Nebo nějaké ostrovní království?“

I ve špatném světle bylo patrné, jak cizinec zbledl. „Panství mého bratra, barona z Hyberoku, se nachází šest dní odtud, ale už pět let jsem tam nebyl. Laskavě mi pověz, co ty karty znamenají.“

Hodiny mentálních cvičení na Trnitém ostrově nebyly nadarmo. Stačil jediný pohled do Gwenových planoucích očí a Janis poznal, že nelže. A přesto, karty hovořily zcela jasně. Ukryl balíček do kapsy, a řekl: „Staneš se králem, Gwene z Hyberoku. Okolnosti i bohové stojí při tobě.“

„Lžeš!“ sykl Gwen, „to přece nemůže být pravda!“

„Je to pravda.“

Nemesijec se náhle zatvářil, jako kdyby všechno pochopil. „Ach tááák, on to Hutosin vlastně říkal. Jsi ještě mladý a pořádně to neumiš. Tím se vše vysvětluje. Démon, kterému ses zaprodal, je asi trochu flink.“

Janis se hořce usmál. Nemělo smysl vysvětlovat, že on svou duši zaprodávat nehodlá. „Ještě nikdy jsem se nemýlil.“

Baronský synek položil hlavu do dlaní a houkl: „Nedělej si ze mě srandu.“

Jeho slova naštěstí zanikla v šoupání lavic, jak se hráči kostek zvedali od stolu. Noc spěla k ránu, dokonce i hostinský už se vytratil, námořníci s děvčaty zmizeli do pronajatých pokojů dávno předtím.

Janis počkal, dokud poslední z hráčů nezmizel v patře, a pak rovněž vstal. „Nežertuju ani nelžu,“ řekl. „Jestli se příště uvidíme, budeš mít na hlavě korunu.“

Nemesijcova ruka jej drapla za rukáv. „Jedu s tebou.“

Pokusil se ji setřást, ale muž se ho držel pevně. Už toho začínal mít dost.

„Nemám zrovna co na práci,“ drmolil překotně Nemesijec. „A pokud je můj osud předem daný, neuteče mi. Copak nejsi zvědavý, jakým způsobem se výklad naplní? Než se tak stane, můžu tě chránit.“

Janis už chtěl odseknout, že ochranu nepotřebuje, ale pak se zarazil. Erijenova komanda hledala jednoho muže. Když budou cestovat ve dvojici, mohlo by to pronásledovatele zmást. Důvěřovat lidem, bylo v jeho profesi riskantní, ale když zíral do těch bezelstných očí...

Gwen naprosto přesně obrat v jeho názorech vycítil a napřáhl k němu pravici.

Janis se jí chopil. „Tak dobře. Mám namířeno do Akezonu na dvůr krále Suecha. Měli bychom vyrazit, Gwene z Hyberoku.“

Nastal Emkener, svítalo, když vyšli na dvůr. Nemesiec se krotce usmál a řekl: „Aby se výklad naplnil, měl bych na Hyberok zapomenout. Mohl bych se vydávat za prince z Jižních ostrovů a ty za mého osobního mága. Pokud ještě máš ten kabátec pošíty perlami, mohl bys mi ho v Akezonu půjčit.“

Gwenova drzost Janise fascinovala. Nevěděl, jestli se má vztekat, nebo se smát. Už už se nadechoval, že podržtažku podvodníkovi hrát nebude, ale pak si vzpomněl, že je to vlastně jedno. Vytáhl balík s šatstvem zpod hromady sena a houkl: „Zabal to do houně a přivaž k sedlu.“

Gwenova tvář roztála v širokém úsměvu. „Vždyť akezonský král má dceru na vdávání! V tomhle kabátci ji určitě dostanu!“

Vyvedli koně na dvůr.

„Hlavně dbej, aby ty hadry nikdo neviděl, dokud nepřekročíme hranice,“ broukl Janis.

Den a noc s nejnnutnějšími přestávkami pro koně vydrželi na cestě. Zastavili až ve Vibetu, městečku v podhůří Forkudských Bran, kde se v penzionu u Tlusté Otely vyspali, najedli a slušně oblékli.

Janis se zbavil masky řemeslníka a opět si připnul pochvu s mečem. Gwena existence zbraně v Janisově vlastnictví provokovala a několikrát se na to pokusil zavést řeč. Po světě se mágové pohybovali jen zřídka. Každý nově vyškolený se usadil u svého mecenáše a tam setrval až do smrti. Ty úspěšné si patricijské rodiny drživaly v měkce vystlané zlaté kleci po mnoho generací, a pokud je pouštěly z dohledu, pak jen na přímý příkaz králů, či z vůle bohů a vždy s ozbrojeným doprovodem. Obecně platilo, že kouzelníci, vykladači, zaříkávači i vědmy tráví životy v laboratořích prosycených sírovými a rtuťovými výpary, které dříve či později zkroutí jejich těla do groteskních podob, zbrázdí vráskami a pokryjí kůži mokvajícímí vředy na povrchu a novotvary uvnitř, takže vzniknuvší kreatura rozhodně nemá na to, aby dokázala vládnout mečem.

Lidé netušili, že deformace vznikají vlivem opakovaných zlomenin kostí a otoků tkání následkem emočního přetlaku při odposlouchávání ze sítě. Citelná a častá zranění srůstala i přes sebelepší péči nakřivo. Podle míry znetvoření se dalo usuzovat na věštecký talent, podle četnosti boláků na obličejích léčitelek se zase dal odhadovat léčitelský um, protože vědmy po té, co podepsaly dohodu s Trsuahem, démonem bolesti, do mokvajících plyskýřů natahovaly průvodní projevy chorob.

O kvalitě vykladačů triftových karet svědčil jejich dožitý věk. Málokterá profese měla tak vysokou úmrtnost, protože každý vyložil špatně jen jednou. Proto se vykladačové mnohem častěji než jiní mágové zaprodávali démonům Temného pána Henrexe, který žádal to nejcenější, duši. Zaprodání vykladači byli jedinou sortou mágů, kteří po smrti a očistě v Ohnivém moři nedostanou příležitost k dalšímu znovuzrození. Ale vykladači otevřeně hlásali, že několik staletí privilegovaného života, vystřídané službou na věčnosti, je vlastně mnohem lepší...

Na Gwenovy vtípky stran pověstné neduživosti mágů, Janis zpočátku nereagoval. Teprve když ho Nemesijec znovu požádal, zda by si nemohl jeho meč potěžkat, tvrdě odsekl: „Kabát si klidně nechej, ale zbraně a ženské se nepůjčují.“

„Jsi přece vykladač,“ namítl Gwen, „tvou zbraní jsou karty.“

Odpočívali na břehu potoka, Janis rozložený v trávě zahleděný do šedavých oblaků se hořce usmál. „Dvoječnou.“

„Co se na Erijenově dvoře stalo?“ zajímal se Gwen.
Janis zavřel oči a v duchu si události zrekapituloval.

Čerstvě ovdovělý padesátník hrabě Erijen se shlídl v mladinké Odeře z Vernera. Neměl tušení, že už se jí dávno dvoří jeho syn, Erijen junior. Odera se bála starého hraběte odmítnout, hrála to na dvě strany. Provalilo se to po té, co otěhotněla. Erijen starší se skřípáním zubů rozhodl, že s dámou se ožení ten z nich, který je otcem. Netušil, že si o Odeřině tuplovaném poměru šuškaří i pomocníci v koželužně pod hradbami. Byl ze staré školy a v potřebě udržet věc pod pokličkou, vykladači nic pořádně nevysvětlil. Pouze mistra Estebana pověřil, aby mu z karet zjistil, zda je otec Odeřina dítěte starý, či mladý.

Esteban měl tou dobou smrt na jazyku a polehával. Postřeboval čas k náležitému usebrání. Netrpělivý Erijen se vypravil na lov v domnění, že po návratu se dočká. Esteban několik hodin meditoval a potom karty skutečně vyložil. Jenže dříve, než mohl výklad zprostředkovat, se jeho čas naplnil. Démon Temného pána, přišel, aby si odnesl jeho duši. Mistr poprosil běsa o malé strpení, aby mohl poslední úkol dotáhnout do konce. Dostal půl hodiny odklad. Nechal přivolat svého bývalého žáka, který se tou dobou už stal osobním mágem Erijena juniora.

Když Janise dlouhým hledání přivedli, spočíval Esteban v lenošce, sípavě dýchal, na voskově bílém čele perlily krůpěje potu. Doktor si právě balil tašku. „Vypadá to na mozkovou mrtvici. V takových případech si tělo buď pomůže samo, nebo je konec blízko. V pěti stech letech a s jeho prognózou...vždyť víte. Tady ani léčitelka nic nezmůže,“ poznamenal, než odešel.

Starý vykladač pohodil hlavou do kouta, kde na truhle v oblaku chvějivé tmy zruděně posedával rudě kropenatý Henrexův démon a ostrými nehty se špáral v zubech. Lidé vyjma školených mágů ho zachytit nedokázali, ale cítili se v jeho přítomnosti nesví. V napjatém tichu se Janisovy a běsovy oči setkaly. Démon uličnický mrknul, jako by dával najevo, že dělá jen svou práci. Vykladač mu pokynul a pak se sklonil k Estebanovi. Jeho duši čekala věčná služba u Temného pána. Povzbudivě starce pohládl po hřbetu ruky a řekl: „Co pro vás mohu udělat, mistře?“

„Jde o můj poslední...výklad...“ vydechnul Esteban. „Karty na...stole.“

Janis tehdy neměl tušení, oč jde.

„Řekni jeho milosti, že otec dítěte té...ženy je... chorý...Duševně chorý. Jestli se nebude léčit, zapříčiní...strádání...“

Právě tehdy čas vypršel. Démon si omluvně odfrkl, vstal z truhly, položil Estebanovi pracku na čelo.

Staříčkový mág ustrnul s vytřeštěnými očima.

Janis vévodovi mistrův vzkaz beze zbytku vyřídil.

Vůbec netušil, co tím způsobí.

„Chtěl jsem vědět, jestli otec toho děcka je mladý nebo starý!“ namítnul zaražený hrabě.

„Aha, ale to mi Esteban neřekl,“ pokrčil rameny Janis. „Sdělil mi odpověď, kterou jsem vám přetlumočil, vaše milosti. Vypadá to, že ho ten výklad trochu vykoležil. Duševní nemoci jsou většinou vrozené a léčí se těžko. Vhodně zvolenou terapií je však možné chorobné sklony přemostit,“ podotkl bezelstně. „Zabírají meditační techniky a magické postupy, o kterých ví hodně vaše léčitelka Vera. Pokud jí toho člověka svěříte, mohla by ho ještě zachránit.“

A tehdy se patricij konečně rozlítil. Zbrunátněl, vykulil oči a začal rvát: „Tak ty ze mě budeš dělat šilence? Kdo ví, co vlastně Esteban vyložil! Že jsi neschopný, a podvodník k tomu, jsem věděl už dávno!“ burácel s pěnou na pěstěném vousu. „Půjdeš do hladomorny, a zítra na hranici!“

Když se dosyta vyřval, předal Janise vojákům, aby ho odvedli. Až mezi oslizlými zdmi mu došlo, jak klíčová v tomto případě nevědomost předmětu otázky pro něj vlastně byla. A že by vlastně byla rozsudkem smrti nejen pro něj, ale nejspíše i pro chudáka starého Estebana.

Starý hrabě totiž občas podléhal prudkým změnám nálad. V jedné chvíli byl samý úsměv, a vzápětí byl schopný na sloužícího, co upustil polínko, vzít pohrabáč. Někdy se vytrácel na celé dny do lesů a vracel se otrhaný a hladový. Nebožka hraběnka se pokaždé modlila k Senedě. Možná právě proto se Erijen junior odhodlal tak brzy převzít svůj díl zodpovědnosti. Nebývalo zvykem, aby se syn hned po návratu ze studií zapojil do správy panství, ale přesně to Erijen udělal. A nejen to. Dokonce otce požádal o souhlas, aby směl mít vlastního mága. Starý hrabě na Estebanova učedníka pohlížel skepticky, ale souhlasil. Určitě netušil, že Estebanův čas je spočítaný a už vůbec ne, co ukáže jeho poslední výklad.

Ještě téže noci Vera využila domácích zmatků a z hladomorny Janise dostala. Dokonce mu stačila sbalit nejlepší oblečení a dostatek peněz. Chtěl, aby utekla s ním, ale tvrdila, že by ho cestou jenom zdržovala.

Ted', po třech týdnech, mohl jen doufat, že je v pořádku.

„Tak si to nechej pro sebe, tajnůstkáři,“ vyrušil ho z myšlenek ublíženě Gwen.

„Podrobnosti té...záležitosti ani nestojí za to vzpomínat,“ řekl ponuře Janis. „A vůbec, dodržujeme etický kodex. Musíme být diskrétní. Jak by se ti líbilo, kdybych o tom, co jsem vyložil tobě, každému na setkání vyprávěl?“

„Tss!“ prskl Nemesijec, „že by mágové měli čest?“

Janis se rozchechtal. Gwenova poznámka ho ani v nejmenším neurazila. Mágové skutečně žili podle vlastních pravidel a o cti se v jejich případech mluvit nedalo.

„Máme pud sebezáchovy,“ řekl, když se uklidnil. „A ten nám radí tajnosti klientů neprozrazovat.“

„I když tě pak honí jako divou zvěř?“ zapředel Gwen.

Obrátil oči v sloup.

„Týkalo se to výkladu, který udělal Esteban. Protože náhle zemřel, musel jsem výsledek přetlumočit já.“

Gwen právě přikládal do ohně. Jak byl zaujatý, šermoval s větví jako s krátkým mečem. „A to, cos Erijenovi řekl, ho tak nasralo, že...“

„Jo,“ přisvědčil Janis, „hlavně se chtěl zbavit nevídaného svědka. Přísahal, že jsem ho předpovědí urazil a že jedinou kompenzací je smrt.“

„Tfuj,“ zaklel Gwen, „daremná vysoká šlechta. A jak se k tomu postavil Erijen mladší? Byl to přece tvůj přítel!“

„Tatík ho pro jistotu posadil do chládku,“ ušklíbnul se Janis. „A nenech se mýlit. Druhým pravidlem, kterému nás ve škole učili, je, že mág žádné přátele nemá.“

„To by mně zajímalo proč?“ dorážel společník.

Janis jen mávl rukou a raději mlčel. Nechtěl Nemesijce urážet, ale tím, co by mu řekl, by toho docílil.

Další dva dny jim zabrala cesta k Senedinu Jezeru. Z opevněné terasy hotelu na Krásné vyhlídce přes stříbrnou jezerní hladinu odhadovali dobu jízdy k hraničním hřebenům na obzoru. Měli by je překonat během tří dnů a přes Trajanínská soliska se poměrně bezpečně dostat do úrodného údolí řeky Morfeny, a pak dál do hlavního města Akezonu.

Nazrzlá čišnice pokládala talíře na stůl, vychvalovala křehkost telecího a sílu jablkovice a dávala si záležet, aby jí to trvalo co nejdéle. I přes ostrý horský vítr předváděla hezky klenutý hrudník v úsporné košilce a pod lemem krátké sukně nahá kolínka bez punčoch. Ještě než odběhla, ohromila je oznámením, že hledá ženicha, a oni dva, že se jí tuze líbí.

Tehdy si povšimli, že je neznámí lidé pokládají za příbuzné.

„Není divu,“ uchechtl se Gwen, „naše šaty šila tatáž krejčová. Tmavá barva z vlasů se ti už vymyla, oba jsme stejně urostlí, i když já jsem mnohem hezčí...“

Janis rozpačitě pohodil hlavou. Bylo to zvláštní. Tak lehce jako s Gwenem se ještě nikdy v životě necítil. Nebe bylo vysoko, vzduch voněl čistotou a z dálky se ozýval dívčí smích.

Zdrželi se přes noc a o vdavekchtivou Flewiu se podělili, čímž Janisovo pravidlo, že zbraně a ženské se nepůjčují, padlo.

Gwenovo naléhání, aby zůstali aspoň do oběda, Janis rázně zamítnul. „Klidně se tu i ožeň, jestli ti nevdává, že budeš mít chlupaté děti, králem se staneš tak jak tak, ale já musím dál.“

„Raději půjdu s tebou,“ bručel Nemesijec.

Celý den cestovali dubovými a olšovými háji rostoucími podél jezera. K večeru dorazili do skal. Utábořili se v místě, kde se za Druhého věku těžil stavební kámen. Oheň rozdělali pod skalním převisem. Přikládali suché větve, aby kouř nepřilákal skalní skřety. Teprve tehdy porušil voják uražené mlčení a chtěl vědět, co bylo míněno těmi chlupatými dětmi.

„Podle tvaru a barvy obočí byl otcem té dívky skalní skřet,“ řekl vykladač.

Gwen vykulil oči. „Blbost! To by měla šedivou kůži!“

Vykladač chtěl vysvětlit, že mišenci dědí podobu různě, ale pak si vzpomněl na jednodušší důkaz. Vybavil si pokožku Flewiiných nohou dodrásanou tupým hořem, jak se děvče snažilo zbavit bujného ochlupení. „Lidské šenkýřky si neholí nohy,“ broukl sarkastickým tónem, „ale jsem ten poslední, kdo by se nad něčím takovým ošklíbal.“

„Fujtajbl!“ vydechl Gwen. „To už bys rovnou mohl chodit třeba s léčitelkou.“

Janis nevzrušeně pokrčil rameny. Přesně tak tomu totiž bylo. Gwenovi o tom ale vyprávět nehodlal. Otevřené vředy na kůži, prostřednictvím kterých léčily choroby, tyto ženy spolehlivě stavěly na nejspodnější příčku žádoucích partnerek. Doufal, že až se Erijen junior dostane z vězení, o Veru se postará. Také věřil, že Vera uchrání Wrtenův obraz, který si k ní dal do úschovy.

Jeho výraz ale Nemesijce nenechal na pochybách. „No to mne podrž! Tys nějakou měl?“ rozchechtal se. „Ledaže by s řemeslem začínala! Ale to je přece nesmysl. Přicházejí znetvořené rovnou z Trmitého ostrova. Jak jinak by nabyly praxe?“

„Jen zasvěcení vědí, že výskyt anamnestických vředů je omezen na ruce a tvář,“ řekl chladně Janis. „Jakmile se vymotala z léčitelského hábitu a vykoupala v gremenkovém nálevu, aby se zbavila pachu nemocných, těch šesti pupínků na tváři jsem si ani nevšimnul.“

„Strašné,“ vybafnul zcela bledý Gwen.

Slunce se klonilo k západu, když na hřebeni Vahadlové hory překročili hranice do Akezonu a počali sestupovat dolů k neplodným Trajanínským soliskům. Stezka byla úzká a koně neklidní. Sesedli a vedli je za sebou. Nechtěli riskovat závrat, disciplinovaně civěli přímo pod nohy. Viditelnost byla tak dobrá, že v dáli na obzoru za Gondotskou pahorkatinou viděli obrysy posvátné Jestřábí hory, kde na konci Druhého věku sahíjinové na hlavu porazili krenevy. Podívaná Gwena inspirovala. Prohlásil, že cesta lépe uteče, když zabaví mozek a začal deklamovat Diruviónovy hrdinské eposy o Konečném zúčtování.

Podle toho, že ovládal veršované verze, Janis uznal, že v řečech o vzdělání nepřeháněl.

Nemesijcovy recitace Janisovi připomněly otroka z přístavní hospody. Přemýšlel, zda to, co o zatracených věděl, doposud platí.

Božská rasa krenevů vládla Tenerisu po tisíciletí. Smrtelníky nijak nešetřili. Využívali je při zábavách i šarvátkách stejně, jako lidé na poli tažná zvířata. Ačkoliv byli krenevové nejsilnější a jejich pýcha nesmírná, nebyli jedinými svého druhu. Konkurovali jim mladší a méně početní sahíjinové. Tyneon, jejich král, nechtěl s krenevy bojovat. Navrhoval králi krenevů, Senedonovi, se o moc nad Tenerisem podělit. Senedon se mu ale vysmál.

Sahíjinové vsadili na smrtelníky a jejich víru. Namísto, aby si úctu a obdiv vynucovali terorem, zvolili přístup, se kterým se krenevové nikdy neobtěžovali. Za podpůrné modlitby nabídli laskavou péči a pro krenevy slíbili trest. A lidé, kteří si doposud nikdy nebyli jisti, kdy se krajem přežene plamenná smršť, protože si krenevové usmysleli zahrát ohnivý kulečník, jim s radostí vyhověli. Právě lidská víra sahíjiny v rozhodující bitvě posílila. Až později poraženým došlo, že většina jejich služebných démonů se přidala na stranu vítězů dávno před bitvou.

Nastal čas plnit sliby.

Jak lépe mohli noví bohové dokázat svou moc, než věnovat své poražené nepřátele věrným smrtelným poddaným? Obrali krenevy o tvořivou moc a svrhli je na tržiště hlavních měst velkých teneriských říší. Nesčetní synové poloboha Sebase si vzali na starost dražbu. Poznámenané kletbou, která krenevy nutila držet se v blízkosti toho, kdo za ně zaplatil, je vydražili výhradně do královských a vévodských rodů s podmínkou předkupního práva jen další vladařské rodině.

Alespoň jeden správně ujařmený krenevský otrok patřil v nejvyšších kruzích k nezbytnému doplňku dvora.

Navěky zbavení tvořivé síly, ale stále nesmrtelní a proto nesmírně odolní krenevové se propadli na samé dno. V kontrastu s někdejší velkolepostí nebylo v širém světě ubožejších tvorů tím spíše, že lidé si nové poměry patřičně užívali. S oč větší láskou vzhlíželi k novým bohům, o to větší opovržení projevovali těm předchozím. Jeden by řekl: Dobře jim tak, když neznali míru. Donedávna nad tím Janis nijak zvlášť nepřemýšlel. Ale po zážitku s nařvaným Bonetem mu vytanulo na mysl, že dvě stě let poroby je docela dost.

Současní bohové sice hlásají doktrínu lásky a hřejivé péče, ale ve skutečnosti nejsou lepší než ti předchozí. Jsou jen mazanější. Svě nešvary zahalili závoji mystérií, hlad po obětech zdůvodnili potřebami rituálů.

Přiblížili se k plácku, odkud se cesta zvolna rozšiřovala. Jak sestoupili z nejstrmějších úseků, lišejníky na srážech vystřídaly zakrslé borovice, a bylo patrné, že odtud už bude možné znovu se vyhoupnout do sedel. Gwen zabraný do líčení scény bloudění posledních poražených krenevů po bitevním poli, právě ústy pomyslného příslušníka poražené rasy teatrálně zalkal:

„Dosti půtek, Tyneone,
Ušetři nás Starorodé
dopřej času k nápravě!“

Janis už otevíral ústa k námitce, že právě této pasáži vůbec nevěří. Kdo z poražených, kteří na bojišti dokázal vydržet až do hořkého konce, by byl ochoten takto prosit? Jistě, našli se i zbabělci, ale ti do poslední bitvy, o které se vědělo, že je předem prohraná, vůbec nenastoupili...

Ale Gwen vzápětí klesl hlasem a jako nejvyšší sahíjin zaburácel:

Poslední vám šanci dávám
Krenevové nehodní
Věčnost v blátě, prachu, tichu
Rabskou službou smetelným

Divých vášní ujařmení
Kéž přivodí poučení
Kyne šance k zhodnocení
Každých sto let dovršení

Vítěz bude oslaven, jeho slovo zákonem
Poražený k očištění mystickými plameny

Gwen dokončil, a v očekávání pochvaly se na Janise vítězoslavně podíval.

Vykladač zamyšleně krčil čelo. Pasáž týkající se promluvy Tyneona k poraženým, ve které po sto letech pokání sliboval jakýsi rituální souboj, byla do Diruviónových svitků přidána až dvacet let po jejich prvním vydání. Zde se skrývaly i kořeny úsloví, že svět se otřese, až se krenev usměje, způsobené chybnými překlady prvních verzí ze starodwentenštiny do gondotštiny, kde si jakýsi mnich slovo „poučení“ vyložil jako „pousmání“. Učenci na Trnitém ostrově se o autorství přeli nejméně sto padesát let. Vítězila hypotéza, že se jedná o zpotvořenou verzi proroctví Běsky z Gondotu, pojednávající o zúčtování v čistě symbolické rovině. Za celých dvě stě let od porážky se totiž nestalo, aby se rozdělení moci byť jen náznakem pozměnilo. Mladorodí na rozdíl od Starorodých na Teneris osobně nevstupovali, protože, jak ústy svých diákonů hlásali, nechťeli opakovat chyby předchůdců. Tato pasáž ovšem slibovala, že by v budoucnu mohlo dojít ke vzácné výjimce a veřejnost romanticky prahnoucí jak po fyzické boží přítomnosti, tak po obětech, tyto verše milovala. Podle legendy, která se mezi lidmi rozšířila, měli krenevové dostat každých sto let příležitost k rehabilitaci. V žádných literárních pramenech však nebyla zmínka, s kým by měl onen pomyslný šampión vlastně bojovat. Dnes, po bezmála dalším století, nebylo žádných důkazů, že by k pokusům o výzvu vůbec došlo. Nepodařilo se to před sto lety, nepodaří se to ani nyní, když je dvoustleté jubileum vítězství sahíjinů za dveřmi. Světová hierokracie na řeči o obnově víry pohlížela dotčeně, protože napadaly samotnou její kompetenci. Nic takového přece nebylo zapotřebí. Celé to byla jen pohádka.

Janis se rozhodl Nemesijce vyvést z omylu. Zarputile pohodil hlavou, nadechl se, ale v tom si všimnul nepatrného záblesku na okraji zorného pole. Mohl to být odraz lístku osiky. Až na to, že tak vysoko v horách rostly jen jehličnany.

„Pozor!“ křikl, současně tasil a otočil se vzad, čímž se ocitl tváří v tvář dvěma maskovaným přihrbeným postavám s krátkými blýskavými mečíky.

Útočníci doplatili na svou sebejistotu. Prvního stačil skopnout ze srázu a druhého rozpáral plebejským chvatem od třísel až k hrudní kosti, kterou rozťal a jeho čepel se zarazila až o páteř. Když vytahoval meč z ničemova hrudníku, zaslechl chroptění a teprve tehdy měl čas se podívat, jak je na tom Gwen, který šel po stezce jako první. Ale Nemesijec nezklamal. U jeho nohou ležela dvě těla. Jedno nehybné a druhé se ještě svíjelo.

Slunce už téměř zapadlo, ale pod příkrovem nízkých olověně šedivých mračen v rozptýleném světle pozorované výjevy získávaly velmi jasné kontury. Na úzké pěšině, kterou z jedné strany lemovala horská stěna, a z druhé výhled do krajiny a propast, mohl Janis sledovat celý výjev na pozadí fialovo modré oblohy v podivném přisvitu.

Gwen se právě napřáhl a se zaťatými čelistmi, výrazem typickým pro všechny vojáky, zraněného dorazil. Lapka se naposledy vzepjal, krátce vykvikl a ochabl. Přesto, že obdobnou scénu Janis neviděl poprvé, jeho srdce sevřela ledová pěst.

Když k němu Gwen vzhledl, výraz jeho očí byl prázdný. „Do krysí prdele,“ procedil skrze zuby a špičkou boty se dotkl křečovitě sevřené pěsti dosud svírající krátký masivní meč. Hřbet ruky potažené šedivou kůží byl porostlý hustými šedobílými chlupy. Horní část hlavy mrtvoly navlečené v hnědé krvi prosáklé tunice, kryla černá kukla s otvory pro oči. Zpod kukly se ježil šedivý chomáč vousů zakrývající krk. Oba zbývající mrtví vyhlíželi obdobně, snad jen ten Janisův měl vousy o něco řidší, že byla viditelná i tenká rýha široce vykrojených úst. Jen o jedné rase se vědělo, že pokud se její příslušníci vydají na vražednou misi, nikdy neútočí s odhalenými tvářemi. Obcházeli tak prastarý zákaz svého tvůrce Senedona, jenž kdysi prohlásil, že si nepřeje, aby jeho dítka tváří tvář obcovala s násilnou smrtí. Přestože to byl krenevský bůh, a byl zabit před dvě stě lety, jeho dítka z piety ten příkaz stále dodržovala.

„Skřeti,“ konstatoval vykladač, „ale ten, kterého jsem shodil, byl určitě člověk. Měl pomalé reflexy, a jeho pleť měla růžový odstín.“

„Možná míšenec jako ta šenkýřka,“ podotkl Gwen, sklonil se k mrtvole.

„Nejspíš,“ pokrčil rameny Janis.

Po té, co těla prořezávali, je skulili ze srázu a pokračovali už v sedlech dál. Spěchali do bezpečnějšího terénu dříve, než padne tma. „Už chápu, proč jsi na ten meč tak háklivý,“ utrousil na půl úst Gwen.

„Tak si to nechej pro sebe,“ broukl Janis.

„Proč?“ zajímal se Nemesijec.

„Nedovedeš si představit, jaké to je, být neustále ve střehu, že tě rozzuřený dav vytáhne z postele, vyvleče na rynek a zapálí pod tebou narovnaná polena.“

Sestoupali do údolí, mířili směrem k Trajanínským soliskům. U paty srázu leželo roztržštěné tělo čtvrtého útočníka. Zpočátku chtěli ostatky jen minout a utábořit se v dostatečné vzdálenosti, ale když se žalostná hromádka křečovitě otrásla, sesedli. Bylo s podivem, že ještě žil. Páteř i údy několikrát zpřelámané a zvrácené do nepřírodných úhlů, tvář otoky změněná k nepoznání s očima sotva patrnými v tenkých škvírách. Musel trpět strašlivými bolestmi. V nehybném vzduchu už visel lákavý příslib smrti, jen najít někoho, aby tu záležitost popostrčil. Jakmile je umírající zpozoroval, jeho rozbitá ústa se otevřela a těžká víčka sebou několikrát škubla...

Gwen vytáhl meč.

„Odpusť,“ zasténal tence, ale přesto srozumitelně, „že jsme nepoznali... krále.“

Gwen se na okamžik zarazil a pak s nevěřícím výrazem trápení ukončil.

„Je něco takového možné?“ lamentoval, když usínali potmě o tři ektereny dál.

„Byl napůl mrtvý,“ povzdechl si vykladač, „takže už sbíral informace z vnějších vláken sítě. Není vyloučeno, že tam skutečně narazil i na záležitosti týkající se tvého předurčení. Šokovalo ho, že málem zavraždil příštího krále.“

Gwen se potěšeně uchechtl. „Já tomu snad opravdu uvěřím. Ale jedno ti povím. Jestli to klapne, z tebe udělám vévodu. To přísahám.“

„No,“ ozval se ze tmy vykladač, „nás na Trnitém učili, že si od lidí nemáme příliš slibovat.“

„Copak vy sami k lidem nepatříte?“ prskl našťavaně Gwen. „Vlastně o tobě nic nevím, zatímco ty o mně víš skoro všechno.“

„Nemáš tolik žvanit,“ usadil Gwena společník.

„Ohohohó! Vyplatí se, když o sobě spouštějící leccos vědí. Byl bych mnohem klidnější, kdybych už od začátku věděl, že si s tím mečem poradiš. A dál? Co ještě umíš kromě vykládání karet? Odkud pocházíš? Z jaké jsi rodiny?“

„Jsem sirotek,“ zavrčel vykladač.

To o sobě opravdu vůbec nic nevíš?“

Janis obrátil oči v sloup. „Rodinu stihlo neštěstí.“

„Nějaká pohroma? Kde k tomu došlo?“

„Byl jsem ještě dítě,“ zněla odpověď.

„Tak se o tebe postarali příbuzní...“ domýšlel se neodbytný Gwen.

„Zemřeli,“ odsekl. „Ztratil jsem se v divočině a po čase jsem se dostal na Trnitý ostrov. Nejdřív jsem tam pracoval, potom studoval.“

„A jak se stalo, že jsi právě vykladačem? Vždyť je to...o hubu. Proč nejsi třeba věštcem nebo zařikávačem?“
 „No,“ zašklebil se Janis, „moc vybírat jsem si nemohl.“ Vykladačem vlastně nikdy být nechtěl, ale protože neměl na školné, musel brát, co bylo. Byl to jediný obor, kde se dalo studovat na stipendium. Sponzoroval ho arciprelát Fteren, nejvyšší diakon Temného pána. Na tuto specializaci se nikdo zvlášť nehmul. Vykladači, pokud se chtěli dožít alespoň středního věku, se prostě museli zaprodat, jinak dříve či později udělali chybu a končili v ohni. Se stipendiem si Janis mohl žít jako kníže, ale místo toho si zaplatil ještě studium dalších dvou oborů, věštění a přivolávání. Právě díky studiu přivolávání získal bojový výcvik, protože přivolávači by bez něj konfrontaci s démony nepřežili. Viděl Gwenovi na nose, že právě tohle by od něj moc rád slyšel, ale přinutil se mlčet. Stačilo, že si ho kvůli tomu tolikrát dobíral Trsuah.

„A je pravda, že každý vykladač je svému mecenáši zavázán životem? Že je to součástí smlouvy?“ dotíral dál Gwen.

Janis se na něj soucitně podíval. Formulace zněla trochu jinak, ale nebylo účelné tyto informace rozšiřovat. Smlouvy bývaly obvykle dvě. Jedna s mecenášem, a ta druhá, s Temným. V té druhé šlo o duši, a podrobnosti byly pro uši nezasvěcených zapovězené. Janis na Trnitém ostrově nelitoval času, a studiu mysteria Temného pána se věnoval. Docházel na soukromé hodiny a nakonec se v chrámu Temného pána podrobil nejnižšímu svěcení. Měl za to, že takto bude zaprodání odolávat snáze. Naplánoval si odvěké dogma, že vykladač může fungovat jedině, když se zaprodá, prolomit.

„Z tebe aby všechno páčilo heverem,“ postěžoval si otráveně Nemesijec. „Pověz mi alespoň, jak zní první pravidlo.“

„O čem to mluvíš?“ ošil se vykladač.

„Ještě v Nemesii jsi říkal, že mág přátele nemá. Že je to druhé pravidlo. Přesto ti přátelství nabízím. Ted' bych chtěl znát ještě to první pravidlo.“

„Praví se v něm, že nikdy nemáme říkat více, než co je nezbytné,“ řekl upjatě Janis. Poučka zněla v originále jinak, doslova: *Neházejte perly sviním*, ale pro nezasvěcené uši zněla příliš hrubě.

„Měl bych se teď urazit?“ zavrčel Gwen.

Janis se mu podíval do očí. Ted' ve tmě se v nich odrážely plameny z ohniště, ale stále působily stejně průzračně jako za bílého dne. Zastyděl se. „Ne. Vážím si tvé nabídky. Nepřeslechnul jsem ji, i když to tak vypadalo. Dlouho jsem byl sám. Vlastně celý...život. Tak dobrá, Gwene, budoucí králi. Přijímám.“

Po patnácti letech

Tráva se v slunečních paprscích leskla, říční peřeje šuměly. Den se chýlil se konci. Janis, vévoda z Morfenu, přecházel podél břehu a upíral pohled ke vzdálenému zákrutu skalami vroubené stezky v naději, že se Qlea přece jen objeví.

Když za ní s tím nápadem přišel, vůbec se jí to nelíbilo. Rozčílilo ho, že právě ona, byla naráz tak defenzivní. Nakonec ale souhlasila...

Vymyslel to dokonale. Neutíkali s holým zadkem. Účty pod falešnými jmény v daresijské, gondotské a kewendonské bance si hýčkal už třetím rokem. Aby mohl Qleu vzít sebou, musel zvládnout krenevskou kletbu. Jako První rádce měl přístup k vlastnickým listům. Převedel finanční částku na účet královny vdovy s jistotou, že ho ta můra utratí dříve, než se začne ptát po původu. Jakmile byly údaje o změně vlastnictví zaknihovány, formálně byl majitelem on. Qlea mohla cestovat kamkoliv. Také jí to hned přišel oznámit. „Jsi svobodná, můžeš si dělat, co chceš,“ řekl jí radostně.

Podívala se na něj typickým skeptickým způsobem, kdy si připadal jako malý kluk. „Královna vdova to ale neví, že?“

Když se mlčky ošil, dala mu pusou na čelo a řekla, že dokud nebudou dvě stě ekterenů od Akezonu, bude se chovat, jako kdyby se nic nezměnilo.

Zmizet měli každý zvlášť, ale v době mystérií bohyně Ixony, to bude hračka. On plánoval vyjet jižní stezkou, jí stanovil trasu severně kolem Trajanínských solisk v převleku za léčitelku, na kterou si rozhodně nikdo nedovolí.

Když se viděli naposledy, snažila se mu něco důležitého říct. Zastavil se cestou na zasedání dvorské rady, nechtěl přijít pozdě. Jestliže plánoval útěk, musel se teď chovat vzorně. Ohradil se, že na rozhovory bude spousta času později. Tvrdila, že ho neučila proto, aby ho při zbrklém útěku chytili. Měl pocit, že na poslední chvíli panikaří. Rozkřikl se, že takový život už tak dál žít nechce, že nedovolí, aby se opakoval Veřin případ. Než prásknul dveřmi, zdůraznil, kde přesně bude u hraniční řeky čekat. Smluvená doba dávno minula. Kůň uvázaný u stromu neklidně frkal.

Dusot mnoha kopyt zesílený ozvěnou naznačil, že vše bude jinak. Zklamaně zaklel. Ještě se mohl pokusit o úprk. Zdejší kraj důvěrně znal, ale něco mu říkalo, že by honičku jen prodloužil. A skutečně. Jakmile se dvanáct mužů královy gardy přiblížilo na dohled, současně se od Medvědího lesa, kam jedině mohl zamířit, neboť řeka se tu přebrodit nedala, ozval psi štěkot. Tentokrát se pojistili opravdu důkladně. Ohlédl se po meči, který nechal u sedla. Proti přesile nemělo smysl dělat ramena.

Gardisté dorazili až k němu. Kapitán Cinet pružně seskočil, se škrobeným výrazem se lehce uklonil a řekl: „Z rozkazu jeho veličenstva vás máme doprovodit zpět, vaše milosti.“

Upjatě přikývl. Bylo zjevné, že důstojníka od splnění úkolu neodradí ani Zubatá.

Ještě než vklouzli do skalního města, dohonil je záložní oddíl z lesa. Janise překvapilo, že je vede princ Emerich, králův švagr. Stejně tak bylo jasné, že místo a čas schůzky mohla prozradit jediná osoba. Po zádech se mu přehnal vlna mrazu.

„Hej, Cinete, tak jste to zvládli i bez nás!“ halekal princ.

„Uctivě zdravím, výsosti,“ pokynul Cinet, „bez vás by to bylo mnohem...komplikovanější.“

Emerich letmo zavadil pohledem o naježeného vykladače a nepokrytě se rozchechtal. „Nikdy jsem nepochopil, k čemu jsou ty předpovědi dobré, ale když to můj královský švagr tak moc potřebuje, ať si je tedy má. Ostatně, s čím kdo zachází, s tím také schází.“

Cinet nevěděl kam s očima.

Janis se útrpně ušklíbnul. Emerich si dělá naděje, že teď si to u Gwena slízne. Přesněji řečeno, že bude upálen jako každý šarlatán, protože i štěstí se jednou unaví. Jenže Janis nebyl jen vykladačem. Všichni, kdo měli oči a uši věděli, že se jako První rádce léta významně podílí na státní správě, což nikdy v dějinách žádný mág nedělal.

Věděl, kde se v princovi ta zlomyslnost vzala. Jeho matka, baronka Rea, před patnácti lety otrávil krále Suecha. Chtěla, aby se Emerich, ačkoliv byl levoboček, dostal k trůnu. Docílila pravého opaku. Suech současně se stanovením data její popravy vydal zákon, kterým Emericha z nástupnictví navěky vyloučil. Zlé jazyky šeptaly, že princ se s tím nikdy nesmířil. Rád si do švagra, Gizelina manžela, rýpnul, i když se to pokaždé dalo vyložit jako dobrácké škádlení.

Janis kdysi mívával se zatrpklým Emerichem soucit. Potom pochopil, že princ si ze své ukřivdnosti udělal modlu, a pustil to z hlavy.

Po dva dny, co putovali teneriskou lesnatou krajinou, se k němu až na Emericha chovali s odměřenou úctou, ale hlídali ho na každém kroku. Při dalším pokusu už se nebude na nikoho ohlízet...

Metropole Akezon se rozkládala na březích velké řeky ústící do moře. Překonali nevzhledné předměstí s úzkými blátivými uličkami a dřevěnými domky krytými šindelem, kolem kterých pobíhala prasata. Strážným u brány stačil jeden pohled a nechali družinu projet.

Domy ve městě byly z bílého kamene. Jak se vzdalovali od hradeb a blížili ke středu, ulice se rozšiřovaly. Řeka byla překlenuta kamennými mosty. Náměstí zdobily fontány a kašny, chladivý stín nabízely zelené parky.

Královský komplex se vypínal na vyvýšeném ostrohu obtékaném ze tří stran řekou. Paláce zde byly červeného mramoru se střechami krytými modročernou břidlicí, jen ten králův se honosil zdívem z černého obsidiánu a střešní krytinou ze světle zelené mědi.

Janisův dům od něj odděloval jen chrám bohyně jasu a štěstí Erix.

Gardisté zůstali hlídkovat kolem paláce, než je dá Cinet vystřídat. Janis otráveně vjel na nádvoří. Ani jednoho z čeledínů, kteří ho uctivě zdravili, neznal. V podloubí u vchodu do velké síně stála cizí žena v černých šatech a v rukách žmolala okraj naškrobené zástěry.

Potlačil vzteklou nadávku. Zase vyměnili veškerý personál. Stejně, jako když utekl poprvé, i podruhé. Hospodyní, majordoma, i posledního poskoka v kuchyni. Jejich úkolem bylo nejen sloužit, ale i hlídat. Neměl odvahu se domýšlet, jak dopadli ti předchozí.

Jenže... tentokrát se nedá. Nechal karty v pokladnici. Jeho veličenstvo Gwen Udatný se bude divit, až mu podnosem tu skříňku otevře a řekne: „*Přece si nemyslíš, že bych prchal bez svého nástroje.*“

Nakonec ho přesvědčí, že se potřeboval jenom uklidnit v přírodě.

Kdo by si byl pomyslel, že má svého řemesla až po krk? Kdo by byl tušil, že své poslání nenávidí více, než Pána Temnot?

„Jmenuji se Valia, a jsem vaší novou hospodyní, vaše milosti,“ šeptla žena.

Ani se nesnažil být milý. Zběžně si tu osobu prohlédl. Bylo jí asi přes čtyřicet, prošedivělé vlasy ukrývala pod bílým plátěným čepcem, měla narůžovělou čistou pleť, světle šedé oči a téměř bílé těkající řasy.

„Mám žízeň,“ zavrčel, prosmýknul se kolem ní, prošel síní a vyběhl schodištěm do prvního a posléze do druhého patra, až do věže, odkud pod střechem vedla padací dvířka a k nim žebřík. Hbitě se vyškřábal nahoru a mocným máchnutím desku odklopil. Mrtvolné ticho jej přinutilo k zoufalému záupnění. Holubi byli také pryč. Vztekly, že nemůže poslat ani vzkaz, seskočil a málem si vymkl kotník.

Dopotácel se do pracovny. Důvěrně známé prostředí. Přístěnek s tinkturami a surovinami do elixírů, skříně s knihami, police s minerály, jeho stůl s astrolábem a důmyslně konstruovaná lampa se soustavou zrcadel. Vše vypadalo úplně stejně, jako když před třemi dny o půl noci potajmu odjížděl. Ale bylo jasné, že to prošmejdili a pak stejně pečlivě uklidili.

Prošel dál do ložnice a vzhlédl k obrazu nad krbem. Byl to nejcennější kus jeho majetku. Jen blázen by si ho pověsil do domu bez nepřetržité ostrahy, a proto jej každý pokládal za padělek. Ale toto byl originál namalovaný samotným Wrtenem. S povzdechem si vzpomněl, na svůj žal a vztek, když krátce po Gwenově svatbě s Gizelou přivítal kurýra, který mu obraz od toho bídáka, Erijena staršího, jako výraz omluvy přivezl. Jakmile se totiž stal dvorním vykladačem, využil diplomatických výhod a přes ministerstvo zahraničí Erijena vyzval, aby mu Veru do Akezonu poslal. Dočkal se krutého zklamání. Vera už byla tou dobou mrtvá. Podrobnosti o jejím skonu Janis vypáčil z kurýra. Erijen ji dal uvěznit, mučit a upálit. Místo něho.

Výjev na obraze zachycoval scénu svářících se bohů. Měsíční bohyni emocí Senedu, slunečního boha vůle Tyneona, nelitostného boha živlů Mreona a bohyni štěstí Eryx. Vyhledal očima předmět, o který se na obraze hádali a jeho ústa už tak stažená do úzké linky se trpce prohnula. Na plochem kameni, kolem kterého se nebešťané dramaticky zmítali, ležel skromný balíček umolousaných triftových karet. Balíček byl mírně rozjetý. Vyčnívaly z něj růžky, i celé části obrázků, někde se dalo poznat, o kterou kartu přesně jde. Wrten mu k tomu obrazu řekl, aby ho dobře opatroval, protože mu jednou zachrání život. O život mu šlo vlastně pokaždé, když vykládal. Zatím předpovědi vycházely. I když donekonečna to tak jít nemůže, všechny tři emisary Temného odmítnul. Nabízeli mu stejný obchod, jako všem. Stoprocentní úspěšnost, když po smrti odkáže duši jejich pánu. Nepřesvědčili ho, ani když vychvalovali, jak je taková posmrtná existence vlastně zábavná. Janis ne nadarmo studoval Henrexův kult, aby měl důvod k pochybnostem. Henrex, jako Pán Temnot, pro smrtelníky symbolizoval nezodpovězené otázky. Strach. Hlubokou jámu, jejíž dno nebylo možno dohlédnout. Právě tento sahájin se zabýval skrytými souvislostmi za každým celkem. Okolnostmi v pozadí. A rovněž informacemi. Informace je nutno nějak přenášet prostorem a časem. Temný pán se stal logicky i patronem času.

Zaprodání se konejšili nadějí, že posmrtná služba bude jen obdobou stávajícího života. Temný přece své vykladače chrání a miluje, tak není důvod se obávat. Ovšem, kdyby tomu tak skutečně bylo, neplatil by jim Temný staletími blahobytu ve smrtelném světě. O těch, kteří do služby už nastoupili, se vědělo jen tolik, že se podílejí na údržbě informační sítě. Ale Janis od Qley věděl, že oni sami tu síť tvoří.

S povzdechem sebou plácnul na postel. Ještě to Wrtenovo upozornění mohlo znamenat, že bude nucen obraz prodat, až bude na mizině.

Nejspíš nemělo cenu se odstrojovat. Král ho povolá co nejdříve. Nebo ho možná pro výstrahu na pár dnů i zavě. Stejně je to jedno. Nadlouho se bez něj neobejde. Brzy bude rozhodovat, kterou verzi Mitonské smlouvy schválit, jestli do obležené Nemesie poslat vojenskou pomoc, či zda tu popravu lady Ancie ještě odložit. *Není lepší kšeft pro šarlatána, než váhavý monarcha*, pochechtávali se kolegové ze sousedních říší, ale Janis věděl své. Věky věků končivali vykladači stejně. Buď na hranici, nebo v zaprodání. Jenom jeho postavení bylo výjimečné. Ačkoliv se nezaprodal, ještě nikdy Gwenovi neporadil špatně. Říkal i nepopulární

pravdy, aniž by skončil na mučidlech. Mělo to kořeny v jejich společné minulosti, souviselo to s klikatými stinnými chodničky, kterými se Gwen prodral k trůnu, na nichž Janis sehrál roli světlohoše.

Přišli do Akezonu, když král Suech ležel na smrtelné posteli. Kněží, léčitelky i věštcí byli dávno v koncích. Janis z karet zjistil, že panovníka pozvolna tráví blízká osoba z příbuzenstva ženského pohlaví. Místo, aby si sjednal pracovní smlouvu a nehynoucí slávu on sám, pověděl o tom Gwenovi. Ten napsal dopis princezně Gizele. Navrhoval přistihnout travičku při činu a žádal princeznu o spolupráci. Gizela pomohla oba cizince zaměstnat v paláci. Bývalá králova milenka a Emerichova matka byla odhalena již po třech dnech.

Královo zdraví bylo těžce podlomené, Emerichova nástupnická příležitost byla zásluhou jeho matky zhcena. Jeden by čekal, že jakmile vytanula nutnost Gizelu rychle provdat, přišla Gwenova chvíle, ale ten už měl tou dobou princeznu dávno v hrsti. Tajemný cizinec, ochotný se vydávat za prostého lokaje, aby zachránil říši, ji po nocích navštěvoval a recitoval verše...A když bylo po všem, vyšlo najevo, že je to druhorozený princ z daleké, i když chudé říše...Jak romantické. Gizela byla lapena jednou provždy.

Suech byl rád, že vůbec dýchá, definitivně umlčel veškeré námitky dvorské rady a souhlasil se svatbou.

První roky zastával Gwen roli prince manžela a musel o své místo tvrdě bojovat a s dvorskou radou, uštěpačným Emerichem i králem samotným, i když ten už nedokázal vstát z postele.

Janis Gwenovi jako vykladač pomáhal. V malém, špatně větraném kabinetě spřádali plány na oživení akezonského hospodářství, trávili hodiny v hovorech o tom, jak se ubránit intrikám dvorní rady, projektovali vývoj zahraniční politické situace nebo vymýšleli, jak vydělat peníze do státní kasy nebo jak reformovat státní správu. Janis vnitřně smýkaný výčitkami kvůli Veřině smrti tou dobou nezřízeně pil, rval se po hospodách, rozbíjel, co mu přišlo po ruku, žádná služebná před ním nebyla v bezpečí. Ale protože nad ním Gwen držel ochrannou ruku, leccos mu prošlo. Na nějakou krenevskou otrokyni si ani nevzpomněl... Až jednou, úplně náhodou, byli s Gwenem pozváni do paláce královniny matky, královny vdovy. Teja nechala prostřít na zahradě, pozvala houfy duchovních, starých panen a otravných vdov. Janis se snažil jedné vdavekchtivé unikat a tak se konečně dostal tam, kam měl už od začátku. A od chvíle, co zabloudil do zapařených dusných prádelen v suterénu, a ona se k němu od necek s mydlinkovou vodou otočila, měl pocit, že mu vidí až na dno duše.

„Ty budeš ten vykladač, co se nikdy nemýlí,“ řekla. „Doufám, že se nebojíš ohně a umíš rychle utíkat.“

Její troufalost mu napěnila krev. Byl tehdy zahořklý a arogantní. Toho dne už toho dost vypil, takže to od otrokyně nebylo právě nejrozměšnější. Nasupeně čekal, až si uvědomí, že se unáhlila a omluví se, ale ona mlčela a pokojně se dál ráchala v neckách, jako by tam nebyl. Pak mu v paměti vytanulo setkání s podobně drzým krenevem v Nemesii, když utíkal před Erijenem. Posílal ho do Akezonu za sestrou, která slouží u královny vdovy. To musí být ona. Vlastně mu připadala zábavná...“

Když pochopil, že ho krenevka tím neotřelým způsobem vlastně testuje, rychle se vzpamatoval a váhavě vtípek opětoval: „Jasně,“ zabručel, „pod postelí mám provazový žebřík a spávám v mokré noční košili.“

Oba se rozesmáli.

Když po pěti letech Suech zemřel, a Gwena konečně korunovali, už nikdo nepochyboval, že Suechova volba byla správná. Svými kroky si tajemný přivandrovalec postupně získal respekt a mnohé z jeho konfrontačních názorů se časem potvrdily...

Tehdy Gwen splnil, co slíbil. Janis se stal Prvním rádcem, vévodou z Morfenu a jeho život se přesunul ze stínu na výsluní.

Jenže jak šel čas, hodně se změnilo.

Teď mu hlavou vířila jediná otázka. Proč ho Qlea zradila?

Stále si nechtěl připustit, že by se v ní tolik mýlil.

Ani si nevšiml, jak ho její osobnost pohltila. Neměli spolu milenecký vztah, jak si mysleli lidé. Asi to bylo tím, že mezi nimi byl takový věkový rozdíl, prostě je to nikdy ani nenapadlo... Panovala mezi nimi zvláštní atmosféra respektu a pohody. Kdykoliv měl trochu času, byl s ní. Nejdřív se jen oťukávali a bavili se o současné politice, vedli diskuse o sociologii a filosofii, ale postupně přešli ke starým krenevským časům a srovnávali je s těmi novodobými. Když si získal její důvěru, přiznala, že jejím a Ravensovým otcem byl ženevský král Senedon. Z jejích úst se dozvěděl, že onen bájný krenevský poklad ležící na dně Dobhanského močálu, není nic jiného, než artefakt, do kterého sahíjinové uložili krenevskou tvořivou sílu. Mluví se o něm jako o Talismanu současnosti, ale sahíjinové mu říkají Hiria-abhama, což v tenerisštině znamená „zuby poražených“. Vyprávěla i o příjemných věcech. Kupříkladu o tvorbě samotné. Někdy měl dojem, že snad až příliš dopodrobna a opakovaně popisuje, jakým způsobem kdysi moc používala. Protože ji měl rád, nechával

ji mluvit. Její společnost bral jako vzácný dar. Spolu s Ravensem se tolik lišili od ostatních krenevů, které znal, že jí jednou řekl, že nevěří, že jsou téže rasy. Tehdy ji poprvé rozhněval. „Jsou stejní, ale na rozdíl ode mne z tebe mají strach. Jestli máš na mysli dvorního ceremoniáře Anakise, býval kdysi bohem slov. Jenže Suechův prapředek... byl šílený. Nedokážeš si představit, co to s člověkem udělá, dostane-li neomezenou moc nad jiným. A nemáš představu, jak se cítí oběť, když to trvá ne rok, ale dvacet, třicet let. To právě zažil Anakis. Jeho pokřivený úsměv a nejistý pohled už mu zůstane navěky. Duše ničemy, co ho pokřivil, se očistí v Plamenném moři, a po standardních devadesáti letech se v pohodě narodí do nové existence. Tomu říkám sahijská spravedlnost!“ Krenevský systém posmrtného mezidobí za oponou byl mnohem přísnější. Duše zlobivých smrtelníků neměly jistotu znovuzrození zaručenou. Museli si ji vybojovat s ohnivými. Klíčový byl fakt, že v Plamenném moři se každý skutek, který za života ve hmotném těle bytost učinila, jevil tak, jak ho skutečně zamýšlela. Každá kalkulace vyšla najevo jako olej na hladinu. Tady se nehodnotil výsledek počinu, ale motivace. Některé duše bojovaly dlouho a ty nehodnotné v mystických plamenech shořely. Janis o tom přemýšlel a pak uznal, že krenevská spravedlnost je mu mnohem bližší. Qlea lekce o krenevském mystériu doplnila jeho teologické vzdělání o tu nejtajnější součást, kterou znali jen arcipreláti božských řádů. Tím se oba dopouštěli těžkého zločinu vůči církvi a státu. Věřil jí jako nikomu.

Ale teď ho zradila.

Pokud nechtěla utíkat, proč mu to neřekla? A proč měla potřebu ho udávat? Útěk naplánoval na šestidenní Ixoniny svátky, kdy dvořané v horním městě opojení anaretovým lektvarem, střídali jednu zábavu za druhou. Mohl být na ektereny daleko, kdyby neztratil tolik času neplodným čekáním... Měl vztek, cítil zklamání. Kvůli klamnému pocitu, že nehmatatelné „splnutí duší“ přece jen existuje. Nasupeně skrže zuby nasál do plic vzduch.

Odkudsi z chodby zazněl klapot podpatků. Kdosi vešel do pracovny. „Nesu večeři, vaše milosti.“ Otráveně zakoulel očima. Další hlas, který neznal. „Dej to na stůl,“ vyštěkl. Vynořila se z příšeří a položila táč. „Ještě zatopím v krbu,“ dodala a pustila se do práce. Založil si ruce za hlavu a drze si ji prohlížel. Souměrná postava, vlasy jako uhel, věk tak akorát do postele. Zatímco sledoval její temně se rýsující bradavky pod tenkým plátnem živůtku, jednou provždy si slíbil, že dneškem s naivitou končí. Každý, komu věnoval důvěru, jej dříve, či později, zradil. Jeho vztah s Qleou byl sice založen na úplně jiných základech, ale výsledek byl stejný. Jako kdyby se mu to nestalo kolikrát předtím... A milostný život? K uzoufání. Veškeré potěšení z pocitu vzájemnosti, protože láska existuje jen v slaboduchých románech, spolehlivě dusil svou jinakostí. Ženy před ním uhýbaly očima, ale odmítnout se ho bály. Z každého vztahu nakonec zůstávala jedině vášeň a později pachuť.

Obratně založila polínka a zažehla oheň. Ladně vstala, a když se natahovala pro koště, a jejich pohledy se střetly, atmosféra v pokoji zhoustla. Odhodila si vlasy padající do tváře a olízla rty. V tom gestu bylo absolutně všechno. Pochopil, že král šel v zabezpečení jeho potřeb až do důsledků. Potlačil chuť se hystericky rozesmát. U srdce jej bolestivě bodlo. Voda není, víno nikdy nebude. Nevadí. Služtička dosud čekala, zda nabídku přijme. Napětí v klíně nabádalo, aby tak učinil. Křivě se usmál, zvedl se na loktech a sykl: „Zametat budeš... později.“

Nazítrí časně zrána Gwen Udatný poskakoval po hřišti, pálkou odrážel míčky Fenesta Boneta a říčel: „Rozmetu vás na kopytech, generále!“ Když k němu Janis předvedený eskortou přišel, znechuceně se protáhnul a řekl: „Zítřka na viděnou Bonete.“ Zatímco generál zklamaně protáhl obličej, král se obrátil k Janisovi. Jeho stále mladistvá tvář náhle připomínala umrlčí masku. „To bylo potřetí,“ štěkl. „Uved' jediný důvod, abych tě nemusel zakovat do želez.“ Janis pokrčil rameny. „Nechápu, v čem je problém. Potřeboval jsem na vzduch. Ani karty jsem sebou nevzal. Když se podíváš do růžové skříňky v pokladnici, najdeš je tam.“ Cítil v zádech Bonetův pohled. Slušné mravy mu přikazovaly odejít, ale zřejmě nedokázal odolat zvědavosti. Vždyť o tom, co si král nechal o svého vykladače líbit, si léta špital celý dvůr. Hlavně proto z něj král udělal vévodu. Jinak, by mu totiž museli za slovní výpady vůči majestátu hlavu useknout nejméně tisíckrát. „Aha, takže to bylo nedorozumění,“ uchechtl se ironicky Gwen, „stejně mám pár otázek.“ Mrštil pálkou do trávy.

Zamířili k východnímu traktu paláce, kde byl vchod do podzemní.

„Ještě, hm, ke tvé přítelkyni,“ houkl přes rameno. „Vévoda nemůže žít s otrokyní.“

Janis strnul a vzápětí na ramenu ucítil těžké dlaně v obrněných rukavicích. Cinet, za všech okolností střežící královo bezpečí a znající vévodovu prchlivost, své podřízené varoval. Janis zaskřípal zuby. „Co je s ní?“

„Byla nebezpečná. Zpitoměla tě natolik, že ses pomínul. Ještě, že na poslední chvíli dostala rozum a prozradila, kde tě najdeme,“ drmolil král. „Chápu, že v posteli svůj účel splnila, ale je čas pomýšlet na sňatek s dcerou z váženého rodu. Raději mi poděkuj, že jsem to vyřešil za tebe.“

Pořád netušil, co na něj Gwen šije. Krenevští otroci na patricijských dvorech zastávali nejrůznější práce. Jejich předností byla nenáročnost a fyzická odolnost. Bylo možno na ně narazit v knihovnách a studovnách stejně jako v kovárnách nebo prádelnách. Lidé je v ničem nešetřili, ale intimně je neobtěžovali, protože předsudky v této oblasti byly silnější. Věřilo se, že spát s Krenevem přináší smůlu. Gwen však předpokládal, že mág jako Janis, se nad pověry povznese.

„Nejsme milenci,“ procedil mezi zuby s vědomím, že Gwen ho chce oženit jen proto, aby ho měl lépe pod kontrolou. Nevyzpytatelné Qley se obával více, než jeho samotného...

Vešli do stinné dvorany, a po kamenném schodišti zvolna klesali do podzemních sálů pokladnice.

Gwen se zvučně rozesmál. „Ale nepovídej. Zrovna ty, že bys jí odolal? Sám jsem ji měl kolikrát, a kdyby to nebyla krenevka, snad bych si ji i nechal.“

„Před dvě stě lety bys jí líbal nohy,“ vyplivnul nenávistně Janis.

Gwen zasyčel: „Nebud' drzý. Někdy je to zábavné, ale radím ti to nepřehánět!“

„Prosté konstatování faktů, sire,“ zavrčel vévoda. „Krenevové nebyli žádní beránci, ale zase nevyžadovali oběti výměnou za dostatek vláhy jako Mreon, nehandlovali s duší jako Pán Temnot, ani nenakukovali lidem po nocích do oken a nekontrolovali, zda mají sošky dostatek květin, jako to činí měsíční bohyně.“

„Neměli se dát porazit,“ zamumlal trucovitě král.

Jednou jsi dole a jednou nahoře, pomyslel si Janis. Nahlas ale neřekl ani slovo. Před patnácti lety by to udělal, ale dnes mu to nestálo za to.

Překonali dvoje masivní dveře a dospěli do klenuté dobře odvětrané prostory s policemi i volně na sebe nakladenými bednami, v jejímž středu stál prázdný kamenný stůl. Vojáci uvyklí zavedeným pravidlům, se jali zapalovat lampy v širokých kamenných mísách v rozích pod větracími průduchy.

Janis přistoupil ke kazetě z růžového dřeva položené na víku bytelné truhlice vykládané perletí, otevřel ji, vyňal z ní balíček barevných kartiček, a s očima upřenýma do ztracena, broukl: „Pověz, sire, jakým způsobem, jsi tedy ten můj problém vyřešil.“

„Odevzdali jsme ji bohu Mreonovi darem za dobrou sklizeň,“ zněla odpověď.

Sevržení na Janisových ramenou ještě zesílilo.

Pokoušel se vysmeknout, nadechoval se, ale chyběl mu vzduch. Jeho svět se tříštil na miliony střípků. Oběť bohu žvlů předhazovali plamenům. Bylo to ukrutné, ale docházelo k tomu pouze jednou do roka. Mreona se lidé báli mnohem více, než jeho otce, boha slunce, Tyneona. Věřili, že pokud by jednou za rok nedostal svůj díl masa, seslal by na Akezon pohromu. Lidé vrtkavému bohu pak ještě blahorečili...

Jestli ji mučili, kdo ví, co jim napovídala. I kdyby si něco v úsilí bolestivé smrti uniknout vymyslela, nemohl se na ni zlobit. Zaplatila nejvyšší cenu.

Hlavou se mu mihl její obraz. Bledá a hezká s hlubokými laskavými očima a mírnými ústy. Feleris Moudrý, předek Gwenovy manželky Gizely, s padlými vládci dimenze na rozdíl od jiných smrtelných králů, zacházel s úctou. Zaměstnal je na nově založené univerzitě a zasloužil se o rozkvet vzdělanosti... Jeho doby však dávno minuly. V dnešních časech se i v Akezonu s krenevou zacházelo hůře, než s ostatními nevolníky. Snad i proto, že se to některým lidem zdálo výchovné. Qlea, prala špinavé prádlo v domě u královny vdovy, ale než byla v božské válce připravena o magické schopnosti, nosila ve vlasech čelenku vykládanou průzračnými a černými kameny a bývala bohyní Klidného spánku. Až po třech letech, co se znali, se mu odvážila přiznat, že klidným spánkem lidé ve Druhém věku nazývali smrt...

Od prvního dne, co ji poznal, ji toužil chránit. Ne, necítil k ní vášeň, měl ji rád.

Copak jim to nestačilo? Dvě stě let tiše sloužila...

Gwen tím vlastně zabil dvě mouchy jednou ranou. Jednak z jeho blízkosti odstranil nebezpečnou osobu a jednak ulahodil novému bohu.

Možná mne vůbec nezradila, pomyslel si. *Třeba neměla jinou volbu...*

Držel v ruce balíček karet, svět kolem viděl v rozmazaných čmouhách. Jen okrajem vědomí vnímal, že Gwen celou tu dobu o něčem zaníceně žvaní. Král právě pokynul směrem ke stolu a žádal, aby mu vyložil, jak se má rozhodnout stran obležené Nemesie. Má tam poslat potravinovou pomoc nebo dokonce vojenskou podporu a riskovat, že na sebe strhne Restenův hněv, nebo má zachovat dosavadní neutralitu? A pokud by Akezon Nemesii pomohl, co z toho budou mít? A ještě pozor! Je země dostatečně silná, aby se gondotskému dobyvateli, Restenovi Skrčenci, pokud by mu nemesijské bílé zlato nestačilo, ubránila?

Mezitím, co Gwen mluvil, Janis s klidným výrazem ve tváři přikývnul a dál karty mechanicky míchal. Ucítil, jak od něj vojáci konečně odstoupili spokojení, že krize je zažehnána. Nyní se obrátil ke stolní desce, aby na ni balíček rubem položil a sejmul, než je znovu roztáhne do vějířku, když dlouho potlačovaná energie konečně vzkypěla.

Elegantním hodem mrštil barevnými obrázky přes půl místnosti. Karty zprvu letěly v jednom útvaru, mihly se nad navršenými truhlicemi, a jak začaly klesat, postupně se jedna od druhé oddělovaly, ale přesto dál neomylně mířily do plamenů jedné z olejových lamp.

Oheň zaplápolal. Sálem se rozlehly vzteklé a konsternované výkřiky. Kterýsi z vojáků přiskočil a pokusil se do jezírka horkého oleje sáhnout. Namočil si cíp pláště a v okamžiku nasáklý hořlavinou vzplál. Řval bolestí, místnost se plnila tmavým dýmem. Další, daleko chytřejší, si vzal na pomoc rukojeť meče. Podařilo se mu zachránit téměř neporušenou kartu Zubaté Grewiny a mírně zdevastovaného Pána Temnot, které zůstaly nejdále od plamenů, ostatních dvacet karet ale dávno vesele hořelo.

Janis stál se založenýma rukama nevzrušeně civěl Gwenovi do očí.

Král vypadal kupodivu docela klidně, ale podle toho, jak mu cukal sval pod levým dolním víčkem, bylo jasné, že zuří. „Viš, co to pro tebe znamená,“ řekl téměř neslyšně. Ostatně v řevu, jaký vydával popálený gardista, by jakýkoliv náznak obyčejné konverzace tak jak tak zanikl.

Janis uměl dobře odezírat, takže porozuměl a přikývnul.

Stěny cely ve věži byly natřeny bíle. Zpočátku to uklidňovalo, později lákalo k pokreslení. Když chtěl vidět barvy, mohl vyjít na zamřížovanou terasu. V hlubině pod věží se rozkládal rušný Akezon. Pohledem do dáli se mohl pokochat lesnatou krajinou se stříbrně se kroutící stužkou řeky vroubenou skalním městem.

Vězení pro smetánku vyfasoval z formálních důvodů, protože jako vévoda nemohl hnit v podzemí s plebsem. V neveřejném řízení jej obvinili za urážku majestátu, protože spálení vlastních karet bylo něco tak neuvěřitelného, že pro takový případ v akezonském soudnictví neexistoval precedens. Spíš by se dalo uvěřit, že se vykladač zbláznil.

K obdobnému závěru došla i královna Gizela. Druhý den po incidentu ho navštívila. Přivedla i skupinu doktorů, kteří zatím čekali na chodbě.

Nechala komornou vyložit svačinu a poslala ji za dveře.

„Buď rozumný,“ povzdychla si po té, co se usadila. „Král tě zrovna teď potřebuje. Resten dobyl už půl Nemesie. Zaštituje se obnovou víry a světová hierokracie mu to žere. Gwen má obrovské starosti a ty se stavíš na zadní kvůli jakési smradlavé krenevice. Mám tady lékařskou komisi. Prohlédnou tě a zkonstatují, že k tvému selhání došlo důsledkem přepracovanosti. Sepíší protokol a budeš na místě propuštěn. Gwen ti odpustí.“

Janis pohodlně rozvalený v posteli se ušklíbnul: „Co potřebuješ, Gi?“

Naučili se jeden druhého respektovat, ale věděl, že jí vadí, že se s jejím mužem zná déle než ona.

Dotčeně se ošila. „Jak to myslíš?“

Rozhodil rukama a bezelstně se zazubil. „Co za to budeš chtít? Princezně Esivě je už deset. Kolikrát ses mne pokoušela zmanipulovat, abych jí předpověděl dalšího sourozence?“

Její tvář zešedla.

Nelítostně pokračoval: „Vlastně, zdravého sourozence.“

Každá jeho předpověď dosud ukazovala, že pokud se královně narodí další dítě, bude najiště těžce duševně i fyzicky postižené.

Gizelinu obvykle porcelánově bledou pleť pokrýval temný ruměnc a jemné plavé vlasy zapletené do složitého účesu zdobené čelenkou svítily tak ostře, až její vzhled nabyl groteskního dojmu. Sepjala ruce a šeptla: „Jsi mág. Kdybys chtěl, dokázal bys tu věštbu odklonit.“

Ohrnul ret. „Musel bych se zaprodat Henrexovi.“

Prudce vstala a křikla: „Neříkej, že nejsi! Jak jinak by ti to mohlo tak dlouho procházet? To přece není normální!“

Hodil si nohu přes nohu a zavrčel: „Mysli si, co chceš. Musíš hledat jinde.“

„Totéž tvrdila i krenevka,“ zasyčela, „dokonce mě politovala. Ona mne! Otrokyňe královnu!“

Janis strnul. Ještě nikdy neslyšel, že by pyšná polovzdělaná Gizela ztratila slůvko s krenevou. „Kdy?“ vybafnul. „Co kdy?“ durdila se královna.

„Kdy k tomu rozhovoru mezi tebou a Qleou došlo?“

Gizela ještě více zrudla a prskla: „Těsně předtím, než jsem ji dala zbičovat!“ Pak se spiklenecky usmála a dodala: „Když se to Gwen doslechnul, chtěl ji, snad z té vaší mužské solidarity, dát osvobodit. Věděl, že budeš zuřit, takže tě chtěl zabavit, abys neměl čas se tím zabývat. A vyšlo najevo, že tě nemohou najít! Můj drahý Gwen měl o tebe starost. A tak se jí na tebe rovnou zeptal. Jenže ona, namísto, aby způsobně odpovídala, snažila se mu namluvit, že o tobě nic neví. To se zdálo podezřelé i Gwenovi. Moje matka naneštěstí nebyla doma, proto jsme nemohli využít dobrodiní Honor-re, ale to jsme ještě netušili, že jsi přepsal vlastnické listy, a že by kletba neúčinkovala. Proto dal Gwen povolání mnicha z Mreonova chrámu. Než přišel, dala jsem pokyn Auumovi, aby jí ještě přiložil.“

Janis na osobu zaníceně líčící, jak právě rozkázala katovi mučit jeho nejlepší přítelkyni, v bezmezném úžasu zíral. Její pleť byla tak jemná, ouška obtěžkána drahocennými náušnicemi tak něžná, krček obtočený perlovým náhrdelníkem tak útlý. Věděl naprosto přesně, kam sáhnout, jak zapáčit...

„Byla to její vina, že při výslechu odmlouvala,“ pokračovala dál Gizela. „Konečně se ukázalo, že ani dvě stě let převýchovy kreneva nezmění. Mreonův kněz jí přečetl zaklínadlo, které ji přivedlo do tranzu. Volala jakousi Evonu, aby ochránila chlapce, protože Hachen s Eudorem jsou mrtví. A vzápětí se strašlivě rouhlala, protože proklínala samotnou Zubatou Grewinu!“ královna se pod nápojem emocí otřásla. „Kdo to kdy viděl, aby krenevka hlídala dítě? Jsem také matka. Proto jsem chtěla vědět, co to bylo za dítě a jestli je v pořádku. Byla úplně mimo sebe, když do toho zmateného vyprávění zamotala i tvou osobu. Tvrdila, že to budeš ty, kdo Eudora pomstí. Že prý poslední zkouška se blíží. Tehdy konečně mimo těch nesmyslů vyzradila místo, kde tě potom chytili. Gwen musel zasáhnout.“

„Takže zemřela kvůli tobě,“ konstatoval Janis.

Gizela prudce zamžikala. „Ne! Chcipla, protože si nevážila měkkého pelechu! A ty si mou nabídku dobře rozmysli. Král bude se soudem otálet, ale pokud k němu vůbec dojde, zbaven titulu a skončíš dole mezi potkany. Nakonec budeš ještě prosit, abych tě z toho svrabu vytáhla a taková maličkost jako zaprodání Temnému, ti ani nepřijde!“

Vyletěla z cely jako namydlený blesk, na doktorské kolokvium naštěstí nedošlo.

Držel si hlavu v dlaních, skrze dveře ještě slyšel rámus a mnohačetné hlasy na schodišti.

Potom už byl klid. Dny splývaly jeden jako druhý. Gwen se neukázal. Janis ale věděl, že s ním ještě neskonal. Když byl ve věži třetím týdnem, pocítil potřebu něco udělat dřív, než nadobro přijde o rozum.

V koutě krbu, ve kterém se pro teplé počasí dosud netopilo, našel uhlík. Počkal na Emkener - čas před svítáním, kdy je noc nejtemnější, a kdy hranice mezi tušeným a předpokládaným splývá. Klesl na zem a ve světle mihotavého plamene skomírající svíčky nakreslil devítiúhelník, jehož vrcholy pospojoval čarami. Vznikla ostrá devíticípá hvězda s prázdným polem uvnitř. Tam renewsky napsal „Weyna“. Poté si hřebíkem, který pracně vydoloval z podrážky, rozdrásal žílu na pravém zápěstí. Krev nechal stékat v přesných liniích kopírujících uhlový obrazec. Na symbol Terdebre jí bylo zapotřebí hodně.

Obrazec posílený krví Weyna vycítí na tisíce ekterenů daleko. Přesně nakreslená hvězda má povahu nekompromisního rozkazu.

Otevřel dveře na balkon, natáhl se na postel a čekal. Oči už se mu klížily, když v podobě bílé vrány přiletěla.

„Fííííí,“ houkla, když se protáhla do jeho cely skrze vyhlídkovou terasu. I kdyby si vybrala podobu většího zvířete, mříže by pro ni, pokud byla součástí rituálu mágova krev, žádnou překážku nepředstavovaly.

Ještě ve vzduchu se proměnila do lidské podoby. V půvabné tváři pod rozčuchanou ofinou jiskřivě bílých vlasů planuly jasně jantarové oči. Štíhlou postavu zahaloval dramaticky rozevlátý černý plášť. Doskočila přímo doprostřed obrazce, pružně se vztyčila, a ihned, jak jej spatřila, křikla: „Já ti to říkala, že tě jednou zavřou!“

Vykladač se pohodlně opřel o čelo postele a pokrčil rameny.

Démonka se netrpělivě ošila. „Že bys mne, laskavě, pustil?“

Ušklibnul se. Nemohla se z obrazce na dlaždicích hnout, dokud ji nepropustí. Systém vyvinuli mágové přivolavači nejen ke komunikaci s démony, ale především na obranu proti jejich zvůli. Protože se znali věky, bylo by sprosté nechat ji tam stát. Přesto vědomý si toho, koho má před sebou, zasyčel: „Nejprve zuby.“

Démončina tvář se ublíženě stáhla. „Ale to je úplně zbytečné,“ zakňourala, „pokud potřebuješ konzultaci, jsem ti k dispozici.“ Smyslně se zavlnila a zamávala řasami.

Zavrtěl hlavou a dál na ni odhodlaně zíral, dokud si s povzdechem nesáhla do úst. Vyloupala všech třicet čtyři zubů. Postupně, jak se zdroje síly zbavovala, měnil se její zevnějšek. Bělostná pleť zežloutla a nakrabilala se vráskami, rysy zhrubly, po smyslných rtech byla veta. Ladné křivky pod tenkým černým pláštěm povadly, postava se nahrbila. Když zuby s nasupeným „Tsss“ podávala, třímala je v rukách podobných sukovitým větvím. Byly to dravčí ostré kuželovité zahrocené zuby. Bylo s podivem, jak se do tak malých něžných úst a na pohled subtilních čelistí vlastně vejdu. Janis je s mírně znechucenou grimasou přebíral a při pohledu na zdevastovanou Weyninu tvář, se kousal do rtů.

Znovu sebou plácnul na postel a zamručel: „Teď si můžeš udělat pohodlí.“

Démonka se usadila ke stolu a vrhla se na nedojedenou večeři. Se změnou image hodila za hlavu společenské ohledy. Zapíjela vínem přímo ze džbánu a s plnou pusou pochvalovala solidní úroveň vězení.

Janis si zatím zamračeně prohlížel její zuby. Znal mágy, kteří démonky zubaté bohyně povolali, a pak zlákáni jejich okouzlujícím vzhledem se nechali svést. Každý z nich byl ihned po aktu roztrhán. Šeptalo se sice, že existoval jeden, kterého ušetřila samotná Grewina, ale právě takovou pohádkou se démonky oháněly, aby do svých tenat nalákaly další lehkomyšlníky. Janis při pohledu na příšerku, cpoucí se zbytky z jeho stolu, pobaveně vyprskl. On se nachytat nenechá, už proto, že ji znal od svých dvanácti let.

Zuby v jeho dlaních, vypadaly opravdu hrozně. Když se je démonka rozhodla „použít“, trhaly maso z těla. „Jak bez nich můžeš kousat?“ zeptal se.

Vložila si do úst další kus pečene, třikrát zamlela dásněmi, a hekla: „Uhm, léta... prakše.“

„Potřebuji vědět, co se stane, když zemře krenevka,“ řekl.

Rozkašlala se, jak jí zaskočilo.

Ani ho nenapadlo jí pomáhat. I když se svalila na zem, svíjela a sípala. Klidně počkal, dokud se jí nepodařilo z průdušnice ten nešťastný kus dostat ven. Když už zase seděla za stolem a dopíjela poslední zbytek vína, znovu otázku zopakoval.

„Která?“ zachraptěla.

„Qlea,“

Jako na povel se znovu rozkašlala.

„Weyno,“ zapředl, „přestaň mě srát. Mluv.“

Démonka se ošila. „Je nesmrtelná. Nechápu, jak se to mohlo stát.“

Vylíčil, jak pro Qleu naplánoval útěk, ale kvůli Gizele věc krachla.

Weyna zůstala s otevřenými ústy. „Všichni jste idioti!“ vybafla.

Janis nechápavě nakrčil čelo. „Jak to myslíš?“

Pohodila hlavou směrem ke dveřím na terasu a oči jí zasvítily škodolibou radostí. „Už cestou sem se mi na počasí něco nezdálo. Copak sis nevšiml, toho nezvyklého tepla? Vsadím se, že od poslední sklizně ještě nepršelo. Na novou setbu už měly dávno přijít deště. Zrno v zemi ještě nevzešlo, ale ani nevzejde. Na Akezon se snese hlad.“

„Tvrdíš, že místo aby Mreona obět potěšila, naštvála ho,“ konstatoval.

„Ovšem,“ potvrdila a dodala: „Trestem, který sahinjinové krenevům udělili, neměla být smrt, protože ta je na rozdíl od věčnosti milosrdná. Cílem bylo podrobení. Obrali krenevky o tvořivé schopnosti, ale nesmrtelnost jim nechali. Měl jsi vidět, jak byli náhle bezmocní. Když je svrhli na zem, nevěděli co si počít s vlastními údy. Ještě, že neměli živočišné potřeby. Když je prodali lidem, byl to akt milosrdenství.“

„Mně to připadá zvrácené,“ skočil jí do řeči.

„Nemáš právo soudit bohy,“ odsekla a pokračovala: „Sahinjinové jsou jiní než krenevové. Krenevové vyznávali tvořivost a jejich heslem bylo SVOBODA NEBO SMRT, což bylo zvlášť pikantní, když jsou sami nesmrtelní. Snad právě proto museli skončit tak zle a pod nadvládou sahinjinů, kteří vyznávají sdílení a jejichž heslem je LÁSKYPLÁ PÉČE. Jestliže ten hlupák Gwen jednu krenevku usmrtil...“

„Jak ji mohl zabít, když je nesmrtelná?“

„A jsme u toho,“ uchechtla se. „Mohlo se to podařit pouze prostřednictvím Mreonova mystéria. Kouzlo nechtěného. Bůh určitě strašlivě zuřil. Teď si to vyžerete všichni.“

„Už mi povíš, kam se dostane mrtvá kreneevka?“ šeptl.

Obrátila oči v sloup. „Nikam. Bohové duši nemají, protože sami jsou duchovními bytostmi. A pokud je okradeš o jejich magii a lidé už na ně dvě stě let nevěří... Prostě vyvanula. Nenajdeš ji ani na Plamenném moři mé paní ani na Pláních Blaženosti. Není.“

Janis vstal a v rozrušení si vjel rukama do vlasů. Toto ho dostávalo do kolen. „Počkej,“ vyjekl, „mě nemusíš lhát. Já přece vím, že právě Qlea tě ve Druhém věku stvořila. Vždyť po převratu Zubatá jen převzala její práci... To tvá paní s Qleou necítila ani špetku solidarity? Nemohlo se stát, že by jí ve chvíli nejtěžší snad pomohla?“

„Ne.“

Jeho poslední naděje se hroutily.

„Proč?“

Démonka se ošila. „Prostě, i kdyby mohla, stejně by jí nepomohla. Basta.“

Už se opravdu zlobil. Nadhodil si zuby v dlaně. „Řekni mi, proč nemohla, nebo ty zuby hodím do záchodu.“

„Bohyně poslední dobou není... zrovna ve stavu komukoliv... pomáhat. A už vůbec ne své předchůdkyni. Říká se, že měly rozpory kvůli zničení Gredonské říše. To je všechno, co vím.“ Přimhouřila víčka a přísně na něj shlídlá. „Qley je mi líto. Sloužila jsem jí v dobách její největší slávy. Tehdy nosovala čelenku z černých a průzračných diamantů. A znávala jsem ji i v časech, kdy prala spodňáry královny vdovy. Žádný z kreneevů se nezměnil tak málo jako právě ona, až na ty šaty a šperky. Může to být takových šedesát, pětadesát let, když jsem ji zahlédla, jak šla s vodou od studny. Nesla se tak vzletně a celá zářila, že mne v té chvíli napadlo...“

„Co?“ zachraptěl.

„Že se snad usměje,“ odsekla a potřásla hlavou. „Úplný nesmysl.“

Zavřel oči a těžce polkl. Štvalo ho, jak se na něj démonka dívá. Jako ostatní si myslela, že s Qleou spal. Vadilo mu, že Weyna vzpomněla na proroctví o usmívajících se kreneevch. On sám je viděl se usmívat nesčetněkrát a nestalo se vůbec nic. Chtěl být sám.

„Postav se na Terdebre,“ zasípal.

Démonka vykulila oči. „Co tě žere? Ještě jsme si ani pořádně nepoklábosili... Myslela jsem, že chceš, abych tě odtud odnesla...“

„Poslechni, co říkám!“

„Tsss,“ prskla, prkenně vstala a postavila se na namalovaný symbol.

Do nastavených dlaní jí nasypal zuby. Sledoval, jak si je usazuje zpět do čelistí a současně nabývá původní podoby. Uražená do morku kostí se otočila k otevřeným dveřím na terasu.

„Ještě něco,“ řekl roztržitě. „Hachen a Eudor. Neznáš ta jména?“

Démonka nehnula ani brvou. „Kde jsi to slyšel?“ To, jak prudce nasála vzduch nosem, ji prozradilo.

Pokrčil rameny. „To Qlea. Když ji mučili. Ví, že je znáš, nechceš, nebo nesmíš o nich mluvit. No, jak myslíš. Propouštím tě, služebnice Zubaté Grewiny. Odejdi s pokojem.“

Naposledy pohodila hlavou, proměnila se v bílou vránu a mezi mřížemi na terase prolétla ven.

Potřeboval vědět víc. Chtělo to napojit se na síť. Vyšel na terasu. Nebe už nabývalo podoby taveného stříbra. Noc byla nezvykle teplá a ani k ránu nepadla rosa. Lidé věřili, že při úsvitu se „budoucnost“ věští snadněji, než kdykoliv jindy. Věřili nejruznějším nesmyslům, ale pro činnost, ke které se chystal, byla tato doba výhodná, protože byl nejmenší rámus.

Mírně rozkročený se chytil mříží a zhluboka a pravidelně dýchal, aby eliminoval všechny rušivé vlivy. Houkání sýčka, šeleštění listů v korunách platanů hluboko pod věží, povykávání ochmelků a nadávky hostinského, to vše, ač k němu doléhalo jen zdálky a tlumeně, stále ještě přebíjelo zdroj, na který se potřeboval napojit. Jen na chvíli jej zamrzelo, že své karty spálil, než si připomněl, že kdyby tak neučinil, dál by jako užitečné zvíře sloužil svému pánu...

Musí se zklidnit natolik, až uslyší dunění bubnu a řinčení činel z jiné roviny bytí, aniž by rezignoval na vjemy z úrovně, na níž se nachází.

Jak to definoval jeho učitel věštění pokroucený mistr Trepilus: „Lidé, kteří slyší hlasy z dalších rovin bytí, jsou pokládáni za blázny, Janisi. A někteří skutečně blázny jsou, protože pokud se to nenaučí zvládat, skutečně se z toho pomínou.“ Ve škole mágů na Trnitém ostrově takové ubožáky obdařené spontánním darem „slyšení“ opatrovali a využívali je k jednoduchému věštění.

Naučil se tam hodně, ale to, co pokládal za nejdůležitější, se neshodovalo s tím, co upřednostňovali učitelé. Razili názor, že je nepřípustné prozrazovat fatální skutečnosti nezasvěceným. „Neházejte perly sviním,“ pravilo první pravidlo.

Nerespektoval to. Vyžvanil tajemství nehodnému a teď za to platí.

Pomalu dýchal, dokud neucítil povědomý hukot připomínající vodopád. V té chvíli postupem naučeným díky stokrát opakovanému drilu odsunul ostatní zvukové vjemy stranou, aby se mohl soustředit pouze na hlasy ze sítě. Až Qlea ho naučila se v šumu orientovat. Také mu vysvětlila, oč vlastně jde. Že se jedná o jakousi tichou poštu, kterou si bohové mezi světy předávají zprávy, když se jim nechce kontaktovat osobně. Valná většina zachycených zpráv byla nedůležitá. Často se tak věstec seznámil s receptem na jerebenový koláč nebo drbem o novém milenci bohyně Rozkoši. V některých případech se ale dozvěděl i užitečné věci.

Hukot krve v uších sílil. Janis se větší částí své bytosti soustředil na kolísání šumu. Menší část však stále stíhala všimnout ukotvení jeho fyzické schránky v tomto světě. Kontroloval stabilitu těla, vnímal, i když tlumeně, křik probouzejících se ptáků. Bylo to důležité. Koncentrace si žádala svou daň. Mágové při ní běžně krváceli z očí, uší i z rekta, praskaly jim ušní bubínky, některým se dělaly vlasové zlomeniny dlouhých kostí, které později při dalším pohybu třely o sebe a srůstaly nakřivo a opakované seance jejich těla kroutily do groteskních podob. Proto tento způsob získávání informací využívali jen v krajních případech. Mělo to i další rizika. Někteří se do boží pošty natolik zabrali, že se probouzeli až ve chvíli, když do nich lidé bodali ostrými předměty.

„...ryzí existencialismus transformovaný v neuchopitelné a neviděné...“

„...co by tomu všemu asi Grewi řekla?“

„...pěkný pořádek! Jedna v prachu a druhá mimo sebe...“

„...byl to jeho koníček. Výzdobu chrámu navrhoval Eudor osobně. Vzpomínám, jak uváděl architektky do rozpaků, když všechny prvky ladily v nové barevné harmonii rudé, oranžové, okrové a černé ...“

„Škoda, že Wobern pohltil prales. Měla jsem to město ráda. Pekli tam takové speciální rohlíčky sypané drcenou skořicí, pamatuješ?“

„Byly plněné dreftovými ořechy. Voněly, jako když trošku připálíš karamel a pak zavoní máslo....“

„... Jubileum se blíží, podmínky jsou příhodné...“

„...Obnova víry. Opravdu něco takového potřebujeme? To myslíš vážně?“

„...udělali to svévolně. Je třeba to zorganizovat znovu a kvalifikovaně...“

„Shořela na troud.“

„...nehorázné, provokující!“

„Jak stabilizovat?“

„Vzkažte, aby ho dali plamenům!“

„Toho s kartami?“

Sípavě nabral vzduch do plic, protože napětím zapomínal dýchat. Točila se mu hlava a před očima se míhala rudá kola. Když se odpojil, svíral mříž tak pevně, že jeho prsty mezitím zbělely. Jen velmi zvolna uvolňoval křečovitě zaťaté svaly, protože kdyby se chtěl pohnout ihned, jakýkoliv prudký pohyb by přivodil zlomeninu. Kolem byla tma. Pochopil, že na terase strávil celý den až pozdního večera.

Jak si dával do souvislostí útržky sdělení, nevěřicně vrtěl hlavou. Bylo to možné?

Vypadalo to tak, že Gwen vydešený dlouhotrvajícím suchem záhy pochopí, že se Mreon zlobí. Nejspíš se poradí s klérem, jak boha usmířit. V takových záležitostech bývá pomoc poměrně snadná. Další lidská oběť. Ale proč bohové tak jednoznačně určili, že tou obětí má být právě on? Ten s kartami? Tohle má být jeho budoucnost?

Konečně se pustil mříží a těžkým krokem zamířil zpět do své cely. Okrajem zorného pole zaregistroval netknuté jídlo na stole, ale v dané chvíli neměl sílu ani nalít si vodu ze džbánu. Svalil se na postel, zavřel oči a horečnatě přemýšlel. Kdyby alespoň věděl, komu ty hlasy patřily...

Sahíjinů byla vlastně jen hrstka, protože odmítali mezidruhové plození. Pokud už měli potomky s lidmi nebo démony, nikdy je neuznávali za sobě rovné. Na vrcholu pyramidy moci stál bůh slunce a vůle Tyneon, po pravici mu stála bohyně luny a citu Seneda. V jejich panteonu se nacházeli bohyně štěstí Erix, bůh živlů Mreon, Pán Temnot Henrex, bohyně zrodu Ixona, bůh spravedlnosti Eweben, kolísavý bůh dohody Fasius a Zubatá Grewina bohyně plamenů, smrti a zmaru. Kolem se točila spousta nižších bytostí, které zplodili s démony jako Sebass – správce Protokolu, nebo Lijana, dárně triftových karet, či víla Ordenu, milovnice vědeckých disputací a starých tisků. Dále jim sloužili démoni, kteří přežili porážku krenevů. Ti, kteří bojovali na straně poražených, ačkoliv se později podrobili, už nikdy nezískali stejné postavení, jakému se těšili ve starých časech a jakého se dostávalo těm z jejich řad, kteří bývalé vládce ještě před rozhodující bitvou zradili. Démonka Weyna patřila ke zrádcům. Proto bylo její postavení navýsost dobré a Grewina jí dávala volnou ruku...

Janis si hořce povzdychl. Weyna mu o bitvě na Jestřábí hoře vyprávěla ze své, démoní, perspektivy. Byla předem prohraná, ale krenevové ukolébání tisíciletími míru mysleli, že je nemůže nic ohrozit. Vůbec nebrali ohled, že sahíjinové mají v hrsti všechny trumfy. Zradila, protože chtěla ten masakr prostě přežít...“

Také on kdysi zažil totální masakr. Pokaždé, když mu ho neodbytná paměť znova a znova připomínala, promítal si pod sevřenými víčky chaotické výjevy z velkého sálu podepřeného štíhlými kamennými sloupy. Bylo zjevné, že útok přišel nečekaně. Napadení se bránili, ale jejich krátké mečičky a dýky proti plně vyzbrojeným útočnickům neměly šanci. Hala tonula v řinčení zbraní, praskotu rozbíjeného nábytku, rachotu řítícího se schodiště a křiku, veliká těla se kácela jedno přes druhé. Jednotlivým slovům nerozuměl, chápal však význam a věděl, že dům byl až do toho osudného útoku jeho domovem. Všechno mělo být vypáleno a srovnáno se zemí tak, aby město do několika let pohltit prales. Rozuměl dokonce i povelům. Každý, kdo od této chvíle vysloví jméno rodu, který zde vládl, stihne krutý trest.

Až později, po mnohačetném opakování téže vzpomínky mu došlo, že vše sleduje očima dítěte.

Konečně bylo ticho. Tehdy začali cizí vojáci do velkého sálu tahat mrtvolky ze všech zákoutí. Bylo jich nekonečně mnoho a trvalo to téměř celý den. Janis zatím stále neměl odvahu se ani hnout. Když ale na mrtvá těla začali vršit breťové dřevo a vtipkovali, že plameny z vatry v noci zajisté dosvítí až na Trnitý ostrov, pochopil, že se musí dostat pryč.

Setmělo, přišli s ohněm, aby hranici podpálili. Vycítil, že se nejedná o obyčejný oheň. Podlaha byla kluzká od krve. Podlézal pod navršenými mrtvolami a třásl se strachem.

Mohlo mu být tak osm, možná devět. Nevěděl, kdo byli jeho rodiče, jestli měl bratry nebo sestry. Hrůza mu všechny předchozí vzpomínky vymazala, ale bylo to lepší, protože stejně nikdo z nich nepřežil. Když se nakonec za zády těch velkých hrozivých vojáků proplížil do bezpečí lesa a klopýtal tmou vstříc osamocené a neznámé budoucnosti, nemohl se ubránit výčitkám, že jako jediný unikl...

Nespokojeně se na posteli ošil. Každý chce přežít. Běska Weyna i sirotek z města, které pohltit prales. Jenže teď to vypadalo, že si na něj bohové zasedli definitivně. Ale proč? Co jim udělal?

Mohlo by to souviset s Qleou? Třeba si Mreon myslí, že myšlenku ji obětovat, Gwenovi poradil on. Blbost. Tak hloupý určitě není. Tak jinak. Mohlo by Mreonovi vadit, že se vykladač přátel s krenevkou? A proč? Sahíjinové okázale demonstrovali, jak jsou krenevové nepatrní. Spíše on jako vévoda měl potíže, když se stýkal s otrokyní bez ohledu na to, že intimně spolu nikdy nic neměli. Proti své vůli se zasněně usmál. Jejich vztah byl opravdu podivný...

Teď byla přítelkyně, která jediná dokázala pochopit hlubiny jeho duše, mrtvá a jeho samotného chtěli strčit do ohně, aniž by věděl, proč.

Něco přece jen tušil. V dobytém městě, ze kterého kdysi jako chlapec utekl, pekli přesně takové rohlíčky, o jakých si vyprávěly vzdálené klevetnice, které zaslechl z vesmírné sítě. *Jako když trochu připálíš karamel, a pak poliješ máslem, plněné dřevnými ořechy...*

Teď už alespoň věděl, že pochází z Wobernu. Stejně tak existoval i tajemný Eudor, kterého zmiňovala Qlea. Posadil se a zaklel. Teď by své karty opravdu potřeboval.

Ještě před hodinou byl natolik znechucený, že by do těch plamenů ochotně skočil. Ale stačilo, aby se dozvěděl, že bohové s ním plánují totéž a rozhodl se, že tak lacino svou kůži nedá.

Když mu nazítří přinesli snídani, překvapil je nezvyklým přáním. Požadoval barvy, dřevěné dýhy a lis. U včelaře si objednal vosk a pak se pustil do práce. Potřeboval namalovat dvaadvacet karet a každou z nich musel udělat přesně tak, jak cítil, že by měla vypadat. Přitom nevěděl, kolik času mu zbývá, a kdy se Gwen od Mreonových kněží dozví, že boha usmíří jedna konkrétní oběť.

Jeho přání se, pochopitelně, ke králi rychle doneslo. Gwen vzkázal, že když namaluje novou sadu a veřejně se omluví, začne uvažovat o rychlém procesu a mírném trestu. Z toho mohl Janis usoudit, že sucho v zemi ještě nepřekročilo kritické meze a Gwen zatím věštce o radu nepožádal.

Na tenké plátky olšové dýhy si podle šablony předkreslil všech dvaadvacet karet, pokryl budoucí rubovou stranu listů stejnosměrnými ornamenty. Jeden den nechal barvu schnout a druhý den pokrýval nerovnoměrný povrch vrstvou ochranného vosku. Pak celý plát obrátil naznak, aby jednotlivé karty ostrým rydlem od sebe oddělil a potom už začal pracovat s motivy na lícových stranách.

Karta s číslem jedna zpodobňovala Herce, který nikdy neztrácí dech, vyzná se ve všem a je tak trochu i šarlatán.

Karta číslo dva ukazovala Vílu Ordeu, symbolizující prasilu vyvěrající z pudů, instinktů a přirozených magických základů zušlechtěnou moudrostí.

Na kartě číslo tři byla namalovaná Královna – představující civilní ženský prvek

Na kartě číslo čtyři stál Král – představující civilní mužský prvek

Karta pátá ukazovala Diákona. Šlo vlastně o spodobnění bůžka Sebasse, který byl levobočkem boha slunce a vykonával úřad jeho správce Protokolu.

Bitva – byla namalovaná na kartě s číslem šest. Symbolizovala osudovou křižovatku a rozhodování.

Cesta se ukazovala na sedmé kartě.

Spravedlnost symbolizovaná kladívkem boha Ewebena na kartě s číslem osm.

Trnitý ostrov – karta číslo devět – symbolizoval osamělou pouť za poznáním. Tato karta byla symbolem všech mágů.

Jestřábí hora – karta desátá, zpodobňuje horu, po jejímž srázu šplhají tři pololidské polozvířecí bytosti. Každá z nich se snaží dostat se nahoru, aby mohla stanout na vrcholu jako první, ale ani jedna netuší, že místo nahoře už je obsazeno zlatým dračím vejcem. Když padne tato karta, znamená to, že je dávno rozhodnuto.

Zřídlo moci – symbolizované pramenem tryskajícím ze skal je namalované na kartě číslo jedenáct.

Na dvanácté kartě je Oběšenec symbolizující odevzdání se do rukou osudu. Tato karta ukazuje na setrvalý stav věcí.

Třináctka, to je Zubatá Grewina – změna anebo fyzický zmar.

Čtrnáctka – umírněnost, bohyně Lijana, nemanželská dcera bohyně Erix a vládce sousední dimenze Teosibana. Právě Lijana triftové karty smrtelníkům věnovala.

Na kartě s číslem patnáct je Pán Temnot, symbol jinotajů, skrytých informací, ale i lží.

Na šestnáctce je Jáma, nejhlubší průrva v moři utrpení, kam padají ti, které Pán Temnot uchvátí.

Erix - bohyně jasu a štěstí se skví na sedmnácté kartě

Seneda – bohyně měsíce a citů, dobrých i těch rozbředlých, na kartě osmnácté

Na kartě s číslem devatenáct je slunce – Tyneon bůh vůle

Na kartě dvacet je Ewebenův soudní stolec, karta symbolizuje přehodnocení stavu věcí, přeskupení všeho, nové uspořádání.

Karta dvacet jedna nese obrázek Perweonova kotle a symbolizuje svět, komplexní úspěch, celistvost a naplnění plánů.

Blázínek, poslední karta žádné číslo nemá. Obrázek na ní ukazuje pestře oblečenou žabu. Žáby jsou jak se známo tajemná stvoření schopné přežít tuhé zimy v ledu i suchá léta ve vyschlých říčních korytech. Není radno je podceňovat, ale svým skřehotáním dokážou lézt pořádně na nervy. Tento symbol může při výkladu zastupovat všechny ostatní, a pokud padne, znamená, že otázka byla pošetilá nebo se vykladač musí přizpůsobit povaze sousedních karet a její význam vyvodit ze souvislostí.

Pracoval o to usilovněji, oč se předtím flákal. Jednotlivé karty musely být tenké a lehké, aby se celý balíček pohodlně dal sevřít do dlaně a přitom pevné a odolné, aby vydržely i několik let po kapsách...

„Ach vaše milosti, to je nádhera!“ sprásklo ruce děvče z kuchyně.

Z řečí služebnictva i gardistů už věděl, že nervozita kvůli nepolevujícímu suchu stoupá. Celý Akezon čekal na dešť. Bylo zjevné, že pokud zrno do týdne nevyklíčí, do zimy nestačí dozrát.

Mezi lidmi se prý šeptá, že za vším jsou boží sváry. Možná postačí, když kněží Mreona pěkně poprosí a jenom se mu připomenou...

Devátého dne vyleštil poslední vrstvu vosku na lícových stranách. Napil se vína a dvaadvacítku triftoových karet zamíchal.

Poprvé v životě si sám sobě vyložil karty. Zeptal se na blízkou budoucnost. Jádro otázky doprostřed, co věcem předcházelo nalevo a co bude následovat napravo. Doprostřed padla nula – Blázínek. Nalevo Král (čtverka) a napravo Jestřábí hora (desítka).

Pokud byla uprostřed nula, znamenalo to, že tazatel je pošetilý nebo že nemá dost informací, nebo že je zkrátka blázen. Pokud byl nalevo král, dávalo to informaci o tazatelově minulosti. V minulosti bylo jeho postavení dobré, ale nyní s odkazem na sousedství s Blázínkem již nikoliv. To ukazovalo na neblahou Gwenovu roli. Hora napravo věštící budoucnost dávalo na vědomí, že o tazatelově budoucnosti je již rozhodnuto předem. S ohledem na vztah Hory a Blázínka to moc dobře nevypadalo. Dalo se to vyložit jako velká příležitost ale spíše jako hazard s osudem. Z toho příliš moudrý nebyl.

Zeptal se, zda existuje možnost se obětí vyhnout. Doprostřed padl opět Blázínek, nalevo král, napravo Spravedlnost. Kombinace Blázínka a Spravedlnosti byla tristní. Značila nerovnováhu a smůlu v právním jednání.

Přemýšlel, jak to celé obejít. Vzpomněl si, že divous Mreon se málokdy s nějakou prací obtěžuje osobně. Na kejkle s počasím má k dispozici armádu služebných běsů, stačí, aby písknul. Při studiu přivolávání se Janis specializoval na služebné demony Zubaté Grewiny, a Temného pána a na ostatní moc času nezbylo. S jedním běsem z Mreonova stáda se ale znal. Nebyl příliš chytrý, a na to právě spoléhal.

Po půlnoci nakreslil na zem hvězdicí Terdebre, napsal doprostřed dwentensky Neceom. Když na čáry obrazce obětoval čtvrtinu své krevní zásoby, posadil se k roztopenému krbu. Však se gardisté divili, proč si žádá dřevo, když je venku tak teplo. Ale on se jen smál, a tvrdil, že když mu nemá kdo zahřívát postel...

Vítr se zvedal jen zvolna, ale za chvíli už burácela vichřice, jakou dlouho nepamatovali. Janis se u krbu spokojeně pochechtával. Taková čina už musí něco přihnát, i kdyby Neceom mezitím, co se neviděli, zmoudřel...

Hned ráno do Janisovy cely napochodoval rozesmátý Gwen. „Sláva!“ halekal. „Ani nevíš, jaké máš štěstí, příteli. Díky mým modlitbám se Mreon nakonec slitoval!“

Janis se křivě usmál. „A jak to souvisí se mnou?“

Gwen sebou plácnul do křesla a jeho veselá maska byla ta tam. „Nedělej ze sebe hlupáka. O Mreonově hněvu si šuškali i za hranicemi. A že bys právě ty nic nevěděl?“

„Nasral se, protože jste zavraždili krenevu.“

Gwen se ošil a s očima upřenýma do vymeteného krbu pokýval hlavou. „Ano,“ povzdychl si. „Politováníhodné nedorozumění.“ Mocnářova tvář se žalostně zkroutila. „Vzhledem k její výpovědi, jsme očekávali, že Mreon bude naším krokem potěšen. Kdyby to, o čem mluvila, vyšlo na veřejnost...“

Janis si s hrůzou uvědomil, že nemá představu, co má Gwen na mysli. Nasucho polknul a snažil se tvářit neutrálně.

Gwen si v křesle přehodil nohu přes nohu, založil si paže na prsou a nasadil starostlivý výraz. „Sahíjinové takové rouhání nepřipouštějí, ať už na nich něco je nebo ne, to snad chápeš. Včera odpoledne mi diákon vyložil čerstvé poselství orakula. Mreon se nad Akezonem slituje, ale jen přes tvou mrtvolu. Večer jsem dostal depeši z chrámu Zubaté Grewiny, že organizaci rituálu si bere na starost její velekněžka. Nechyběl dodatek, že uhoříš v předvečer svátku Všech loajálních démonů na hranici z krepentového dřeva.“ Král okamžik počkal, aby nechal informaci patřičně doznít a přitom vězně bedlivě sledoval.

Janis však nehnul ani brvou.

Gwen tedy s kamenným obličejem pokračoval: „Celou noc jsem věnoval modlitbám. Prosil jsem Mreona, Tyneona i Grewinu, aby se slitovali. Slíbil jsem, že na tebe dohlédnu. Od čeho jsou také přátelé? A podívej!“ teatrálně pokynul k okenním tabulím, do kterých vytrvale bušily velké dešťové kapky, „nakonec mne vyslyšeli! Doufám, že už mi konečně věříš, že to s tebou myslím dobře.“

Janis se s vědomím, že za liják vděčí jedině své drzosti a slaboduchému démonu Neceomovi, křečovitě uchechl. Gwen to ale považoval za spřízněné gesto a spokojeně se zazubil. „Je ti, doufám, jasné, proč musela zemřít,“ dodal spikleneckým tónem. „Kdyby ty skandální informace pustila před širším publikem... Nechci se

ani domyslet. Osobně mne uráží, že ke svým ztřeštěným plánům chtěla zneužít právě tebe, mého milovaného přítele.“

Janis si vybavil, o čem se zmínila Gizela a rozhodl se krále trochu popostrčit. S ústy staženými do tenké linky, ze sebe vypravil: „Její smrt byla zbytečná. Ty řeči, že mám Eudora pomstít, jsem nikdy nebral vážně.“

Gwen vyskočil z křesla a vyjekl: „Hlavně jsi mi měl o jejím rouhání říct! Tvůj otec dávno zmizel v mlhách zapomnění!“ Útrpně se usmál a dodal: „Máš obrovské štěstí, že to nejdůležitější mi krenevka vyjevila až ve chvíli, kdy byli duchovní pryč. Jsem tvůj přítel. U mě bude tajemství o tvém původu v bezpečí.“ Pohodil hlavou ke kartám na stolní desce a s šibalským úsměvem zamručel: „Moc pěkné. Uděláme to takto: Proces proběhne ve zkráceném řízení hned zítra. Trest za urážku majestátu ti vyměřím v peněžitém plnění, což při tvé zázobanosti nebude problém. Ale musíš se oženit. Protože jsi mne naštvál a veřejně vyprovokoval, musím výběr omezit, jinak bych ze sebe udělal hlupáka. Buď si vezmeš vdovu po maršálkovi Sacenovi nebo Emerichovu nevlastní dceru, komtesu Rivu. Doporučuji to druhé.“

Janis přivřel víčka, aby mu Gwen neviděl do očí. Zpracovával informace a mlčky zuřil. Mohl by být Eudor jeho otcem? Jak do toho ale zapadala Qlea?

Gwen si jeho mlčení vyložil jinak a blahosklonným tónem podotkl: „Uvědom si, že při výběru nevěst na tvůj grenedoský původ brát ohled nemohu. I kdybys byl tisíckrát princem, nesmíš zapomínat, že jsi vnukem sprosté krenevské otrokyně.“

Kamínek zaklapl do mozaiky. Janis mechanicky přikývnul. Takže Qlea byla jeho babičkou? I když to vypadalo neuvěřitelně, vlastně ho to nepřekvapilo. Zachovat netečný obličej mu v té chvíli dávalo strašně zabrat. Měl potřebu zařvat. Něco rozmlátit. Gwenova hlava se nabízela jako první na řadě. Ale ne, tím by se nic nevyřešilo, jen by se nasvinilo... A brečet a klít bude taky později. Je třeba se soustředit. O čem to byla řeč?

Markýzu z Gluminu, vdovu po maršálkovi Sacenovi, dobře znal. Měla tři brady, táhlo jí na padesátku, ale byla pohádkově bohatá. Emerichovu nevlastní dceru nikdy neviděl, ale dalo se čekat, že bude podobně lehkomyšlná a štiplavá, jako její otčím.

Přinutil se promluvit: „Co je to Emerichovo děvče zač?“

„Její matka, Olivie, ji měla za svobodna. Nikdy nepřiznala, s kým,“ mroukl rozpustile Gwen.

„Ach tak,“ houkl.

„Dostane velice slušné věno,“ dodal snaživě král.

„Na to kašlu,“ řekl.

„Stejně ses už rozhodl,“ mávnul rukou Gwen a pak se jeho ústa stáhla do úzké linky, když dodal: „Teď bych potřeboval, abys mi vyložil, zda mám či nemám přijmout Restenovu nabídku na rozdělení Nemesie.“

Janis obrátil oči v sloup. Už věděl, že Resten Skrčenev Nemesii nakonec ovládl. Nyní se pokoušel mezi ostatními říšemi etablovat, když část území nabízel v plen sousedům. Takové věci se v historii stávaly běžně. Pokud na to Gwen, jako nejmocnější panovník severu, přistoupí, definitivně Restenovo právo potvrdí a Nemesie přestane existovat. Janise ani nenapadlo se Gwena zeptat, co se stalo s jeho nemesijskou rodinou. Toto téma bylo tabu ode dne, kdy jej požádal, aby o jeho pravém původu nikdy před nikým nemluvil.

S kyselým výrazem se po kartách natáhl.

Soud bral jako frašku. Propustili ho sice, ale i když se mohl vrátit do svého paláce, dostal k „ochraně“ komando vyčleněné z královny osobní gardy vedené Cinetem, k nevelké radosti kapitána samotného. Vojáci se zabýdli v neužívaném severním křídle a přinesli do jeho klidného domu rozruch.

Zrno vzešlo, a protože od té doby přišlo pravidelně, zdálo se, že není důvod dělat si s Mreonovými úklady starosti.

Zato akezonské království mělo starosti se správou nového území, které mu připadlo po zániku Nemesie. Gwen do Východního cípu, jak začali nové markrabství nazývat, vyslal Emericha. Měl dohlédnout nad transformací legislativy, bankovníctví a školství.

Jednoho odpoledne se Janis z vyjížděky s Gwenem vrátil dříve, a načapal členy strážného komanda v pracovně, když se mu hrabali v jeho účetních knihách. Zatímco dva „kontrolovali“ zisky z obchodu s finitovým kořenem, třetí dováděl se služebnou v jeho posteli.

Popadl ho takový vztek, že všechna doporučení z Trnitého ostrova, hodil za hlavu a sáhl po meči. Za posměšných výkřiků, aby si neublížil, vojáky vyhnal ven a na nádvoří se do drzého Emmeta pustil. Seržant, přesvědčený, že nafoukaného přivandrovalce konečně jaksepatří srovná, se proti němu radostně vyřítit. Jenže,

zakrátko popadal vyčerpáním dech, protože s technikou, se kterou šarlatán vyrukoval, se ještě nesetkal. Musel se vyhýbat nezvyklým chvatům a pozpátky ustupovat, protože vévodova čepel svištěla nebezpečně rychle a těsně mījela jeho žebra. Vykladač se pohyboval lehounce, téměř jako by tančil. Tím, jak byl a nebyl na mnoha místech současně, nutil Emmeta k neustálé obraně. Štěrka od bot mu odletovala a skřípal... Emmet skončil na lopatkách se zlomenou paží, tržnou ránou na čele, sečnou na hrudníku a zhmožděným kotníkem.

„Tví muži nemají právo hrabat se mi v účtech ani spát s mými služkami. Podám ke králi protest,“ řekl večer Cinetovi.

Kapitán pokrčil rameny. „Lze podat cokoliiv, vaše milosti. Král se vám zajisté formálně omluví.“

Janis zamračeně přikývnul. Oba věděli své. Bylo jasné, že příkaz vydal samotný král.

V noci zpytoval svědomí. Tím, že ochrance odhalil své schopnosti, si nepomohl.

Na Trnitém ostrově musel přísahat, že je užije jen v nejvyšší nouzi. Obecně platilo, že mágové nemotorní jsou a byla to pravda. Výjimka existovala jen pro kastu přivolávačů, protože při obcování s démony byla tělesná zdatnost nezbytnou podmínkou přežití.

Po té, co jako chlapec utekl z Gredonu, se několik dnů toulal v lesích. Jedl kořínky a bobule, pil vodu z kaluží, až z toho onemocněl. Zachránili ho lidé z vesnice, ale jen proto, aby ho za pár měsíců prodali obchodníkům s otroky. Tam znovu uslyšel o Trnitém ostrově. Dříve, než mu na tržišti stačili vypálit cejch, utekl. Snad proto, že název Trnitého ostrova si jako jediný z té hrozné noci zapamatoval, se to místo stalo jeho cílem. „Až to zapálíme, mágové na Trnitém ostrově ušetří za svíce...“ pošklebovali se ti obrovití cizí vojáci. Dal se najmout na loď a stal se plavíkem. Trnitý ostrov uviděl přesně za tři roky. Neměl nic, když zabušil na bránu pevnosti obehnané třímetrovými hradbami a jeho loď, která kolem ostrova jen proplouvala, právě mizela za obzorem.

Pracoval u koní, poslouchal, o čem se lidé baví. Ze všech oborů magie se mu nejvíce líbila práce přivolávačů, protože jedině oni dostávali bojový výcvik. Za všechny peníze, které vydělal, nastoupil do základní přípravky. Stačilo málo, a na některé věci si prostě jen vzpomněl... Ze skupiny dvanácti uchazečů, se do užšího výběru dostal jako jediný. Protože už byl švorc, zapsal se na obor vykladače, a když dostal stipendium, přidal si ještě přivolávání a věštění.

Jako student přivolávání se každý den hlásil v tělocvičně dřív, než vyšlo slunce. Učili ho vládnout mečem, dýkou i pěsti, ale především ho trénovali v sebeovládání a dělali to s nesmírným potěšením. Občas omdlel. Probralo ho vědro ledové vody a „výcvik“ pokračoval. Nutili jej bušit holými pěsti do pytlů vycpaných pískem, balancovat s těžkým železným mečem po kladině ve třímetrové výšce, bránit se útokům sekyr jen se štítem a se zavázanýma očima. Po takové ranní rozcvičce následoval běžný denní program, kdy doháněl studium dalších oborů. Tvář mival tak opuchlou, že mnohdy ani neviděl, každý pohyb bolel. V podvečer, když spolužáci z oborů věštění a vykládání hráli démoni mariáš, nastupoval do tělocvičny nanovo. Po dvou letech mu to už ani nepřišlo. Kdesi četl, že původním cílem výcviku bylo vyrobit fungující stroj na zabíjení pro případ zálohy, že by se bohům nedostávalo démonů, což ale nehrozilo...Bral to jako šanci pro budoucnost.

Na Trnitém ostrově prožil deset let. Nebyl vzorným studentem a od vyhazovu za nedovolené experimenty jej uchránilo především to, že jeho hlavním oborem bylo vykládání, a vykladačů bylo skutečně jako šafránu.

V době, kdy se jini biflovali ke zkouškám, on ukrytý pod střešou nad skladištěm dřeva, podle příručky zkoušel vyvolávat služebné démony.

S tou knihou to vůbec bylo velké štěstí. Když si v čítárně dělal výpisky, spadla mu tužka. Zakutálela se pod skříň. Musel se pro ni natáhnout. Přitom narazil na knihu. Byl zvědavý, co je zač. Jak ji páčil, a nešlo to, pochopil, že na ní vězí váha celé police se stovkami svazků. Zvědavost byla větší, než lenost. Trvalo celou noc, než všechny knihy vyskládal, osvobodil tu pod skříň, nahradil jinou a zase všechno do původního stavu vrátil. Odměna stála za to. Ukázalo se, že je psaná dwentensky, je více, než tři staletí stará. Už to z ní činilo výjimečný úlovek, protože podle platných zákonů měla být dávno spálená. Janis se s úžasem dočítal, že třímá „Komunikační příručku pro vyvolávání služebných démonů“. V knize byl uveden jejich jmenný seznam, přesný popis a především způsob, jak je bezpečně ovládat, aby nemohli přivolávači uškodit. To bylo svatokrádežné a naprosto to odporovalo obecné náboženské doktríně. Kněží hlásali, že démoni jsou pro smrtelníky příliš nebezpeční. A na svévolné pokusy démony aktivně kontaktovat, pohlíželi s nevolí. Dokonce

i certifikovaní přivolavači, kteří obo vystudovaři a prošli bojovým výcvikem, směli pracovat jen pod dozorem církve, nejčastěji jako ochranka diákonů a arciprelátů a sami démony přivolávat nesměli.

Kniha byla pro Janise velkým pokušením. Několik dní se zmítal v pochybnostech, ale nakonec neodolal. Nakreslil první obrazec Terdebre. Hned první vzývání pro něj mohlo skončit fatálně. Paradoxně neudělal žádnou chybu, ale měl smůlu. Démon povětrí Neceom, kterého si vybral, se ve chvíli vzývání právě hašteřil s Weynou a Trsuahem, ale vábení symbolu se musel podvolit. Trsuaha a Weynu, kteří ho pevně drželi, jednouše strhl sebou. Namísto jednoho démona, přivolal zmítající se vzteklou trojici, která jakmile žuchla na krvi zvýrazněný symbol, ve rvačce pokračovala.

To bylo jediné štěstí. Dostal čas si zbylé dva démony prohlédnout a identifikovat, aby je mohl odzbrojit, protože magický symbol krotil pouze Neceoma. Zbývalo dopsat doprostřed volného pole hvězdice další dvě jména. Úkol téměř nemožný, protože běsové se rvali právě nad ním, část obrazce už byla i smazaná...

Ve svých dvanácti letech byl hodně hubený. Démoni si jeho přítomnosti sice všimli, ale zabrání do rvačky, ho zatím neuznali za hodného pozornosti. Tak dlouho se kolem jejich chumlu ochomýtal a strkal zakrvácený prst do volného pole hvězdice, až se mu to podařilo to dokončit. Neceom, Weyna, Trsuah.

Odplazil se do kouta a teprve potom křiknul: „Tak už dost!“

Poznal tři renegáty, jak si je v duchu nazval. Nikdy nepodlehli sebeklamu, že je s démony natolik zadobře, aby nebylo zapotřebí je držet na uzdě a pokaždé důsledně dbal ochranných opatření. Když spolu klábosili, zvláště Trsuah a Weyna se projevovali ukřivděně. Tvrdili, že i kdyby se vůči nim nechránil, na dítě by nezaútočili. Ujišťovali ho, že jsou pro ně ta setkání zábavná. Janis ale věděl, že dnes slouží sahíjinům stejně, jako dříve sloužili krenevům, a proto jejich ujišťování nemohl brát vážně.

Moc dobře si pamatoval, jak se před lety těžce dostával zpod navršených mrtvých těl v hlavní síni. Jak utíkal lesem a celou noc mu polohu jeho bývalého domova ukazovala zlatavá zář.

Od té doby se jeho život rozdělil na veřejný a tajný. Navenek pilně studoval tři magické obory současně, zatímco potajmu létal s Neceomem po ocace větrné smršti, s Weynou sledoval bitvy v zemi Seveeneke, kde lidé mají černou kůži, s Trsuahem vedl zapálené diskuse o smyslu života a zápasil podle zakázaných příruček. Trnitý ostrov opustil, aby jako vykladač na dvoře hraběte Erijena vstoupil do učení k Mistru Estebanovi. Tehdy své styky s démony ukončil, protože byl příliš na očích.

V nemesijské přístavní hospodě potkal poprvé Ravense, a pět let po té, po Gwenově korunovaci, se k němu krenev opět přihlásil. Doprovázel do Akezonu svého pána, jenž to právě dotáhl na generála. Tehdy jedinkrát zažil Qlea a Ravense společně. Qlea v jeho životě působila jako přístav v bouři. To ona mu pomohla, vyrovnat se s Veřinou smrtí. K ní se chodíval uklidnit, když měl dost malicherných Gwenových šarvátek s Emerichem, Gizeliných lamentací ohledně Gwenových nevěř, hloupých intrik dvorních dam.

A teď byla Qlea mrtvá a za oponou se nesly řeči o plánovaném upalování „toho s kartami.“ Pokud to někdo plánoval, a on to drzým kouskem s Neceomovým lijákem, překazil, vrátí se mu to později.

Měl vztek. Až donedávna o své minulosti nevěděl téměř nic. Co ví teď? Že snad pochází z tajemného Wobernu, že jeho otcem byl král Eudor, a jeho babičkou samotná Qlea. To by mnohé vysvětlovalo. Přinejmenším, proč všechny pokusy najít porozumění zatím končily fiaskem a proč se celý život cítí jiný.

Proč mu to ale Qlea neřekla?

Nakonec vstal a uprostřed noci si vyložil karty.

Položil si otázku, o které si dříve myslel, že ji nikdy nepoloží. „Kdo jsem a kam jdu?“ Padla řada: Pán Temnot – Zřídlo moci – Zubatá Grewina.

Srdce se mu rozbušilo, na čele vyrazil pot. To nevypadalo moc dobře. Podle standardních pravidel výkladu by se měl vyděsit. Temný v pozici minulosti symbolizoval faleš a zradu nebo nedorozumění. Zřídlo moci vyjadřovalo sílu, ale v kombinaci s kartami v sousedství znamenalo sílu, která je latentní a neplodná, zmarněná. Zubatá na pozici budoucnosti poukazovala na budoucnost typickou pro všechny vykladače - zánik a smrt v plamenech. Vše v souvislosti ukazovalo nepřilíží šťastnou životní dráhu dobrodruha, kterého jeho eskapády přivedou na scesti.

Rozhodl se to zopakovat. Chtěl vědět, zda existuje možnost úniku. Už předtím se ptal nesčetněkrát. Karty pokaždé odpovíděly záporně. I tentokrát padla doprostřed dvanáctka (oběšenec), nalevo devítka (Trnitý ostrov), napravo osmnáctka (Seneda, luna, bohyně citů). Znamenalo to osamělost, neměnnost situace a utápění se v citových deprivacích. To sedělo, ale nijak to neřešilo jeho vnitřní zmatek.

Svůj první balíček, který hodil do ohně, nikdy sám pro sebe nepoužil. Řídil se „Zlatým pravidlem,“ které hlásalo, že vykladač, věšticí si svůj vlastní osud, se dříve či později stane otrokem svého nástroje. Varováním měl být obraz, který mu na dvoře hraběte Erijena darem za výklad namaloval Wrten. Sami bohové si na něm nad kartami vjeli do vlasů.

S druhou sadou Zlaté pravidlo porušil. Nebyla to zase taková hrůza. Někteří vykladači po tom přežili i desetiletí, než si začali s Temným, nebo než udělali chybu a upálili je.

Ráno obdržel předvolání na královskou snídani. Gwen vypadal povadle. Pokynul mu, aby si přisedl a hned spustil: „S Východním cípem jsou starosti. Emerich je tam teprve druhým týdnem, a už žádá posily. Jen co se Restenovy jednotky stáhly, Nemesijci začali zvedat hlavy.“

Janis počkal, až mu sloužící podá naložený talíř a pak s vědomím, že Gwen nic neříká zbytečně, poznamenal: „Připojení k říši bude trvat déle, než se čekalo?“

„Ovšem,“ zabručel král. „Švagr vzkazuje, ať na něj se svatbou nečekáme. Tvá snoubenka je na cestě.“

Vévoda se zamračil. „Včera se mi dva z tvých hlídačů hrabali v účtech, sire. Když mne zítra oženíš, co bude pozítří?“

„Vylož si na to karty, zabeďněnče!“ řekl potměšile král.

„To už jsem udělal,“ zavrčel Janis, „a moc se mi to nelíbí.“

Gwen překvapeně zamžikal. „Jakže? Tys porušil Zlaté pravidlo?“

Janis položil příbor, ačkoliv se porce ještě nedotkl. Znovu a znovu aby litoval, že prozrazovat tajemství se tisíckrát vymstí...

„Věc se má tak,“ začal Gwen. „Potřebuji poradit, jestli mám Bereniku z Emberhofu ubytovat v zámečku v lesní oboře, nebo jí raději koupit dům tady ve městě. Její manžel není tak tvárný, jak se původně zdálo a ona má stále nějaké skrupule...“

Gwen rozvíjel jednotlivé alternativy, ale Janis ho neposlušoval. Hyberok, panství Gwenova bratra se nacházelo v Restenem podmaněné části Nemesie. V duchu se ptal, jak je možné, že Gwenovi nevadí, když se tam teď roztahují Restenovi leníci.

Když na sebe poprvé před patnácti lety narazili, protloukal se Gwen jako žoldněř, nechával se najímat jako herold, nebo vděčný slušným školám jako lepší zbrojmistr. Podrážky jeho bot byly čím dál tenčí, a manžety na kabátci se povážlivě třepily. Jeho modré oči se na svět dívaly se stále větší skepsí, na pěkné tváři se mu usadil zahorklý úsměv. Přesto byla radost s ním diskutovat, protože měl oči a uši otevřené. Teď je z něj král, ale díky dobrému bydlu je tak zahleděný do sebe, že neslyší ani nevidí.

Jeho rodná Nemesie se stala kořistí Restenových hord a on řeší metresu. Gwen z Hyberoku byl přitom stejně starý jako jeho bývalý lenní pán, Erijen. Při vzpomínce na nemesijského hraběte jej obešla zima.

„Nevíš, co se stalo s Erijenem juniorem?“ zeptal se bez ohledu na to, že Gwen právě rozebíral Gizelinu přecitlivělost, a snažil se tímto způsobem obhájit své zálety.

Král se uprostřed výkladu zarazil. „Ty mne vůbec neposloucháš!“

„Promiň, sire,“ ušklíbnul se Janis. „Ale to už jsem slyšel stokrát. Raději mi pověz, co je s Erim.“

Gwen pokrčil rameny. „Mno, jeho panství patří do Východního cípu, takže... Vlastně...“

Janis přikývnul, na znamení, že chápe. Starý hrabě se zániku říše nedožil. V rámci anexe Nemesie Restenem Skrcencem a jejího pozdějšího rozdělení, se Erijenovo panství stalo součástí Akezonu.

„Vím, že jste byli přátelé,“ zamumlal Gwen, „ale v současnosti je Erijen psancem. Pokud bojoval proti Skrcenci, dalo se to pochopit, ale když se vzepřel mému švagrovi v době, kdy Nemesie byla vymazána z mapy, jeho majetek propadl koruně. Vlastně jsem ho připsal věnem tvé nevěstě.“

Janis zamžikal. V duchu uvažoval, zda je možné, že by Emerich hraběte k revoltě vyprovokoval. To by mu bylo podobné. „Nestojím o to,“ sykl.

„To nezáleží na tobě,“ uchechtl se Gwen, „mimořádně, zítra bude svatba.“

„Jak rozkazuješ,“ zavrčel Janis, „ale dovol mi pozvat Erijena sem. Je vyloučené, že by tě poznal. Před patnácti lety, ses na dvoře jeho otce mihnul.“

Gwen obrátil oči v sloup. „Vždyť tě chce zabít.“

„A proč?“ podivil se Janis.

„To je nabílední,“ ušklíbnul se král, „nejdříve mu majetek zrekvíroval Resten, pak Emerich a nakonec tvá nevěsta.“

„Nechej to na mně. Jenom mi dovol, abych to dal v hrabství, které patří ehm...mé...nevěště, vybubnovat. Více mi netřeba.“

„Dobrá,“ zamručel Gwen. „Ale potom se nediv, že tak trvám na tvé ochrance. A už vykládej. Musím vědět, jestli mám jejího manžela poslat na velvyslanectví do Daresie, nebo jestli to mám risknout a vyštvať ho na výpravu do Dobhanských slatin.“

Vykladač obrátil oči v sloup. Tak toto byla důležitá státoavná rozhodování.... Jak se zbavit metresina manžela. Ze slatin se brzy vrátí. Místo se nachází pod Jestřábí horou a podle pověsti tam poražení krenevé potopili schránu s pokladem, ale ten je pro smrtelníky nedosažitelný.

Karty doporučily poslat Emberhofa do Daresie a dokonce ukázaly, že tam hrabě sám podlehne nějakému flirtu. Gwen zářil spokojeností.

Odcházel a hlavou mu vířily myšlenky na Erijena. Večer napsal text hlášení, které měli kurýři ve Východní výspě vybubnovat, a poslal depeši Emerichovi. Předpokládal, že princ se obtížného patricije rád zbaví.

V noci nemohl usnout. Pod zavřenými víčky si znovu promítal tu deštivou noc, kdy hnal koně až do přístavní hospody. Kdyby tam nepřišel, odehrával by se jeho život jinak?

Gwenův osud byl předem daný, ale jeho?

To už se nikdy nedozví.

Svatba se odehrávala v Tyneonově kapli, za svědka šel samotný král. Emerichova nevlastní dcera Riva vypadala stěží na čtrnáct. Když ji Janis v příliš volných šatech a s tváří plnou rudých pupínků, které prosvítaly dokonce i skrze našasený závoj, uviděl, soucitně se usklíbnul. Podepsal oddací papíry a přede všemi té osůbce oznámil, aby se po příchodu do jeho paláce hlásila hospodyně, která ji uvede do jejích pokojů. Svatební hostinu, kterou Gwen připravil, ignoroval. Cestou z kaple se od svatebčanů oddělil, skočil na koně a vyrazil z „horního města“ ven. Jeho strážci mu byli v patách.

Byl svátek bohyně Erix. Lidé věnčili přibytky rudými pírkou červenek, symboly štěstí. Děti si v parcích u vrbových besídek hrály na schovávanou a recitovaly staré říkanky přivolávající přízeň šťastlivé bohyně...

Naposledy než vrbové lístky opadají a přijde zima.

Uháněl parkem a gardisté naštvání, že je odvekl z hostiny, mumlali kletby. Od souboje s Emettem Gwen jejich počet bez komentáře ztrojnásobil. Jedině on si kdysi na vlastní kůži vyzkoušel, čeho je vykladač schopen. Donedávna se domníval, že po tolika letech bez cvičení, jeho svaly ochably a naučené postupy se vykourily z hlavy. Nemohl tušit, že Janis nikdy trénovat nepřestal, ačkoliv jediným protivníkem mu býval Trsuah, kterého sem tam odchytil při návštěvě u nemocných.

„Blázen, kdo odejde od plného stolu,“ neodpustil si Emmetův bratranec vikomt Chval, když Janise dohnal na polovinu koňské délky.

„Jestli máš problém, vyříkejme si ho tady a teď,“ houkl Janis.

Vikomt se potměšile usmál. „To nepůjde, vaše milostí. Král souboje s vámi zakázal.“

Janis seskočil, a dřívě, než mohl voják zareagovat, obě jeho nohy vyvlekl ze třmenů a strhl jej ze sedla. Muž s žuchnutím dopadl na pružný travnatý terén.

„Ale urážet mne,“ štěkl, „můžete do sytosti?“

Provokatér nachověl v tváři, sípal a poulil oči, jak si pádem vyrazil dech.

Janis poručil ostatním, kteří je mezitím dohonili, aby s ním něco udělali. Jeho už tak mizerné rozpoložení bylo rázem ještě horší. Vyhoupnul se zpět do sedla a znechuceně sledoval, jak Chvala jeho kolegové bouchají do zad.

Po té, co obrátili k návratu, se k němu navztekáný seržant přitočil a zasípal: „Když tu děvku vyslychali, slyšel jsem, co Gwenovi říkala...“

Janis zachoval kamennou tvář, jinak by z něj najisto nedostal ani slovo.

Seržant samolibě pokračoval: „Za takové rouhání by vás měli upálit společně, říkal můj bratr Rudovik. On tomu rozumí. Je tajemníkem diákona v Mreonově chrámu, víte?“

Shodou okolností právě tehdy opustili park a vjeli do úzké uličky dolního města, ve které se obě Chvalovy věty zvučně rozlehly. Vojáci, kteří mezi sebou doposud rozmarně klábosili, rozpačitě ztichli.

V noci se zpil do němoty. V poledne jej hospodyně probudila zprávou, že seržanta Chvala našli utopeného v odpadní strouze u Hercenské městské brány. Prý nešťastná náhoda.

Odpoledne ho povolali do paláce a až do večera zastupoval krále v nudném stavovském sněmu. V podvečer úřadoval jako strážce pečeti, než se v doprovodu ochranky opět navrátil domů. To vše absolvoval s vědomím, že Gwen si zatím užívá v oboře s Berenikou z Ebendorfu.

Po setmění přecházel po pracovně a přemýšlel, kudy pátrání zaměřit. Bylo by bláhové se domnívat, že mu Sahíjinové dají pokoj. Tím že přivolal na Akezon deště, od sebe odklonil pozornost Mreonových kněží, ale ti z druhé strany Opony po něm šli i nadále.

Aby se dozvěděl, proč, potřeboval víc informací. Věděl, že od Gwena se to nedozví, a pokud u toho byl někdo další kromě Chvala, všem zamkne ústa strach. Potřeboval mluvit s Ravensem. Jenže toho držel jeho „majitel“ generál Bonet na svém panství v Bonu, vzdáleném tři dny jízdy od Akezonu. Potřeboval záminku, aby jej tam Gwen pustil, což zabere nějaký čas. Než se to podaří, promluví si s démonem bolesti. Dosud se tomu tématu s ohledem na vzájemné vztahy pečlivě vyhýbal, ale teď nezbude, ne do toho kyselého jablka kousnout.

Trsuah, démon s modrou kůží a rozježeným úcesem doskočil na obrazec a sykl: „Dáme souboj?“ Vykladač se ponuře usmál a zavrtěl hlavou. „Na to dnes nemám náladu.“ Natáhl ruku. „Tvůj bodec.“ Démon obrátil oči v sloup a prskl: „Pořád stejný.“ Rozepnul kabátec, a sáhl si na pas. Při letmém pohledu to vypadalo, že má kolem omotanou masivní temně modrou šerpu, ale při podrobnějším prozkoumání bylo patrné, že se jedná o několikrát omotaný ocas zakončený žihadlem. Špička se nacházela pod jeho levou paží a připomínala bodec, se kterým se v hospodě hrají šipky. Trsuah ji s otráveným šklebem lehce odpojil od jedového váčku a vložil do vykladačovy dlaně.

„Můžeš se uvolnit z Terdebře. A Promiň,“ řekl omluvným tónem Janis.

„Jasně, nikdo nepřekročí svůj stín,“ zamručel démon a vykročil z hvězdice. „Tak pojďme. Tělocvična je přece dole.“

„Nejdeme cvičit.“ Janis a ukázal ke křeslu. „Uspořádáme hádankářskou soutěž.“

Trsuah vykulil stříbřité oči a jeho hezký obličej přešel z tyrkysové do bílé. Rozhodil rukama a houkl: „Aha. Qley je mi líto. Vy smrtelníci jste hrozně krátkozrací. Teď už se s tím nedá nic dělat.“

„Někdo teď jde po mně,“ zaševelil měkce Janis.

Trsuah našpulil rty. „Ale nepovídej...“

„Vezmi si koláček, a soustřeď se,“ řekl vykladač. Původně chtěl začít úplně z jiného konce a zeptat se na obnovu víry, o které slyšel z dimenzionálního šumu, ale nakonec se rozhodl démona zaskočit. „Mám tě pozdravovat od Ravense. Vlastně jsem ti to měl vyřídit už před patnácti lety, ale protože jsem tě kdysi obvinil, že jsi renegát, nechtěl jsem tě uvádět do rozpaků. Tyneonův hlavní démon a stýká se s králem zatracených. Je to vůbec...přípustné?“

Trsuah zkoprněl. Vyděšeně zamžikal. „Proč jsi mi o tom neřekl dřív?“ vybafl.

„Nebyl důvod.“

Trsuah se kousl do černých rtů. „A teď je?“

„Jistě,“ odpověděl Vykladač. „Potřebuji vědět, na čem vy dva děláte. Jestliže je Qlea, o které si všichni myslí, že jsem s ní spal, mrtvá, a teď někdo chce mě, mohlo by to spolu souviset.“

„Jsi paranoidní!“ křikl vynervovaně Trsuah.

„A ty zase tuplovaný renegát!“ řekl škodolibě Janis.

„Dej si pozor, co říkáš, červíčku!“ syknul Trsuah.

Janis se zle zasmál a ohnul mezi palcem a ukazovákem bodec tak, až zapružil. Démon se při pohledu na ohrožený zdroj své moci nešťastně zašklebil.

„A ty nezapomínej, kdo třímá tvé kladélko, čmeláčku,“ zaševelil zlověštně vykladač.

Démon se otřásl. „Ravens byl bohem diplomacie. Je z nich nejlepší,“ zachraptěl, „nikdy by se žádné zlotřilosti nedopustil. Už jen tím, že se s tebou o něm bavím, se dopouštím velezrady.“

Vykladač obrátil oči v sloup. Všechny prameny sloužící k identifikaci krenevů byly zničeny a většina z nich se po dvou staletích poroby neodvažovala na detaily své existence upozorňovat, ale Janis o nich věděl téměř vše, co se dalo. Alespoň si to doposud myslel. „Já vím,“ prsknul otráveně. „A Qlea byla bohyně Smrti a třeba takový Anakis bohem slov. Stejně tak vím, že právě Ravens tě před Niholebským vrásněním stvořil, ty lumpe. Když mi o tom Qlea vyprávěla, dlouho jsem nemohl pochopit, k čemu diplomat potřebuje bolest.“ Trsuah zhrozně otevřel ústa. „To, že mne stvořil, nikomu neříkej. Mohlo by mě to zničit. Vážně.“

Janis přikývnul. Šestý zákon tvorby. Tvůrce nikdy neztrácí kontrolu nad svým výtvořem. Žádná revoluce, ani mocenské obměny to nemohly změnit. Naštěstí byli krenekové jako tvůrci živelní a deníky si nevedli. Vyjma tvůrců samotných, si nikdo nepamatoval, kdo kterého démona stvořil. „Žádný strach,“ zamručel. Vzal si z mísy střepec hroznového vína a pokračoval: „Měl by ses z té připosranosti otřepat, Tahu. Ve Druhém věku smrtelníci na bohy žehrali, ale byli tvůrčí a dokázali pojmenovat nepřítele. A když jim rozjívění krenekové jen tak z dlouhé chvíle pobořili nějaké to město, přinutilo je to vymyslet, jak je příště postavit pevněji. Ano, krenekové byli bezohlední, ale současní sahinjinové jsou ohleduplní až příliš, což nijak nestimuluje k pokroku. Sahinjinové namísto syrové krenevské tyranie zvolili taktiku láskyplné despotie. O to horší, že si ji postižení vůbec neuvědomují.“

Trsuah se při těch svatokrádežných řečech obezřetně rozhlížel kolem, jako by měl z nějakého kouta už už vyskočit nějaký napružený mravokárce. „Kdyby tě slyšela Seneda...“ šeptl a rovněž se natáhl k míse s ovocem. Jeho modrá ruka zakončená zlatě nalakovanými ostře zastřiženými drápy, se zřetelně chvěla. „Nisi,“ zamumlal, když si vybral kulatou broskev, „známe se...dlouho. Co se na to vykašlat? Nic z toho, co tu bylo řečeno...“

„Ne!“ štěkl Vykladač. „Tví páni mě z nějakých záhadných důvodů chtějí spálit. Myslím, že to souvisí s mým původem. Už vím, že Qlea byla moje babička. Musím vědět ten zbytek.“

Plod v Trsuahově dlani praskl, jak se jeho prsty zaryly do oranžové dužiny. „Vrať mi bodec, musím už jít!“ zasyčel. Jeho stříbřité oči vášnivě hořely.

Vykladač si smutně povzdechnul. „A já tě tolik obdivoval,“ zavrčel. „Myslel jsem, že nejsi taková sralbotka jako ostatní.“

Démon urputně potřásl hlavou a křikl: „Co ty víš! Jsi ze tří čtvrtin člověk! Nemáš ani tušení, co všechno je ve hře! Když pochybím, nečeká mě Plamenné moře, a pak nová šance jako tebe. Naopak. Nekonečná muka nebo vytřídění a prázdno.“

„Přestaň se vysilovat,“ ut'al démona.

„Ne, ne, ne!“ rozohnil se modrý, „vůbec nechápeš, co je to trpět v nekonečných mukách, když je ti dána nesmrtelnost. Sahinjinové jsou důslednější, než bývali jejich předchůdci. Naposledy to schytl ten trouba Neceom.“ Trsuah ukázal na jeden z devíti satelitů, které kromě hlavního Měsíce, po nocích osvětlovaly Teneris odraženou září Tyneonova Slunce. „Nasral Mreona natolik, že ho bůh do půl pasu zarazil do krevelové hory na své planetce.“

Janis nasucho polknul. Téměř najisto věděl, čím Neceom Mreona rozlítl. Okamžitě se zastyděl. Chudák Neceom.

„Tahu, přísahám, že zapomenu, kdo mi to řekl, ale potřebuji vědět, kdo gredonské království zničil. Mohl by to být tentýž, kdo jde po mně teď. Byl jsem ještě malý kluk, moje vzpomínky jsou zamířené, ale jako kdyby ti dobyvatelé ani nebyli lidé...“

Trsuahova tvář se zatvrdila. „Taky že nebyli. A víc ti nepovím. Stejně jsou všichni tví příbuzní mrtví.“

„Takže Ravens ti posílá pozdravy pro nic za nic?“

„Můj pán občas potřebuje předat zprávy příbuzným,“ démon se sám od sebe zarazil. Až podle Janisovy reakce mu došlo, jak vlastně Ravense nazval. Vzápětí vyskočil jako bodnutý a vyjel: „Situace se prostě změnila! Dej mi bodec!“

Vykladač se škodolibě usmál a natáhl ruku s bodcem směrem k plápolajícímu krbu. Těsně před tím, než démona přivolal, pořádně přiložil. Ráno se bude Erna divit, kde se tam vzalo tolik popela, když tak teplo.

„Trochu ti to usnadním,“ procedil mezi zuby.

Trn sevřený mezi vykladačovými prsty se prohnul jako lučička a démon zatajil dech.

„Nesly se řeči,“ šeptnul, „že za zkázou hlavního města Wobernu stála pomsta zhrzené bohyně smrti. Prý nevydýchala, že si Eudor pořídil syna se smrtelníci. Patrně tebe.“

„Takže zánik gredonské říše mám na svědomí já,“ dodal s úšklebkem Janis.

Démon pokrčil rameny. „I sahinjinové mívají hračky. Strašlivá Grewina měla Eudora. Dokud jí byl věrný, bylo to v pohodě, ale jakmile si pořídil nemanželského syna...“

Janis si opatrně vložil bodec do kapsy a uvolněně se usmál. Takže banální milostný příběh a-la kudlanka nábožná. „Grewina Eudora svedla a potom roztrhala. Ale jak do toho zapadá moje babička Qlea?“

Trsuahova tvář se nepřátelsky stáhla. „Nijak.“

„Proč potom Qlea chtěla, abych Eudora pomstil?“

Démonovi údivem poklesla čelist, vycenil zuby zahrocené do špičatých kuželů. „Měl by sis promluvit s Ravensem.“

„Gwen mě tu drží jako v kleci.“

„Nalej mi něco pořádného,“ řekl démon.

Trsuah mu objasnil, že on se s padlým Krenevem setkat nemůže, protože Bonetovo sídlo stojí na úpatí hory Senediny svatyně. Krédem měsíční bohyně a patronky léčitelek byl Svět bez bolesti a tam, kde laskavými zraky spočívala, neměl Trsuah co pohledávat. Skutečnost, že bolest často ohlašuje vážný chorobný děj uvnitř organismu, o kterém se jinak člověk nemá jak dozvědět, Seneda nebrala na vědomí.

Dál jen popíjeli jablkovou pálenku a klábosili o starých časech.

„Co znamenají ty zmínky o shromáždění k dvousetletému jubileu?“ zeptal se Janis těsně před svítáním, když už měli oba dost.

Trsuah škytnul, podepřel si bradu a přivřel oči do tenkých škvír. „Jednou tě to špiclování sítě pořádně pokrotí. Hm. Popravit boha není jen tak, holenku, i když se jednalo o zatracence. Mladorodí došli k závěru, že jste zvlčili a skutečně potřebujete ve víře upevnit.“

Janis pohrdavě ohrnul ret.

Démon komicky pokýval hlavou. „Jen se neškleb. Tohle vlastně už není žádné tajemství, protože to brzy budou cvrlikat hrdličky na chrámových střeších. To, čemu se sahinjinové celých dvě stě let úspěšně bránili, nakonec s velkým rámusem sami zorganizují. Obětním beránkem bude nějaký naivní krenev, který se pokusí přesně podle znění veršů toho pseudo prorocství vyzvat k souboji někoho z Mladorodých. Už teď je jasné, že prohraje a na oslavu víry shoří.“

„To je... hnuš,“ vydechl Janis.

„Sami jste si to zavínili, když jste upálili Qleu,“ zamulal Trsuah.

Těsně před svítáním Janis Trsuaha propustil a svalil se do postele.

Doteky hebkých dlaní a šimrání. A sucho v krku. Proud studeného vzduchu. A smích.

„Erno?“

„Je poledne. Mám nejdřív uklidit ten svinčik na podlaze, nebo vám namasírovat záda? Tady to načervenalé, to je krev nebo rez?“

„Hm, krev. Krájel jsem jablko a trochu jsem se ...říznul. Pokoušel jsem se to uklidit, ale to víš, moc to neumím. Co je za den?“

„Senedin šestý. To tedy muselo být velké jablko. Vaše manželka odešla do města. Vzkazuje, že si nemáte dělat starosti, že bude do večera doma.“

S hrůzou mu došlo, že je už dva dny ženatý. Erna pobaveně vyprskla: „Žádná úhona počestnosti nehrozí. Její milost si na vycházku vzala čtyři muže z vaší ochranky.“

Služčina drzost ho popuzovala. Věděl dobře, oč si ta potvora říká, ale její sklon mluvit nad míru včetně jistoty, že všechno donese Gwenovi...

„Měl bych si pořídit komorníka,“ řekl zamyšleně.

Erna vykulila oči. „To jako proč?“

Jedovatě se usmál, „Protože ty, kuřátko, se přece staráš o mou paní. A není vhodné, aby měl ženatý muž komornou.“

Erna sepjala paže a zaúpěla: „Ó, to mi nesmíte dělat, můj pane, jinak mne jeho veličenstvo pošle do trestanecké kolonie. Mám rozkázáno být vám nablízku. Vy jste přece mág. Informace si dokážete obstarat...“ Rázným pohybem si přetáhla košilku přes hlavu, zatáhla za šňůrku v pase a sukně se snesla k zemi. „Udělám všechno, abyste byl spokojen, jenom mne od sebe neodhánějte,“ šeptla a nahá, voňavá a rozklepaná dychtivostí se vyhoupla na velikánskou postel.

Spiklenecky se ušklíbla, když s tvrdým výrazem ve tváři nadzvedl příkrývku.

Večer přikázal prostřít dole v zrcadlovém sále. Byl čas poznat vlastní manželku.

Když vešel do jídelny, už seděla za stolem. Tentokrát si vybrala šaty barvy hořčičné žluti, ve kterých se úplně ztrácela. Byly jí snad ještě volnější, než ty, ve kterých se vdávala. Vlasy barvy myší šedi měla čímsi napomádované, takže jí trčely do stran, ve drobné tváři opět desítky rudých flíčků. Jediné, čím dokázala zaujmout, byly temně modré oči, ze kterých šlehaly vzdorné blesky. Tvářila se sice pokorně, a téměř by vzbudila lítost, ale oči ji prozradily.

„Omlouvám se madam, že vás zanedbávám, ale naše manželství bylo sjednáno nezávisle na vaší i mé vůli. Očekávám vaše pochopení,“ řekl nevzrušeně a posadil se na odvrácený konec dlouhé slavnostně prostřené tabule.

Narovnala se a sáhla po ubrousku, jako by si rozmyslela odpověď. Její už tak dost poznamenaná tvář ještě více zrudla. „To je v pořádku, vaše milosti,“ řekla chladným a vzhledem ke svému subtilnímu zjevu docela hlubokým hlasem.

„Promiňte, vévodkyně, že se ptám,“ zavrčel, zatímco mu lokaj servíroval filety pečené ryby, „ale kolik je vám to vlastně let?“

„Sedmnáct, vaše milosti,“ řekla kousavě a úsměvem poděkovala služce za naplněný talíř, „bylo to napsané ve svatební smlouvě.“

Provinile se usmál. „Jistě. Nečetl jsem ji.“

Prímhouřila oči. „Je vůči vám velmi štedrá.“

Zamračil se. „To je možné. Řekněte, čím vás přinutili, abyste se za mne provdala? Nebo vám stačí, že je z vás vévodkyně?“ Pohrdavě ohrnul ret. „Když si vezmete šaty své velikosti, smyjete si z vlasů to svinstvo a přestanete si na tvář patlat cosi, co vám dráždí kůži, bude z vás velmi pěkné děvče. Vůbec jste neměla zapotřebí vdávat se za králova šarlatána. To, že neznáte jméno svého otce, ještě neznamená, že jste méněcenná. Vysvětlete mi, proč jste s tím kšeftem souhlasila. Nevypadáte tak hloupá, jak jste se na první pohled jevila.“

Její tvář plála jasnou červení. Příbor, který už držela v rukách, zase položila na strany talíře a sáhla po sklenici.

Janis se pobaveně uchechtl. „Mlčíte. Chápu, že mi nevěříte. Ale aspoň jedné věci můžete zanechat. Přestaňte ze sebe dělat maškaru. Já vaši počestnost neohrozím. Pokud mne nechcete, nechám vás na pokoji.“

Vykulila oči údivem, a jak upíjela z poháru, jeden doušek vdechla a sípavě se rozkašlala.

Janis na nic nečekal, přiskočil a uštědřil jí pořádnou herdu do zad.

Pronásledovaný nesouhlasným pohledem hospodyně se vrátil se na své místo. Čekal, že Riva uraženě odplachtí, ale ona se znovu napila a přiškrceným hlasem poděkovala. Dodala, že bude o jeho návrhu přemýšlet.

V noci se opět zaposlouchal do šepotu zpoza opony. Kromě zcela nepochopitelné diskuse o přenosu signálů prostřednictvím sítě, ulovil dva útržky k věci.

„Potřebuju s ní mluvit!“

„Ale ona pořád spí, vzácný pane!“

„Nesmysl! Už to trvá celé věky. K čemu by pak byla dobrá“

„Dokud ztělesňuje mysterium, není ke změnám důvod.“

„Vše nasvědčuje, že tentokrát se spektakl zrealizuje. Sebass plánuje, že na Jestřábí horu půjde místo ní a dokonce sebou chce vzít i Bellsambaru. Ten hlupák si vůbec neuvědomuje, jak tím připomíná svůj smíšený původ. Ale věřím to bude jedno. Uctívají nás všechny stejně. Hlavně že k nim po letech zase sestoupíme...“

...Sebass se tragicky mylí, pokud si myslí, že při korunovaci devítku doplní. To radši sestoupíme na Jestřábí horu v osmi, a on s tou děvkou ať zůstane doma...

Za dva dny, když se vracel od krále, kde připravovali nové ujednání s Restenem ohledně hraničních území, se ve vstupní hale srazil s úplně cizí dámou. Poklesla mu čelist, když mu došlo, že osoba s kaštanově zářivými vlasy, čistou pletí a lepými tvary, je jeho zákonitá manželka.

Rozhodl se, že bude vlídný. Jako nemanželská dcera Emerichovy ženy to neměla lehké. Obden spolu povečeřeli. Podával heroické výkony a pokoušel se o sdílnost. Pokud se jí vyptával na dětství, odpovídala celkem ochotně. Než se její matka provdala, žila v tvrzi uprostřed akezonských hraničních lesů. Učila se střílet z luku a jezdila na lov, a se skalními skřety hledala dračí skořápky. Janis si v té chvíli pomyslel, že musí mít nelidské předky, protože čistokrevným smrtelníkům, pokud neprošli výcvikem, nebylo dáno dračí artefakt rozpoznat. Člověk by místo skořápky v mechu viděl jen zajímavě tvarovaný kámen. Jakmile se zeptal na současnou Nemesii, ve které s matkou a otčím až do svatby pobývala, zaraženě se stáhla. Asi ji tam potkalo nějaké trauma. Měl svých starostí dost, takže ji nechal na pokoji.

Pořád potřeboval vymyslet způsob, jak kontaktovat Ravense. Kdyby mohl věřit Rivě, třeba by to šlo s její pomocí. Ale už byl příliš skeptický.

Situace se po anexi Nemesie zklidňovala jen pozvolna. Nebývalý počet cizinců projíždějících branami Akezonu, ať už v cárech, či saténu, dělal Gwenově tajné službě těžkou hlavu. Jako důvod příjezdu uváděli nejčastěji obchod, ale občas i studium náboženství nebo návštěvu rodiny. Mnozí však podobně jako Erijen hledali pomstu, nebo prchali před spravedlností. Násilné trestné činy a mrtvoly bezejmenných opilců pohozené v odpadních strouhách nebyly ničím výjimečným. Nobilitu však vyděsilo, když byli v rychlém časovém sledu bestiálně zavražděni tři baroni a čtyři hrabata, všichni z rodin, jejichž členové dostali práci ve Východním cípu, který byl k Akezonu připojen po rozdělení dobyté Nemesie.

Gwen nařídil každého příchozího prověřit a tajná služba zapojila i spolupracovníky z řad měšťanstva. Hned v několika dnech bylo s horlivým přispěním trhovců a počestných vdov pozatýkáno na dvacet osob a po týdnu neplodných výslechů a mučení policisté stále nevěděli vůbec nic.

Jako obvykle i tentokrát nakonec požádal ministr vnitra, baron Cinorus o konzultaci prvního králova rádce. Karty špeha odhalily rychleji, než si tři zákonem stanovení svědkové stačili odkašlat. Dalo se tím předejít justičním omylům i zbytečně krutému mučení. Dělo se tak v přísném utajení, protože nebylo přípustné veřejně přiznat, že pouhé rozhození karet může rozhodnout o životě či smrti.

Všechny podezřelé museli s omluvami propustit, zatímco na ulicích přibýly další dvě patricijské mrtvoly s podřezanými hrdly.

Na obyvatele hlavního města padl strach. Chrámů se plnily věřícími.

Janis se vracel od Gwena, kterému byl ohlásit, jak vyšetřování dopadlo. Bylo k půlnoci, a plamínky v lampách na nárožích domů už skomíraly. Stačilo obejít východní křídlo královského paláce a chrám bohyně Erix, jeho dům a palác, ob jedno sousedily. Ochránka mu jako vždy kráčela v patách. Byl přesvědčený, že teorie ministra vnitra o mstitelích z poražené Nemesie je mylná a také to králi řekl. Tvrdil, že zločiny ukazují na pachatele, který jedná iracionálně. Na královo přání vyložil karty. Dotaz zněl, zda má ministr vnitra s nemesijskými mstiteli pravdu. Vyšel Blázínek. Na dotaz, zda má pravdu Janis s bestiálním vrahem, vyšel Temný pán.

„Víš, co je zvláštní, můj elegantní vévodo?“ zašklebil se Gwen. „Nechal jsem Cinora, aby dal dohromady popis zavražděných. Ukázalo se, že vrah, jde po modrém peří.“ Rozmáchlým gestem ukázal na svůj klobouk pohozený na komodě pod oknem, zdobený třemi zářivě modrými frexoními péry.

„Takže to bude fetišista přes peří,“ rozchechtal se Janis.

„Šilenci se chytají obtížně,“ zachmuřil se Gwen.

„Ty máš smůlu, že jsi král. Jako ministr vnitra bys byl mnohem šťastnější,“ povzdechl si Janis a myslel to naprosto upřímně.

Gwen přikývnul. „A určitě šikovnější, než Cinorus, ale aspoň mu do toho můžu mluvit. Vylož mi na toho vraha.“

Řada: Kládívko spravedlnosti – Pán Temnot – Odevzdání, Vykladače na chvíli připravila o dech. „Zvláštní,“ zamručel, „jako by v tom měl prsty samotný Temný.“

Gwen udělal otrávený obličej. Sahíjiové se na rozdíl od krenevů mezi smrtelníky neobtěžovali. Posílali emisary. Ale démoni by zavraždili mnohem rafinovaněji. Určitě by si nevybrali tak obyčejný způsob, jako podřezávat lidem krky.

„A co kdyby Temný chtěl ty úklady zamaskovat? Předpokládejme, i když nevím proč, že mu záleželo, aby to pokaždé vypadalo jako obyčejná lidská vražda,“ navrhoval Janis.

Gwen přivřel oči do tenkých škvír a vybafl: „Ha! To by sedělo na výpověď baronky z Franeretu, která tvrdí, že její manžel vykrvácel zcela sám v zamčeném pokoji. Řeknu Cinorovi, ať to proklepne z této strany a když se těch podezřelých okolností objeví víc, hodím to na krk diákonovi Beltenovi.“

Pak ještě klábosili o nedůležitých věcech, než se Janis rozloučil a šel. Teď v temnotě mrazivé ulice mu došlo, že když Gwen mluvil o modrém peří, sdělil více, než možná chtěl. Jen odhalit, co to bylo...

Zíral do stropu a zběsile dýchal, pěsti měl křečovitě zaťaté. Probudil se s pocitem, že v pokoji není sám. Zasařtral do strany, ale v matraci našel jen mělkou vystydlou prohlubeň. Ernu přece poslal pryč už před půlnocí. Nikdy ji u sebe nestrpěl déle, než bylo nezbytné. S hlubokým povzdechem se posadil a rozhlédl se. Komnata se koupala v měsíčním světle.

Venku byla chladná noc, vítr mlátil okenicemi, meluzína kvílela v komíně. Závěsy shrnuté po stranách oken, které na noc nikdy nedovoloval zatahovat, se průvanem pronikajícím škvírami, slabě vlnily.

Zdálo se mu o Veře. Viděl ji hořet v plamenech. Když se její tvář znetvořená léčitelskými vřídky spekla v jednu hrozivou masku, ohořelými ústy beze rtů, zaskřehotala: „Dej si pozor, můj milý. Dej si pozor!“

Stále se nemohl zbavit pocitu viny, že tak hroznou smrtí zemřela kvůli němu. Vera. Když spolu chodili, stále mu opakovala, že je to nejcennější, co jí v životě potkalo a že ho miluje. Měl ji rád, fyzicky po ní toužil, snažil se do ní zamilovat, ale zatím si nebyl jistý, jestli to, co cítí, je ona láska, o které čítal v knihách. Byla snad nejušlechtlejší ze všech žen, co znal.

Doplatila na svou známost s ním stejně, jako později Qlea. Kdo bude další? Nesmí dopustit, aby to příště byla Riva. Musí ji od sebe dostat pryč.

S tímto rozhodnutím opět usnul.

Někdo na něm ležel a dýchal mu do ucha. Pod bradou cítil chladnou ostrou špičku. „Ani se nehni, hajzle.“ V tom hlase bylo tolik nenávisti a žalu, až ho mrazilo.

Nemohl pohnout hlavou, aby si mohl veřelce prohlédnout. Páchnul blátem, potem a koňmi. Při pomýšlení, jak pečlivě ho Gwen nechává sřežít, se hystericky uchechtl.

„Čemu se směješ, flexijská kryso?“ zavrčel útočník.

Narážka na pověstného nemesijského přístavního hlodavce Janise navedla. „Erijene? Co blázníš? Jsem tvůj přítel! Proč mě chceš zabít?“

Špička dýky se zachvěla. „Ty se ještě ptáš?“

„Přestaň, idiote,“ zaskřehotal, protože kdyby promluvil naplno, dýka by mu projela dolním patrem. „Jestli proti mně něco máš, můžeme se porvat později, ale nejdřív mi dlužíš vysvětlení.“

Komnatou se rozezněl nervózní smích. „Tak jsme si vyměnili role, vykladači. Tys teď dokonce větší zvíře, než jsem býval já. Kdo mi zaručí, že když tu dýku stáhnou, nepřivoláš vojáky a nedáš mě narazit na kůl?“

„Nic takového! Pokud tě jiní vidí psancem, já tě pořád uznávám jako hraběte.“

„Nelži!“ prskl Erijen, „nebudeš kousat ruku, která tě krmí!“

Janis otráveně zakoulel očima. „Ve skutečnosti jsem zvířetem ve zlaté kleci.“

„Proč jsi mi ji vzal?“ zaúpěl Erijen a špička dýky se ostře zabodla pod Janisův jazyk.

„Oo?“ pokusil se vyslovit Janis.

„Mou ženu, přece! Rivu!“ procedil mezi zuby Nemesijec.

„Ale á i i evhal, y hlče,“ usilovně huhlal Janis.

Tlak povolil. Erijen se vztyčil a se znechuceným úšklebkem odhodil dýku do kouta. Rozpačitě rozhodil rukama. „Oženil ses s mou ženou. Je vdaná nadvakrát. Jediným řešením bude smrt jednoho z nás, chápeš?“

Janis se vyhrabal z postele a nahý se sklonil k téměř vyhaslému krbu. Vzal do ruky pohrabáč, prohrábnul ohniště a přiložil na doutnající uhlíky tenké třísky. Celou dobu cítil v zádech Erijenův zuřivý pohled. Klidně se narovnal, chvíli se rozhlížel, až na komodě našel svícen. Zapálil svíčky a teprve pak si podal z věšáku župan. Nalil do sklenice víno strnule stojícímu Erijenovi ji podal. Plácl sebou na postel, a zatímco hostu ukázal na křeslo, s trpkým úsměvem pronesl: „Svatba byla domluvená mezi Emerichem a Gwenem a dostal sem ji za trest. Co ale nechápu, je, proč Riva nic neřekla.“

Erijen na jeden ráz víno vypil, zhroutil se do křesla a sykl: „Ani já ne. Ty ale máš nervy.“ Narážel na skutečnost, že po celou dobu, kdy Janis přikládal, mu dával všanc nekrytá záda.

Přirozeně, udělal to zcela záměrně. Hodiny mentální manipulace na Trnitém ostrově alespoň nepřišly nazmar. Bez komentáře poznámku přešel, a mlčky si Nemesijce prohlížel.

Jeho oči přetékalý zoufalstvím a vzdorem. Kolem úst se mu táhly hluboké rýhy a na levé lici měl hlubokou jizvu tvaru flembijského písmene „Wue“, což značilo „vyřazený kus“. Tímto cejchem značkovaly Restenovy dobytelské hordy obyvatelstvo podrobených zemí. Každý dostal po anexi tři možnosti. Buď se mohl stát součástí Restenovy armády, nebo na místě zemřít, nebo přijmout roli poraženého.

Janis si prostě nedokázal představit, že by si hrdý Erijen nechal tuto značku vypálit.

Nemesijec jako by mu četl myšlenky. „Znamení hanby,“ poznamenal hořce.

„Nevěřím, že bys volil porobu,“ namítl vykladač.

„Díky, že si to o mně myslíš. Svým vzdorem jsem Restena strašně naštvál a on mne proklel. Ačkoliv jsem prohlásil, že chci smrt, nechal mi vypálit cejch. Místo, aby mne hned po exekuci rozvázali a pustili, Skrčenec sám nade mnou ještě cosi cizím jazykem odrecitoval. Byl jsem vzteky a ponížením skoro nepřičetný, moc si toho nepamatuju, ale o účinku jsem se přesvědčil vzápětí. Já se totiž nedokážu zabít. Resten není obyčejný smrtelník. Není ani mág. Je spíš něco mezi démonem a člověkem, jako za starých krenevských časů, kdy se nebešťané ještě volně pářili se smrtelníky.“

Položil sklenici na stůl a vzal hlavu do dlaní. Až nyní Janisovi došlo, jak se jeho přítel změnil. Ten tam byl oduševnělý a trochu lehkomyšlný dědic hraběcího titulu. Zůstal předčasně zestárlý zahořklý muž. Resten na něj asi z čiré zlomyslnosti použil obyčejnou posthypnotickou sugesci, jejíž účinek sám vyprchá, ale to mu přece říkat nebude...

Erijen unaveně zachraptěl: „Takže mě hodila přes palubu. Ani se na ni nemohu zlobit. Kdo by se chtěl po světě vláčet s psancem, na kterého je vypsaná odměna? Měla šanci na lepší život, tak po ní sáhla. Ty nejsi takový mizera, jak se mi snažil namluvit otec. Pokud tě Riva miluje, měl bych vás nechat na pokoji. Jen to odporne veršování jsi teda vyububnovávat nemusel...“

Janis překvapeně zamžikal. „Jaké... veršování?“

Erijenova tvář ztvrdla. „Ty se ještě ptáš? O tom, že Janis, vévoda z Morfenu, za manželku pojal Rivu dceru Emerichovu, v Erijenu novou dynastii postaví nemesijskému šakalu navzdory.“

„Poslal jsem do bývalé Nemesie zprávu,“ šeptl Janis, „a požádal Emericha, aby ji dal vyububnovat. Stálo tam, že Janis, vévoda z Morfenu, žádá hraběte Erijena, aby se dostavil do Akezonu k jeho dvoru. Emerich Gweně nenávidí a ví, že mám na něj vliv. Počítal s tím, že mi půjdeš po krku.“

Erijen se zamračil. „Znamená to, že bych tě zabil... neprávem?“

Janis se uštěpačně usmál. „Zavraždil, holoubku.“

Hrabě se rozpačitě ošil a štěkl: „Spíš s mou ženou, tak se nediv.“ Toporně vstal a pokračoval: „Pořád ji... miluju. Je... těžké se smířit s myšlenkou, že ji ztrácím. Nemohu po ní chtít, aby se mnou to ponížení snášela. Půjdu.“

Janis nevěřícně zavrtěl hlavou. „To ani náhodou.“

Psanec se zamračil. „Sliby chyby? Přece jenom ten kůl?“

„Čeká tě tvá žena, pitomče,“ zavrčel Janis. „Ani jsem se jí nedotkl. A podle toho, jak usilovně se snažila dělat ze sebe příšerku, myslím, že tě pořád miluje. Dobře, že je svatební akt neplatný. Emerich je pěkný darebák. Riva se mu asi ke svatbě s tebou, když šlo do tuhého, přiznala, ale on na to nedbal a dokonce toho i zneužil.“

Když se kradli chodbami, nebe za okny zvolna bledlo. V obrovské posteli s nebesy spala vévodkyně stočená do klubíčka. Janis roztáhl závěsy a otevřel okno. Proud studeného vzduchu udělal své. Dříve, než spustila rozhořčený povyk, přistřelil jí k posteli nějakého zapáchajícího ničemu. Tehdy ve zpustlém otrhanci rozeznala svého manžela a s pláčem mu padla okolo krku.

Aby obešli zákon, poslal Janis králi prosebný dopis, ve kterém, žádal o možnost udělení azylu svému příteli hraběti Erijenovi. Jelikož se za přítele zaručil hlavou, a nechal dopis formálně projít přes úřad kancléře, králi nezbylo, než mu vyhovět. Pak si dal Prvního rádce předvolat a zahrnul jej souvislým proudem kleteb. Žádal ujištění, že Nemesijec není tím bestiálním vrahem, po kterém Cinorus už měsíc marně pátrá.

Tehdy Janis pochopil, že král o něj skutečně nechce přijít a konečně si dal dohromady, co jej posledně, když o obětech sériového vraha mluvili, tak iritovalo. To, jak Gwen řekl: „Ty můj elegantní vévodo...“

Zmínil to proto, že právě Janis byl tím, kdo si na zahájení Výstavy v Lijanině hájí před pěti lety jako první místo bílého pštrosiho, ozdobil klobouk modrým drexoním. Vyprovokovala jej Qlea vyprávěním o bohyni úsvitu Ziree a bohu soumraku Jaumovi, kteří stojíce každý z jedné strany Opony na sebe mávali modrým drexoním pírkem. Dnes už modrá péra na klobouku nikoho nepřekvapila. Jen hrstka vyvolených a mezi nimi i Gwen si pamatovali, že základ této rozšířené módy položil právě vévoda z Morfenu.

Erijen, ačkoliv pohostinství přijal, se s okolnostmi těžce smířoval. Noci měli s Rivou vyhrazené pro sebe, ale přes den museli dodržovat dekorum. Janis je oba plánoval poslat na venkovské sídlo do Morfenu, jen co se král trochu zklidní.

Pak se do Akezonu přes výzvědnou službu z Východního cípu donesly opožděné drby. Gwen se dozvěděl, že Emerichova dcera do manželství s vévodou z Morfenu přišla zneuctěná a že se dokonce předtím proti vůli otčima tajně provdala. Vydal výnos, kterým Rivin první sňatek anuloval a poslal Emerichovi protestní notu. Když se to chystal šetrně sdělit Janisovi, dozvěděl se, že ten už dobré tři týdny prvního manžela své ženy hostí ve svém domě. Téměř praskl vzteky, když zjistil, že jde o téhož muže, kterému Janis s jeho souhlasem udělil azyl.

„Hrála ti divadlo, a teď ho k ní ještě pustíš!“ rozčiloval se Gwen, „ty jsi naprostý idiot!“

„Nevím, kdo z nás je větší, sire,“ ušklíbnul se Janis. „Svatbu s provdanou ženou jsi mi domluvil ty.“

„Ten zkurvysyn Emerich chtěl, aby tě Erijen odkrágloval, protože věděl, že by mne tím oslabil,“ prskal král.

„Nevěděl, že jsme s Erim staří přátelé,“ ušklíbnul se Janis.

Gwen se varovně nahrbil. „Doufám, že si doma udržíš pořádek.“

„Ovšem, sire,“ řekl chladně Vykladač. „Mí, vlastně tví sloužící, ti potvrdí, že jsem Rivu zkontroloval dřívě, než se Erijen objevil. Erijen je praktický muž. Nakonec uznal, že já ji mohu zajistit lépe. On, pokud se bude chovat slušně, zatím zůstane v mých službách.“

Gwen se pochybovačně ušklíbnul. „Jen, aby ti nenasadil parohy.“

„To neudělá, protože ví, že mu přiřítám zodpovědnost za Veřinu smrt.“ Nebyla to pravda, a Janis o tom takto nikdy neuvažoval, ale cítil, že něco takového na Gwena určitě zabere.

Gwen spokojeně přikývl. „Dobrá. Tak mi vylož karty. Pokud tě chtěl ten darebák Emerich odklidit, musel mít nějaký důvod. Chci vědět, co po mně vlastně chce.“

Janis vyložil. Padla královna, mírnost a král. „Chce tvou dceru pro svého syna,“ řekl s úsměvem. Na to ani karty vykládat nemusel.

Gwen zakoulel očima. „Jsou bratranec se sestřenicí.“

„Nevlastní,“ ušklíbnul se vítězoslavně Janis. Všichni věděli, že tímto způsobem by se dala stará Suechova vyhláška o tom, že Emerich nebude nikdy vládnout, obejít. Na jeho syna se nevtahovala. Vzhledem k tomu, že královský pár už asi další děti kromě jediné dcery mít nebude, se svatba princezny Esivy a Emerichova nejstaršího syna Tosima zdála být skvělým řešením.

Gwen třísknul do stolu a křikl: „Radši dám Esu některému z Restenových levobočků, než abych dopustil něco takového!“

Resten Skrčenec byl pověstný svou plodností, ale potomka z manželského lože neměl, alespoň se o žádné jeho manželce nevědělo.

„Víš ty co?“ prskl Gwen, „Restenův vyslanec právě teď pobývá na Bonetově dvoře. Zakrátko se má vrátet do Nové Restenie. Zajed' tam a vyříd' mu, ať ten můj návrh předloží císaři.“

Vykladačova tvář se zvlínila pochybovačným úsměvem. „Takže on už je Resten císařem? A kdopak ho ustanovil?“ Nemusel se ptát. Bylo mu jasné, že prohlásit Skrčence císařem mohla jen světová hierokracie podléhající přímo Sahíjinům, ale nesmírně rád Gwena provokoval. Naštěstí mu nikdy neprozradil, že kromě vykládání zvládá i další magické postupy. Shodou okolností se to doslechl včera, když opět poslouchal cvrkot za oponou v naději, že se dozví něco nového o Eudorovi.

Král si zhluboka povzdechnul. „Chystají se velké věci a nedělej, že o tom nevíš.“

„Bohové se chystají sestoupit na svět,“ šeptl Janis.

Gwen si třesoucíma rukama prohrábnul mírně prošedivělé vlasy. „Ba, právě. Nikdy jsem nevěřil, že se toho dožiju. Podle toho, jak ke mně přicházejí zprávy ze sousedství, to začalo naráz ve všech zemích zmapovaného Světa. I orakula v našich chrámech to blekotají už třetím dnem. Čeká nás Obnova víry. Dosud to všichni drží v tajnosti, protože pokyn zní, že Resten bude korunován samotnými bohy. Ostatní králové mají být při tom. Ten Resten je ale liška podšitá. A církve, která na tom vydělá nejvíc, nezplatí ani gaviál. Celou parádu, i s krenevskými otroky, které potáhneme na pozlacených řetězech, zaplatí světská nobilia ze svých kapes. Má k tomu dojít na Jestřábí hoře v den Vítězství, což bude přesně za půl roku.“

Janis zakoulel očima. „Myslíš, že Resten bude v den korunovace ochotný řešit sňatkovou politiku?“

Gwen našpulil rty a pokýval hlavou. „Když bude mít dost času nad tím popřemýšlet, tak proč ne? Něco jiného by bylo, kdybych to na něj vybafnul ve chvíli, když by seděl s Tyneonem při svačině.“

„Bohové v našem světě většinou nejedí,“ poučil Gwena Janis.

„Ty to jistě víš lépe než já,“ zamručel jedovatě Gwen, „zkrátka, když mu to jeho vyslanec za dva týdny vyřídí, určitě si na to nějakou chvíli vyšetří.“

Janis s pochybovačným výrazem přikývnul.

„Takže vyjed' k Bonetovi a s Restenovým vyslancem promluv. Když z Akezonu vypadneš, nebudu se o tebe vzhledem k těm vraždám tolik bát.“

„Mám přece ochranku,“ zavrčel Janis.

„To měl i vévoda Wesibius,“ mávnul rukou Gwen. „Ten klobouk s modrým peřím mu byli dlužni všichni běsové. Ten svůj nechej doma a ženu vezmi sebou,“ dodal. „Ať se ti doma neváli s tím zběhlým psancem.“

„Jistě, sire. Ale svého přítele, hraběte Erijena, vezmu také,“ zaševelil vykladač.

„Takového hraběte neznám,“ odsekl Gwen, a jestli si myslíš, že pojeděš nalahko...“

„Ó, to ani náhodou, můj pane,“ ohradil se svatouškovsky Janis, „cesty jsou nebezpečné a já přece nemám zájem, aby se mé ženě něco stalo. Jen nám dej tolik ozbrojenců, kolik můžeš. Klidně celou armádu.“ Spokojený, že má konečně záminku k cestě do Bonetova sídla, se uctivě uklonil a s úsměvem odešel.

„To jsem blázen,“ mumlal si pod vousy král. „Naposledy jsem ho takového viděl ještě, než se dozvěděl o Veřině smrti. Asi je v tom manželství opravdu spokojený.“

Ke dvaceti mužům král přidal ještě dalších deset, pro Rivu dokonce neváhal Gizele zabavit její nejlepší kočár. Tím se cestování protáhlo ze tří dnů na pět, ale nebyl zase takový spěch, protože se vědělo, že Restenův vyslanec od Boneta neodjede dříve, než skončí Senedina mystéria.

Během jízdy Janis vzpomínal, co všechno od Qley o Ravensovi věděl. Krenevka o bratrovi mluvila ráda a často. Nebylo divu, i Janis, přestože se s ním setkal jen dvakrát a krátce, ho měl rád. Vybavilo se mu její vyprávění o tom, jak se Mladorodí za oponou po motlitbách smrtelníků, kteří už nedokázali dál snášet krenevské řádění, objevili. Ravens jako jeden z mála aroganci odsuzoval. Jeho úkolem bylo hasit spory. Měl obrovskou sílu, ale často si poradil hbitým jazykem a osobním kouzlem. Nejvyšší sahijin, Tyneon, se s Ravensem poprvé setkal asi před třemi sty lety. Ti dva si okamžitě padli do oka. Ravens pochopil, co objevení konkurenční božské rasy signalizuje. Protože si novou rasu smrtelníci vymodlili Krenevům navzdory, poznal, že buď bude válka, a výsledek pro krenevy nedopadne dobře, nebo se s Mladorodými musí Starorodí o dělbě moci dohodnout. Zavčasu věc přednesl otci a starším. Argumentoval příkladem z historie. „My jsme vyhladili netreby, a jestli se teď se sahijiny nedohodneme, budeme vyhlazeni rovněž,“ řekl. Vysmáli se mu. Měli za to, že nová rasa je tak slabá a mírumilovná, že tvrdé krenevy nemůže ohrozit. Ravens se tedy oženil s Bellsambarou, a staral se o své. S Tyneonem se přátelil dál, takže věděl, jak masivně Mladorodí dál působí na smrtelníky a jak jejich vliv roste. Do Jingivonu k otci vůbec nechodil. Když se začala situace mezi rasami vyostřovat, ještě jednou se je na tajném sněmu snažil přesvědčit k jednání, ale Otec a strýcové ho označili za zbabělce a panikáře. Prohlásil, že půjde mezi ostatní krenevy a poví jim, že pokud dojde ke konfrontaci, démoni a draci je zradí a budou poraženi. Aby to nemohl udělat, zavřeli ho do hluboko do prostorové trhliny, aby ostatní svým „defětismem“ neovlivňoval...

Bonetovy dědičné statky se rozkládaly v měkkých kopcích, na kterých se pásala stáda chundelatých ovcí. Sídlo rodiny chránily hradby městečka Bon situovaného na vyhaslé sopce zasvěcené měsíční bohyni, na jejímž vrcholu stála svatyně. Chrám kruhového půdorysu s kupolovitou střechou na vrcholu zdobil stožár zakončený velkým vybroušeným kříšťálem. Symbol Měsíční bohyně se v plné kráse vyjímal především v měsíčních nocích a v době Senediných mystérií před koncem zimy. Jedině v tomto ročním období byly na noční obloze pozorovatelné všechny satelity současně a po celých dvanáct dnů bylo v noci světlo téměř jako ve dne.

Ve dne a zvláště, když jasně svítilo Slunce, museli mnichové kříšťál prostřednictvím komplikované aparatury zatahovat dovnitř kupole, aby odražené paprsky nezapálily dozrávající úrodu v okolních polích. Občas to neuhlídali. Pokud přišel nějaký št'oural s dotazem, jestli ta paráda placená z jeho daní za to riziko vůbec stojí, dopadl špatně, protože dal najevo své mizerné vzdělání. Záležitost symbolizovala nejen vládu Senedy nad nocí a vnitřním a duchovním životem, ale rovněž dávala jasnou zprávu, že noc se podřizuje dni, a sny ustupují realitě. Tedy, že Seneda se sklání vůli svého manžela Tyneona – pána Slunce.

Už se smrákalo, když družina vévody z Morfenu přijížděla k hradbám. Riva uviděla, jak kříšťál na vrcholku Senediny hory oživovaný měsíčním světlem hází duhové odlesky na hladké plošky břidlicových střech a obdivně vydechla. „Chci to vidět zblízka!“

Kočár nechali daleko za sebou. Poslední úsek se rozhodla jet na koni, byla tak dychtivá, že muže uprosila, aby už nezůstávali na noc v Serefu, ale dojeli na celý zátaž až do cíle. Po celou cestu si ani jednou nepostěžovala.

„Času bude dost, až se ubytujeme. Už můžeš přestat dělat hrdinku,“ usmál se Janis.

„Nejsem unavenááá!“ zavýskla, popohnala koně, a vyrazila tryskem. K městské bráně zbýval pouhý ekteren.

Janis se ohlédl na Cineta a křikl: „Jeďte za ní, ať na nás u padacího mostu počká.“ Pak se naklonil k Erijenovi, který se tvářil, jako kdyby polykal ježka, a chtěl vědět, co mu přelétlo přes nos.

„Dopis od krále zajistí pohostinství jen tobě a tvé ženě,“ zavrčel hrabě tak tiše, aby ho vojáci, kteří je právě předjížděli, neslyšeli.

Janis obrátil oči v sloup. „Bonet není idiot. Ví, že jsem na diplomatické misi, ale stejně tak ví, že si můžu koupit půl jeho města. Pokud mu král napsal, že mne má ubytovat, tak to udělá a bude to na patřičné úrovni. Kdyby se nechoval dobře k mému příteli, a já si našel ubytování ve městě, mohl by si z ostudy ušít kabát.“

„To já ti budu dělat ostudu.“ Erijen si sáhl na vypálenou značku.

„Přestaň,“ šeptl vykladač. „Jizvy má každý. Někdo na tváři, jiný na duši.“

„Ale všichni si o mně myslí, že jsem... zbabělec,“ namítnul.

„A o mně, že jsem podvodník a manipulátor,“ ušklíbnul se Janis.

Z Erijenovy hrudi se vydral hluboký povzdech. „Jak s tím dokážeš žít?“

„Až teď ti to došlo?“ řekl vykladač, „že věci nejsou pokaždé, jak se jeví?“

„Ale co mám dělat?“

„To, co obvykle,“ zamumlal Janis. „S osobami, jejichž názory se řídí veřejným míněním a fámami, nestojí za to ztrácet čas.“ Pobodl koně, aby dohnal vojáky s Rivou.

Glejt s královou pečeti jim zajistil průchod městskou branou i doprovod k Bonetovi. Ulice byly jako po vymření neboť většina měšťanů, jak jim voják vysvětlil, se účastnila oslav v parku pod Senediným chrámem. Jak stoupali po křivolakém dláždění stále výše, tlučení bubnů doprovázené cinkavou zvonkohrou nesené větrem stále sililo. Riva vzhledla k obloze. Ačkoliv se už připozdilo, bylo dosud jen šero. Větší tma už se neudělá. Zatím na ní zářily čtyři satelity, ale brzy se objeví i ostatních pět. Pro každého Sahíjina z vrchní devítky jeden. „Ixonin má nový zelený proužek, podívejte,“ upozorňovala Riva, „a na Grewinině je pořád celá polovina zatažená. Co to jenom může být?“ Všichni se změřili na satelit, který byl zbarvený z jedné poloviny oranžovo rudě podle Plamenného moře a ze druhé poloviny šedě.

„Myslel jsem, že ten šedý stín je kouř, vanoucí od moře,“ řekl Erijen.

„Z Plamenného moře se nekouří,“ poznamenal škrobeně Cinet.

„To je pravda,“ zabručel Janis. „Na ten stín se v posledním desetiletí vyrojila spousta teorií. Podle jedné to dokonce znamená, že si Grewina zdřímla, ale ve staré literatuře se tom nic nepíše.“ Rozmarně se uchechtl.

„Myslím, že bohyně jenom nechce, aby jí smrtelníci dalekohledy hleděli až do kuchyně. Jakmile se nad kupolí chrámu seřadí všech devět měsíců, vrchní kněžka mystéria zahájí.“

Parkem založeným na úbočí vyhaslé sopky osvětleným plápolajícími vatrami a papírovými lucernami zavěšenými na stromech procházely davy štěbetajících lidí. Podél pískem vysypaných cestiček stály prodejní stánky s horkým i studeným vínem, ovocnými šťávami a zmrzlinami, koláčky, sladkostmi a grilovaným masem. Na travnatých paloučích se čile předváděli kejklíři a tanečnice. K chrámu na vrcholku se dalo dojít, buď spletitou cívou stezek nebo přímým dva ektereny dlouhým mramorovým schodištěm. Nahoře na terase se chystal slavnostní ceremoniál. Když ke schodišti došli, voják od brány jim vysvětlil, že tam někde za hradbou tisíců se davů stojí tribuna, kde by měli hledat hostitele. To je po celodenní jízdě odradilo. Nebudou Boneta rušit a raději se nechají dovést do paláce. Když o to Janis průvodce požádal, muž se rozpačitě ošil. „Těžká věc, pane. Tady v Bonu na Senedina mystéria chodí opravdu každý. Nemohu zaručit, že tam někdo zůstal.“

Janis se zamračil. „Nejnmutnější ostražka tam snad setrvala, ne?“

Muž pokrčil rameny. „Ovšem. Stojí u vchodu do domu, a tak to musí zůstat. Pokud někdo dnes večer zůstal doma, tak jedině na smrt nemocný nebo chromý. Takový sloužící se o králova vyslanec a jeho družinu postarat nemůže.“

„Potřebujeme ustájit třiatřicet unavených koní. Radíte posadit se na lavičku a počkat až ta šaškárna skončí?“ zavrčel Erijen.

„No, vojákům naštěstí můžeme koupit maso a víno,“ ozvala se konejšivě Riva.

Průvodce zavrtěl hlavou. „Na to už je pozdě, vzácná paní. Všichni stánkaři už balí, aby se stihli dostat nahoru ke svatyni. A jestli si myslíte, že se najíte někde ve městě, musím vás zklamat. Dnes je jediný den, kdy mají všude zavřeno. Dokonce ani veřejné domy...“

„Nevěřím, že v sídle mého přítele Boneta nikdo nezůstal,“ zapředl roztomile Janis. „Jestli se nemýlím, vlastní jeho rodina nějaké krevevy. Ti nemohou být ani chromí ani na smrt nemocní.“

Strážný od brány nakrčil čelo. „No... to je vlastně pravda, vaše milosti.“

„Takže kupředu,“ řekl chladně Janis, přičemž zaslechl, jak se Emmet za jeho zády tlumeně uchechtl.

U zámku z višňově rudého kamene se s nimi jejich průvodce rozloučil. Vojáci u vrat je po té, co opět prokázali královou pečeti, nechali projet do dvora. Našli stáje a poručili gardistům postarat se o koně.

Sami tři se vydali do paláce. Zamířili do suterénních prostor vyhledat personál. V síni na hromadě špinavých ubrusů zakopli o chrápající mladou ženu v plátěné sukni a umaštěném živůtku, ze kterého přetékala obrovitá ňadra. Vyšlo najevo, že jde o kuchařčinu pomocnici, která se samou nedočkavostí po obědě opila a nakonec zahájení slavností zaspala. Když jí oznámili, že třeba nakrmit třicet hladových krků, smířlivě pokývala hlavou. „To není problém, pane,“ řekla Janisovi. „Abychom měli čas na oslavy, míváme jídlo přichystané předem. S obsluhou a ubytováním pomohou otroci.“

Vyšla na dvůr, založila si ruce v bok a houkla: „Zmetku! Trepko!“

Její hlas ozvěna ve vymeteném nádvoří ještě několikrát vrátila. Ale žádné reakce se nedočkala.

Přemýšlivě nakrčila narudlý nos. „Jen mi bude chvilku trvat, než je najdu. Očekávali, že budou mít do půlnoci volno, někam se zašli.“

„Myslel jsem, že oslav se mohou účastnit i otroci,“ prohodil zamyšleně Erijen. „V písmu se přece praví, že církevní svátky jsou otevřené všem.“

Služka se uštěpačně ušklíbala. „Všem kromě krenevů.“

Ze stájí se k nim mezitím začali trousit Cinetovi muži.

Nacházeli se ve dvoře paláce postaveném do tvaru koňské podkovy. Janis pohodil hlavou k výhledu do zahrady, která navazovala na jeho neuzavřenou část. „Ty, dobrá ženo odvedeš naše vojáky do spižírny a něco jim zatím dáš, já se poohlédnu po krenevech. Pokud tě neslyšeli, soudím, že by mohli být v zahradě.“

Služka svrátila obočí a naježeně se zahleděla směrem k zelené hradbě stromů a vypískla: „Jestli šli do skleníků, výprasku neuniknou. Zahrada sousedí s parkem. Jejich přítomnost ho znesvěcuje.“ Pak jí došlo, s kým a o kom se to vlastně baví. Zděšením vykulila oči a vybafla: „Ale vy byste, ehm...jako králův vyslanec měl počkat někde...ehm...nahore, v přijímací hale, vzácný pane. Honit zavšivené krenevské otroky se pro vás přece nehodí.“

Ještě více se polekala, když se vévodovi vojáci drze rozchechtali. Tomu nerozuměla.

„Nejsem na výletě, dobrá ženo,“ namítnul mrazivým hlasem Janis. „Ale můj přítel a manželka odpočinek ocení. Přednostně jim něco nachystej. Vojáci mohou počkat.“

„S ohledem na vaši bezpečnost vás tři muži doprovodí, vaše milosti,“ vložil se do toho nekompromisním tónem Cinet.

Janis zaťal zuby, ale neřekl ani slovo. Jak jen toho hnusného kapitána nenáviděl...

Vztekle rázoval, parkem vojáci se s odstupem trousili za ním. V uších mu duněl jejich drzý smích. Erijen s Rivou, podobně jako většina lidí o tom, že se s Qleou přátelil, věděli. Když se ale snažil jim vysvětlit, že byla nevinná, dívali se na něj jako na blázna. Oba už během života nějakého kreneva letmo zahlédli, ale osobně s žádným nemluvili. Byli dětmi své doby.

Zahrada nebyla velká. Skleník přiléhal ke zdi, za kterou se zvedala Senedina hora. Na vydlážděném mramorovém plácku před skleníkem proti sobě se zkříženými nohama seděli dva štíhlí mládenci. Zaujati nějakou deskovou hrou s barevnými kamínky na sebe vzájemně chrlili nepřetržitý proud urážek. Mluvili oba současně, bylo s podivem, jak mohou stíhat sledovat jeden druhého a ještě mluvit. Ten, který našťvaně ukazoval na útvar na složený ze žlutých a rudých kamenů, jeden kámen vzal a přemístil ho k fialovým, přičemž nepřestával hovořit, byl Ravens, toho druhého, který Ravense přes paži právě plácnul, neznal.

Vykladač tlumeně zakašlal.

Prudce od sebe odskočili. Ten cizí poplašeně vyjekl, vyskočil na nohy a zůstal v obranném zápasnickém postoji s rukama zaťatými v pěst. Tehdy si ho Janis mohl konečně pořádně prohlédnout.

Byla sice navlečená ve volné plátěné haleně a roztřepených kalhotách, ale pod rozčuchanou hřívou havraních kudrn padajících do tváře, rozeznal dívku. Pohodila hlavou a vlasy odlétly do stran. Stříbrné oči pod lomenými křídly obočí přímo žhnuly. Jak si vetřelce měřila, její ústa se stáhla do tenké linky.

Nohy mu vrostly do země, a zapomínal dýchat. Chtěl něco říct, ale nemohl se od pohledu na půvabný ušmudlaný obličej odpoutat. Cítil z ní špatně skrývanou zlobu a obavy. „Jsem Janis. A vy?“ vydechl, šťastný, že se mu konečně podařilo něco kloudného ze sebe vypravit.

Dokonalé obočí se svrátilo. Zamávala řasami. „Trepka,“ sykla. „K vašim službám, pane.“

Usmál se, protože tón, kterým to řekla, vyjadřoval pravý opak.

„Rád bych poznal vaše skutečné jméno, madam,“ řekl jako ve snách.

„Konečně jsi tady,“ do uší mu jako z velké dálky zněl Ravensův hlas.

Krenevčina tvář se rozčileně zavlnila. „Jak to s ním mluvíš? Vždyť je to smrtelník.“

Mezitím se Janis vzpamatoval. Především si uvědomil, že vojáci na ně celou tu dobu zvědavě civí. „Později,“ sykl, „teď se musíme vrátit a namluvit té ženské z kuchyně, že jsem vás našel jinde, než právě tady.“

Obrátil se na ochranku: „A vy mlčte, nebo si budete počítat bradavice.“

Velící seržant zaraženě přikývnul.

Krenevové se počastovali ostražitými pohledy. „Děkuji, pane,“ řekl prkenně Ravens.

Po třech hodinách seděli Janis, Erijen, Riva a Cinet v salonku apartmá pro hosty a popíjeli svažené víno. Večeře byla výtečná. Pootevřeným oknem k nim doléhal opilý zpěv gardistů ze zbrojnice v protějším křídle v přízemí.

Z chodby zaslechli klapot Isidořiných dřeváků. Dveře se pootevřely a služka stydlivě nahlédla dovnitř. Bylo patrné, že do těchto prostor se za normálních okolností nedostane. „Jdu si pro nádobí, vzácní hosté,“ řekla uctivě.

Cinet se zvedl z křesla a řekl: „Je čas jít za posádkou. Dobře se vyspěte, vaše milosti.“ Nejdříve se uklonil Rivě a pak Janisovi, Erijenovi alespoň kývnul a šel.

„Ubytování je zajištěno?“ otázal se bezelstně Janis, zatímco Isidora sklízela ze stolu.

Služka se překvapeně zarazila. „Proč se ptáte, vašnosti? Vaše ložnice už by měly být vyvětraný, postele povlečený, studená i horká voda nanošená. Že by ti zatracenci zase něco zanedbali?“ Založila si ruce v bok a její hlas nabyl ostrého tónu. „Jinak je zavolám, aby to napravili. Právě chystají slavníky vojákům a pak jim budou roznášet další pivo, ale vy jste samozřejmě přednější...“

Janis zamával rukama. „Naše pokoje jsou v pořádku. Měl jsem na mysli ubytování mužstva.“

Isidora spokojeně kývla a zívla. „Ach tak. Pán a ostatní se vrátí až po půlnoci. Rovnou vám říkám, že budou hodně unavení. Nejlepší by bylo, kdybyste šli spát a dali o sobě vědět až ráno.“ Ukázala na stuhu visící od stropu, od které vedla podél trámu tenká kovová struna. „Takové zařízení je i ve vašich ložnicích. Kdybyste v noci něco potřebovali, stačí zazvonit a Zmetek nebo Trepka přiběhnou.“

„Prohání ty otroky jako naduté jalovice a ještě slibuje, že budou držet noční službu?“ zamračila se Riva, po služčině odchodu.

„Jsou mnohem odolnější než my,“ poznamenal ponuře Janis.

Rozešli se do ložnic. Janis místo po manželčině boku jako obvykle poskytl Erijenovi a vzal si jeho mnohem skromnější pokoj. Ráno, dříve, než služebnictvo vstane, se musí opět vyměnit.

Nalil si trochu ředěného vína a nedočkavě vyčkával, až se rozjívění vojáci dole ve zbrojnici konečně utiší, aby mohl zvonkem přivolat Ravense. I přes tlustou kamennou zeď slyšel, jak velká postel ve vedlejším pokoji skřípe. Erijen a Riva se činili.

Pobaveně se ušklíbnul a vyhlédl z okna. Nad hřebenem střech zářilo všech devět satelitů seřazených do Senedina náhrdelníku. Stálepřítomné dunění bubnů náhle utichlo. Ozvaly se salvy a k nebi vylétly rudé a zelené světlice. Ceremoniál vrcholil, což značilo, že půlnoc se blíží.

Po ohňostroji se hudba znovu rozezněla, tentokrát byly divoké tóny nahrazeny měkčí a smířlivou melodií jako by vybízející ke zklidnění před ulehnutím. Ve zbrojnici se stále svítilo, ale už tam byl klid.

Tehdy to už nevydržel a zatáhl za lanko. Když už si myslel, že je mechanismus porouchaný, zaslechl tiché zaťukání.

Za dveřmi stála krenevka a tvářila se, jako kdyby ho přišla uškrtit. „Vaše přání, pane?“

„Chtěl jsem Ravense, sakra,“ vybafnul, když jí ustupoval, aby mohla projít dovnitř.

Zůstala na chodbě, jako by jeho gesto přehlédla a štekla: „Musí obskakovat vojáky. Vás mám na starosti já.“

Chňapnul ji za předloktí, vtáhnul dovnitř, zabouchl dveře. Smýknul jí do křesla a podal jí sklenici s vínem.

Teprve pak spustil: „Nechápu!“ zařval. „Deset let jsme se neviděli! Qleu dal Gwen upálit! A když konečně najdu způsob, jak se kontaktovat, milostpán se ani nenamáhá vyměnit si službu?“

Pod nápojem jeho hněvu se mimoděk příkrčila, a pak, když jí došlo, jak to asi vypadá, se narovнала a odbojně sykla: „Byli na mě... ehm drzí, poslal mě pryč. Mám vám vyřídit, že přijde zítra.“

Poraženě se zhroutil do druhého křesla. „Chápu,“ vydechl. Jiní vojáci by se jí pověřivě štítily. Ale tentokrát měla co do činění s ochrankou vévody z Morfenu, o kterém se tradovalo, že má pro krenevky slabost. Nebylo pravděpodobné, že by ji někdo z nich znásilnil, ale urážky a osahávání k jejímu zoufalství stačily.

Přimhouřila oči a zavrčela jako poraněná lvice. „Vy? Jak byste mohl chápat?“

Rozpačitě pokrčil rameny a zamumlal: „Přešel jsem po jehlovém mostě...“

Její krásnou tvář pokřivil cynický úšklebek. Na okamžik se projevila jako mnohem starší bytost. „Aha, jako že jste mág. Divné, že ještě žijete, když máte tak slabé vodivé rozhraní. To bude asi tím, že nad vámi drží ochrannou ruku váš král, že?“ Nedbale mávla paží. „Ale co, každý se musí nějak živit. Ovšem to, co jste dopustil s Qleou, je ohavnost. Kdybyste ji nechal na pokoji, ještě by žila.“

Její předpojatost ho popuzovala. Potlačil potřebu cokoliv vysvětlovat, a raději se jí znovu zeptal na jméno.

Dříve, než stačila odpovědět, pokud to vůbec měla v úmyslu, vpadl do pokoje zchvácený Ravens. „Vojáci jsou zaopatření.“ Přísně se podíval na bohyni a pak na Janise a šeptl: „Říkal jsem jí, že určitě zavoláš. Doufám, že se chovala slušně.“

„A jak jsem se měla chovat? Je to smrtelník!“ vyjekla.

„Už vypadni,“ zavrčel Ravens.

„Ještě to jméno,“ připomněl Janis.

Už si myslel, že ho opět ignorovala, když se v temném obdélníku chodby zaleskly její stříbrné oči. „Vivon,“ šeptla.

„Na takovou bohyni si nepamatuju,“ poznamenal, když Ravens rázně zavřel dveře.

„Bodejd,“ vyprskl Ravens. „Vysvětlím to později. Máme jiné starosti.“

„To souhlasím. Proč jsi mi neřekl, že jsi můj prastrýc?“

„Nejdřív mi pověz, proč je má sestra mrtvá,“ zavrčel krenev.

Zhluboka si povzdechl a začal vyprávět. Když skončil, Ravens si držel hlavu v dlaních, a jeho kostnatá ramena se třásla.

„Když jsem tě potkal,“ zachraptěl, „tehdy v Nemesii, poznal jsem tě podle toho slabého rozhraní. Slabým se zdá jen první pohled. Ve skutečnosti je extrémně silné. Pro smrtelníka nedosažitelné, přirozeně. Zdědil jsi to po otci. Byla to ochrana před odhalením. Kdyby Qlea Eudora ihned po narození nezamaskovala, měl by stejně stříbřitou kůži jako ostatní krenevané, a smrtelníci by ho mezi sebe nepřijali. Totéž platí pro tebe. S tím souvisí i cit pro běsy a vysoká afinita k informační síti...“

„Jo, je dobré vědět, proč se tak úspěšně napojuju,“ přerušil ho ironicky vykladač, „ale mě spíš zajímá, proč jste mi celých těch patnáct let lhali. Kdybyste mi řekli pravdu, Qlea mohla ještě žít.“

Ravens na něj upřel usazený pohled. „Nebyl jsi připravený, Trajanisi.“

Jako by páchnul do vosího hnízda. „Tak připravený!“ zařval. „A teď jsem? K čemu?“

Ravens si povzdechl. „Jak jsme mohli tušit, že se do toho vloží Gizela? Nedřív jsme tě chtěli naučit vše potřebné. Tvoje vzdělání z Trmitého ostrova bylo jednostranné. Vystudoval jsi tam tři fakulty, absolvoval bitevní výcvik, dokonce ses nechal vysvětit na kněze. Mohl jsem vyletět z kůže, když jsem se dozvěděl, kterým bohům jsi recitoval mantry. Grewině a Henrexovi! Ale byla to tvá volba a neměl jsi jiné zdroje informací, než ty vůkol. Chtěli jsme ti dát možnost některé názory přehodnotit...“

„Možná, že bych to zvládl i bez vás,“ odsekl Janis, protože ho ten poručnický postoj naštvál. Co se svěcení týkalo, udělal to z čistě studijních pohnutek a taky trochu z hecu. V obou církvích byl sice registrovaný, ale když přešel po Jehlovém mostě a stal se mágem, byl dle zvyklostí z běžných kněžských povinností uvolněn. Jak snadno se Ravensovi mluvilo o jeho motivacích... Co o nich mohl vědět?

„Proč musel být Eudor vymazán z dějin? Kdo byl Hachen? Proč mě chtějí sahíjinové zabít?“

Ravens vstal, sáhnul po hromádce karet položené na stole a roztržitě je rozestřel do vějířku. Jeho tvář byla zbrzděná žalem. „Začalo to před pětadesáti lety,“ hlesl s očima upřenýma do ztracena. „Už tehdy Qlea sloužila královně Teje, Suechově matce. Doprovázela ji i na státní návštěvu do Wobernu, hlavního města Grededonu... Nikdo tu říší dnes nezná, protože vzpomínky na ni byly vymazány kouzlem, ale rozkládala se na území, na kterém je dnes část Kewendonu, Akezonu a Daresie, velkou část zabírají i Trajanínská soliska. I tvé Morfenské panství, kupříkladu, je součástí grededonského dědictví. Ve Wobernu vládli Hachen a Silsea. Jakmile woberský král spatřil Qleu, byl jako posedlý. Bez ohledu na to, že byla krenevka, ji chtěl mít. Také ji dostal, protože naše bohyně Klidného spánku mu naprosto podlehla. Zapomněli na celý svět tak dokonale, že Qlea po návratu domů zjistila, že je těhotná.“

„Nesmysl,“ skočil Ravensovi do řeči Janis. „Bohové a smrtelníci přece...“

Ravens se hořce usmál. „Dnešní bohové a smrtelníci spolu potomstvo zplodit nemohou, protože to bylo znemožněno kletbou, to máš pravdu. Ale zapomínáš, že my, krenevané, jsme bohy včerejška. Vlastně už žádnými bohy... nejsme. Ale to, že děti nemáme, neznamená, že je mít nemůžeme.“

Vykladač překvapeně zamrkal. „Jak to, že žádné nemáte?“

Podle toho, jak se Ravens zašklebil, mu došlo, jakou hloupost právě pronesl. Lidé se krenevů štítí. A oni samotní? Který z nich by chtěl plodit další otroky?

„Promiň,“ broukl zkroušeně, „co bylo dál?“

„Qlea dost krkolomnými způsoby poslala Hachenovi zprávu. Královský woberský pár trápila bezdětnost. Hachen se Silsee přiznal, že jeho milenka čeká dítě, aniž by prozradil, že jde o krenevku. Silsea souhlasila, že

se dítěte ujme. Hachen se osobně vypravil do Akezonu a v přestrojení za písaře se nechal zaměstnat v Tejině domácnosti. Byl Qlee nablízku, a dokonce jí pomohl s porodem.“

„Nedokážu si představit, jak to mohla celou tu dobu tajit,“ podivil se Janis.

„Teja na dálku špatně vidí,“ ušklíbnul se Ravens, „a tou dobou se Qlea starala výhradně o její čtyři cegdonské kocoury. Chodila ve volných šatech, krmení pro kočky jí nosili z kuchyně, ona sama zvířecí téměř neopouštěla.“

„To je hrozné,“ zamračil se Janis.

„Jistě, ale musíš vzít v úvahu, že kdyby se to prolátlo, upálili by ji už tehdy i s dítětem v břiše,“ zchladil jeho rozhořčení Ravens. „Aby si krenevka dovolila mít potomka, bylo něco tak provokativního, že...“

„Jo, už to chápu.“

„Chlapečka pojmenovali Eudor. Hachen si ho tajně odvezl do Wobernu a Silsea, která mezitím zdárně předstírala těhotenství, zakrátko šťastně porodila. Nikdo, kromě Hachena a Qley nevěděl, že princ je napůl krenev. Vystudoval dvě světské univerzity a jednu církevní, shodou okolností tu na Trnitém ostrově. Vyrostl ve zdatného krále. Byl tak mimořádný, že si ho začali sahijínové všimnout. Jeho neochota přejímat fakta bez diskuse je provokovala. Když vyhnal ze své metropole většinu kněží, a namísto toho založil další školy, poštváli na něj Zubatou Grewinu. Co se mezi nimi odehrálo, je zahaleno mlhou legend, ale Eudor z toho vyšel živý.“

„Počkej!“ křikl Janis, „chceš říct, že ta bajka o Zubaté a mágovi, který její péči přežil, je nakonec pravdivá?“

Ravens přikývnul. „Bohyně místo, aby jej zničila, své sourozence přesvědčila, aby ho nechali na pokoji. Vyhověli jí, protože podle staré dohody má každý ze sahijínů právo mít mezi smrtelníky jednoho oblíbence. Ve Wobernu krátce nato vyrostl velkolepý chrám, který Eudor Zubaté s velkou parádou zasvětil. Ale za několik let se stalo něco strašného. Během jediné noci říši pohltila zkáza. Zmizelo hlavní město, zanikly plantáže na březích jezer, shořely stohy napěchované sušeným ovocem. Ti, co přežili, utekli za hranice. Nikdo nevěděl, proč to bohové dopustili, ale všeobecně se šeptalo, že to byl trest za Eudorovu zradu. Sahijínové včetně Grewiny samotné o tom nemluví. Ve vašem světě na všechno s tím spojené uvalili magické embargo. Smrtelníci na Wobern, Eudora, gredonské univerzity, i zahraniční politiku ze dne na den zapomněli.“

„Zdá se, že na Gizelu a Gwena to nefunguje,“ ušklíbnul se Janis.

„Diákoní sahijínských chrámů jako tlumočníci boží vůle byli paměťových machinací ušetřeni. Pokud Qlea při mučení něco prozradila a Gizela a Gwen poslouchali, mohl jim přítomný klerik z té změti nepřehledných informací dát něco kloudného dohromady. Sám tím porušil církevní zákony, ale možná sledoval soukromý cíl. Třeba má bratra, pro kterého shání teplé místo ve státní službě, nebo tatíka ve vězení pro dlužníky, co já vím... To jen dokazuje krizi, ve které se ten jejich komplikovaný systém ocitnul. Ať už ho k tomu motivovalo cokoli, nakonec to stejně nahlásil prelátovi, takže v konečném důsledku nese ten bezejmenný klerik odpovědnost za tvé současné potíže.“

„Kdy jsem se v příběhu o Eudorovi objevil já?“ zavrčel Janis.

Ravens vstal, poodešel ke krabu a přiložil na skomírající uhlíky nová polena. „Ze svého dětství...si na nic nevzpomínáš?“ zamumlal stále ještě stojící zády.

Janis monotónně recitoval o sále plném mrtvých těl, útěku z bezejmenného hořícího města. „Teprve nedávno jsem zaslechl, že se to město jmenovalo Wobern, a potvrdil si Eudorovu existenci. Až od Gwena vím, že bych mohl být Eudorovým synem.“

Krenev se prudce otočil. „A ví o tom ještě někdo další?“

„Gwen tvrdí, že ne,“ řekl Janis, „ale jistý si tím být nemůžu.“

Ravens se zle zasmál. „Kdyby se Mladorodí doslechli, kdo jsi ve skutečnosti, už bys tu se mnou už nebyl, Trajanisi.“

Janis třáskl pěstí do stolu, až prázdný džbánek nadskočil. „Zase to jméno!“

„Tak se skutečně jmenuješ,“ řekl Ravens. „Trajanis Eudor Hachen, princ z Gredonu. Máš spoustu dalších titulů, ale tím tě nebudu trápit. Jméno, které užíváš dnes, je zdrobnělinou toho pravého. Ve Wobernu na tebe tak úplně běžně volali. Po masakru jsi na složitě jméno Trajanis zapomněl, zkrácenou verzi sis ponechal...“

Vykladač si stále připadal jako kočka, kterou namočili do lavoru.

„Vadí ti, že jsi z jedné čtvrtiny krenev?“ V Ravensově hlase se ozval rozpačitý tón.

„Neurážej mne,“ štkl Janis, „tohle by mi vadilo nejmíň, chci slyšet ten zbytek.“

Ravens si rozpačitě prohrábnul černé vlasy a spustil: „V době Wobernského masakru, jsem já sloužil tady v Bonu a Qlea v Akezonu. Qlea vše věděla od Hachena. Celá léta si tajně dopisovali. Silsea nebyla špatná žena,

ale byl to politický sňatek a král skutečně miloval jenom Qleu. Na pergamentu spolu vedli dlouhé dialogy o filozofii, kultuře a etice, rozmlouvali o svém úžasném synovi, o jeho prvních krůčcích, o tom, jak maluje uhlíkem na dlaždice před krbem, jak se učí jazyky... Po té, co Hachen ovdověl, předal vládu synovi a pokusil se Qleu od akezonské královské rodiny odkoupit. Ale Teja se poradila s diákonem a zamítla to. Milenci se dál stýkali tajně a hlavně si psali. Nejvíce starostí si dělali o syna. Jeho válečnická a diplomatická pověst nabývala na významu. Nenamáhal se zakrývat, že je mág. Při státnických i osobních záležitostech si často pomáhal nástroji, které byly jiným nedostupné, tím samozřejmě provokoval lidi i bohy. O svém smíšeném původu samozřejmě nevěděl. Qlea poznala, že vyčnívá nad ostatní a nabádala Hachena, aby syna varoval. Eudor však otce dávno neposlouchal. Tady se naplno projevila krenevska krev. Matčiny obavy, že svým chováním na sebe Sahíjiny upozorní, se splnily, tou epizodou se Zubatou. Eudor to naštěstí ustál a Grewinin chrám byl jediným sahijským svatostánkem, který ve Wobernu strpěl. Později Hachen napsal, že Eudor styky se Grewinou se nejasných okolností ukončil. Qlea si z toho vyvodila, že ti dva se dokonce nějak rozvadili. Její hypotézu potvrdzovalo, že Eudor se tou dobou choval jako zběsilý. Místo, aby se konečně usadil, vyvolával demony, navštěvoval přírodní léčitele, podnikal dlouhé studijní cesty, dokonce se pokoušel odevírat dimenzionální portály, což už bylo na hranici krajnosti. Qlea ve snaze synovu jinakost otupit, Hachenovi radila ho co nejdříve oženit. Bylo mu už přes třicet, milenky střídal jako košile, sousední králové mu nabízeli jednu dceru za druhou, ale on je všechny odmítal. Hachen ohledně Eudorova sňatku přes chrámové orákulum požádal o souhlas i Grewinu, a bez problému ho získal. Ostatně, dalo se to očekávat. Bohové rodinný život smrtelníků podporují. Eudorovi už nezbyvalo, než se podvolit. Členové dvorní rady sprádali sňatkové pletichy...

Potom Qleu Hachen šokoval zprávou, že Eudor si z několikadenní výpravy do hor přivezl v košíku chlapečka, o kterém přísahal, že je jeho. Všichni rádci, včetně Hachena samotného byli zděšeni. Někteří namítali, že to královo dítě vůbec být nemusí. Ale Eudor prohlásil, že si je otcovstvím absolutně jist. Pojmenoval syna Trajanis a vydal zákon, kterým jej ustanovil svým nástupcem.

Aniž se oženil, sedm let Eudor chlapce vychovával sám. Dítě rostlo do jeho podoby, a všichni kolem postupně uznali, že jim král stran otcovství nelhal.“

„A matka?“ vybafnul Janis.

„O té Eudor Hachenovi odmítl cokoliv říct. Hachen se domníval, že byla vdaná.“

„To ale musela být potvora,“ ulevil si Janis.

Krenev zakoulel očima. „Nesud, abys nebyl souzen. Mohla mít nemocného nebo umírajícího manžela.“

„Strčila mě do košíku jako štěně.“

„Taky tě mohla pohodit v lese.“

Nervózně se rozchechtal a zavrtěl hlavou. „Kde bereš jistotu, že tím dítětem jsem já? Ve Wobernu jsem asi byl, ale mohl jsem být synem pradleny a kuchaře.“

Ravens se podíval z okna a vydechl: „Jednak to pozměněné vodivé rozhraní, koloušku, ale hlavně máš krenevske ozvy. Stále patrné.“ Zamyšleně se zamračil. „Ozvy jsou pro každou linii jedinečné. Ty tvé se shodují s mými a Qleiny. O ničem takovém se na Trnitém ostrově neučí. Vlastně bych čekal, že budou silnější, ale zřejmě je tlumí rozhraní. Právě to, že jsou tak slabé, tě doposud ochránilo před odhalením. Dokonce i Vivon, a to je má nevlastní sestra, v tobě vidí jen průměrného mága a tak to musí zůstat. I po dvou staletích je pořád příšerně...vzňtlivá.“

Janis vytreštil oči. Zmínka o vzňtlivosti v souvislosti s Vivon jej praštila jako rána palicí. Konečně věděl, kam ji zařadit. Qlea s velkým despektem vzpomínala na bohyni Sváru, která se ponoukáním ostatních k neústupnosti o pád své rasy přičinila nejvíce.

„Vivon je bohyní...Sváru?“

„Byla,“ zněla odpověď.

„Takže...jste sourozenci.“

„Nevlastní.“ Bylo patrné, že se tomuto tématu Ravens příliš věnovat nechce.

„Jak je stará?“

„Je o necelé tři tisíce let mladší, než já.“

„Takže, kolik jí je?“

„Necelých tři sta.“

„Ty...ozvy. Dá se naučit je rozpoznat?“

„Chce to hlavně čas,“ usmál se krenev.

Záplavou dojmů se mu zatočila hlava. Hlavní emocí byl vztek. „Proč mi to Qlea neřekla dřív? Co ode mne vlastně čekáte?“

Byli jsme domluveni, že tě Qlea připraví a pak ti dá na výběr. Měl ses rozhodnout sám, kým chceš být. Protože ty, milý hochu, můžeš být bohem stejně dobře, jako jsi teď člověkem. Narodil ses až po našem pádu. Kletba Honor-re se na tebe nevztahuje. Kdybys chtěl latentní schopnosti probudit, stačí použít katalyzátor, který odpočívá na dně Dobhanského močálu.“

Boží existence skýtala nesmrtelnost, po které lidé vždycky toužili nejvíc. Janis nebyl o nic méně člověkem, aby tou možností pohrdal, ale tušil, že v tom musí být nějaký háček.

„Krenevský poklad,“ vydechl. Artefakt, o kterém se říkalo, že jej sahíjinové nemohou mít ve své blízkosti, protože na ně má oslabující vliv, a který sami nedokážou zničit. Po vítězství jej nechali potopit a všem ztročeným krenevům zakázali ho znovu vyzvednout.

„Jistě,“ povrdil Ravens. „Naše tvořivá moc uzamčená do hmoty. My ho nazýváme Talismanem souručenství, ale sahíjinové Hiria-abhama, což v jejich původním terbinském dialektu znamená „Zuby poražených“. Jde o jedenadvacet prostorových zářičů zasazených do hlavice kamenného žezla. Každý kámen má v krystalické mřížce zakódovanou specifickou ozvu. Kámen naší rodinné linie je jasně rudý hemakrytt. Je jedním ze tří, které se vinou kolem horní ozdobné obruby. Nemůžeš to poplést, protože druhé dva jsou zelený olivín a modrý treupon. Jakmile se hemakrytt dostane do tvé blízkosti, tvé vlohly se začnou probouzet.“

„A sahíjinové mě ugrilují.“

„Ne, když se to naučíš maskovat,“ usmál se Ravens. „S tvořivou silou a vzděláním z Trnitého ostrova, nad kterým se sice ošklíbám, ale nezbyvá mi, než ho respektovat, a především s horoucím srdcem, můžeš najít způsob, jak pomoci ostatním. Nenechali nás naživu jen kvůli své pýše. Udělali to proto, že pro ně ve světě víry smrtelníků ztělesňujeme vyvažovací prvek. Třebaže jsme bezmocní, pořád existujeme. Kdyby nás vyvraždili, zakrátko by se objevili další konkurenti. Sahíjinové jsou posilováni rituály víry. Ale protože jsou žárliví na svou jedinečnost a drasticky omezili reprodukci, jsou zranitelní. My, krenevové, jsme prošli dvousetletým martýriem. Některé pokroutilo a zničilo, ale jiné přetavilo a očistilo. Soudím v poměru dva ku jedné. Sahíjinů je asi třicet, a krenevů, kteří za něco stojí, by mohlo být také kolem třicíti. Tvým úkolem není osvobodit všechny krenevy současně, ale jen ty svéprávné a rozumné, protože potom bude následovat dlouhodobý konsolidační proces a vše bude odvislé na jednání s protistranou. Doba je příhodná. Blíží se dvousetleté výročí naší porážky. Sahíjinové jsou u věřících stále v kurzu, ale uctívání upadá do stereotypu. Když si lidé dovolili svévolně upálit Qleu, vyvstala potřeba dát mystériu nový duchovní impuls. Za půl roku se má naplnit obsah proroctví běsky z Gondotu. K Jestřábí hoře se na den Tyneonovy záře sjedou smrtelníci ze všech stran, a krenevy přivezou sebou. Nikdy nebude lepší příležitost porovnat jejich kvality, než právě v ony dny.“

Janis si vzpomněl na verše z Diruvionových svitků. Zavřel oči a přednesl je:

Poslední vám šanci dávám
Krenevové nehodní
Věčnost v blátě, prachu, tichu
Rabskou službou smrtelným

Divých vášní ujařmení
Kéz přivodí poučení
Kyne šance k zhodnocení
Každých sto let dovršení

Vítěz bude oslaven, jeho slovo zákonem
Poražený k očištění mystickými plameny

„To znamená, že souboj by skutečně mohl nastat?“

Ravens zachoval kamenný obličej. „Tentokrát nejspíš ano.“

„Jak tentokrát?“

Prastrýc na něj upřel stříbrné oči. „Myslíš, že jsme se o to před stoletím nepokoušeli?“

„Nikde o tom není zmínka,“ namítl rozpačitě.

„Ovšem,“ připustil Ravens. „Za předpokladu, že tvým hlavním studijním oborem byla magie a teologie. Ale pokud se podíváš do dějin architektury, trkne tě, že přesně před sto lety byla zahájena masivní výstavba chrámů. Kromě jiných i ten zdejší. A tři roky před inkriminovaným jubileem a tři roky po něm, žádný smrtelník o kreneva nezavadil. Byli jsme z nařízení hierokracie prostě uklizeni, abychom neuráželi důstojnost oslav.“

Janise ta informace zvedla z křesla. „Šest let? Kde jste byli?“

Prastrýc se pokřiveně usmál. „Zavření v bednách. Uskladnění jako zelenina na zimu. Naši opatrovníci se prostě postarali, abychom se o nic nepokoušeli a sahíjinové, i když o tom věděli, to nechali tak, protože jim to vyhovovalo. O naši rehabilitaci zájem neměli. Tyneonovy sliby se rozplizly v...kecy.“

„Jenže tentokrát je to jinak,“ skočil mu do řeči Janis.

„Ano, ale zatím stále netuším, koho si vyberou za obětního beránka.“

„A tehdy jste do toho chtěli jít dobrovolně?“

Ravens jej obdařil shovívavým úsměvem a obrátil oči v sloup. „No...ano. Ještě jsme věřili, že to, co Tyneon slíbil, by se mohlo splnit. Ale když se století přehouplo, a my ten čas strávili tak, jak jsem ti řekl, ztratili jsme iluze. Nyní se situace změnila. Sahíjinové budou očekávat, že se při oslavách někdo přihlásí. Jsme natolik na dně, že jako motivace postačí příslib rychlé smrti. Nic z toho se nestane, pokud probudíš žezlo a stačíš alespoň desítku ze Starorodých navrátit původní sílu. Když je vybereš pečlivě, a já věřím, že ano, budou ochotní místo boje vyjednávat.“

Janis si v duchu si oddechl, protože celou dobu čekal, kdy Ravens vytasí prapor pomsty.

„Byli jsme zpupní a rozmazlení,“ broukl Ravens. „Netušíš, jak mi bylo, když mi otec v předvečer bitvy vynadal do poserů. A to jsem ho jen prosil, aby Tyneonovy nabídky naposledy zvažil. Netvrdím, že jsme si porážku nezasloužili, ale osobně si myslím, že těch dvě stě let stačilo. Úkol, který před tebou stojí, je obtížný, protože jsme netušili, že mezitím tolik našich beznadějí podlehne. Nebude pro tebe problém získat žezlo, protože nejsi vázán kletbou. Daleko těžší se mi jeví následný výběr a další politické tahy. Nemůžu tě k ničemu nutit. Volba je na tobě. Alespoň tak jsme to s Qleou plánovali.“

„Bez šarvátky se to stejně neobejde,“ poznamenal Janis. Nebyl tak naivní, aby si to nepřipustil. Ale i smrtelníci byli součástí celého procesu. Závratností představy takové zodpovědnosti se mu zatočila hlava.

„To nepopírám,“ připustil Ravens, „ale pokud po tobě někdo za oponou jde, měl by ses rozhodnout rychle.“

„Což právě činím,“ mávl rukou vykladač, „ale pořad jsi mi neřekl, jak ti Qlea vysvětlila zánik Gredonu. Trsuah řekl, že ze všeho vinila Zubatou.“

Ravens pokrčil rameny. „Ano. Byla o tom přesvědčená. Můžeme se jen domnívat, že to vyhodnotila správně.“

„Myslel jsem, že Eudor a Zubatá byli jen epizoda. Proč by pak Grewina dávala souhlas s Eudorovým sňatkem?“

„Protože by to byl politický sňatek. Qlea se domnívala, že Zubatá byla ve skutečnosti do vztahu s Eudorem angažovaná více, než je u sahíjinů běžné. Je možné, že tvou matku zlikvidovala právě ona. Nebyla by první, kdo po ní pátral. Hachen i Eudor měli černé vlasy, stejně jako Qlea. Ty jsi plavovlasý, což je ve Wobernu nezvyklé. Všichni si mysleli, žeš to zdědil po své babičce, královně Silsee, daresijské princezně. Ale my přece víme, že ona tvou babičkou nebyla. Tu barvu ti musela předat jediné tvá matka. Ale o takové plavovlasé woberské šlechtice u dvora nikdo neslyšel, i když zlé jazyky zmiňovaly, že Doriho kdosi zahlédl ve společnosti blondaté manželky jednoho daresijského hraběte. To už se dnes nedozvíme. Qlea měla strach, že když se Grewina bude rýpat ve tvém rodokmenu, dopátrá se vašeho krenevského původu.“

„Počkej,“ vybafnul Janis, „co Eudorovy ozvy? Mohla je sahíjinská bohyně rozpoznat? Taky byly slabé jako ty mé?“

Ravens živě potřásl hlavou. „Ne, podle Qley, byly Eudorovy ozvy hned po jeho narození mnohem silnější. Prý se postarala o jejich zamaskování. Jak, to nevím.“

„Velice zvláštní,“ poznamenal jedovatě Janis.

„Uvědom si, v jakých podmínkách jsme se všichni nacházeli!“ vybuchnul Ravens. „Qlea v Akezonu, já v Bonu, Hachen, v Gredonu. Byli jeden od sebe vzdálení stovky ekterenů. Jediný Hachen si mohl dovolit posílat Qlee vzkazy, ale i jeho kurýr se musel do prádelny akezonské královny plížit jako zloděj. Komunikace mezi sestrou a mnou byla ještě mnohem komplikovanější. Kdyby naše dopisy zadržela nepovolaná ruka, sahíjinové by tvého otce okamžitě zabili. Tady ve stínu Měsíční svatyně jsou mí nejvěrnější naprosto nehmotní, takže jsem pokaždé musel čekat, dokud se mí majitelé nevypraví na cesty a doufat, že mne vezmou sebou, abych mohl poslat dopis.“

Janis si vybavil jejich první setkání a neubráníl se povzdechu.

Ravens pokýval hlavou a hned navázal: „Když jsem tě poprvé uviděl, nejdříve mne trklo tvé rozhraní, a teprve pak jsem rozeznal rodinné ozvy. Už dlouho jsem se necítil tak šťastný. Měli jsme tě za mrtvého. A když ses vůči těm ubožákům projevil jako svéprávná a nezávislá entita, nabyl jsem dojmu, že můj život ještě k něčemu poslouží...“

Janis zvedl hlavu ke stropu a broukl: „Myslíš, že mě Mladorodí nařídili zlikvidovat jenom preventivně, protože jsem Qleu dobře znal?“

Krenev pokrčil rameny. „To zatím nevím. Opatrnost se každopádně vyplatí.“

„Zajímalo by mě, čistě z vědeckého hlediska, jak docílila Qlea toho maskování.“

„Možná staré skřetí kouzlo. Na skřety sahíjinové nebyli po válce tak přísní jako na demony. Téměř všechna stará privilegia jim ponechali. A stará královna Teja si u sebe drží skřetí sluhy.“

„Co by se stalo, kdyby se Grewina dozvěděla, že je Eudor poloviční krenev? Nemohla by to být ta příčina zkázy Grededonu, kterou hledáme?“

Ravens zděšeně vytřeštil oči. „Blázníš? Kdyby jen padla taková možnost, myslíš, že by pak nechala naživu Qleu a mne? Představovali bychom živý důkaz, že to vůbec mohlo tak dlouhou dobu procházet. Kterýkoliv krenevský míšenec, který by se dožil dospělosti, by mohl Hiria-abhama z močálu vyzvednout a zmobilizovat krenevskou armádu, protože by nebyl svázaný kletbou. Vždyť i mého syna nezabili jenom proto, že jeho matka je démoní královna. A Henrex ho zavřel do svých stájí, aby z něj vychoval zabijáka, který mě nenávidí.“

„Nevěděl jsem, že máš syna,“ řekl zaraženě Janis.

„Taky jsem o tom dlouho nevěděl,“ hořce poznamenal krenev. „Co je podstatné: Kdyby Sahíjinové o Eudorově původu věděli, nenechali by ho dožít dospělosti a nenechali by Qleu a mne bez trestu.“

„Jenže teď máme problém, protože Gwen mou totožnost zná,“ namítnul Janis.

Krenevovy rty se zavlnily ve vzácném úsměvu. „Hm, asi ho popudilo, že ho společensky převyšuješ.“

„Jako sirotek odkud jsem mu vyhovoval víc,“ připustil vykladač. „A řeči o Grededonu ho vyděsily. Aby vše znevěrohodnil, dal Qleu upálit. Něco z výslechu asi prosáklo, protože jinak by se moje ochranka nechovala tak divně, vojáci by nekončili mrtví v příkopech, a sahíjinové by na mě neposílali démoní zabijáky.“

Do okenních tabulí začaly pleskat dešťové kapky. Byl unavený.

„Za chvíli bude svítat, odpočiň si. Musím jít,“ řekl Ravens.

„Ještě jsme neskončili.“

„Ovšem,“ broukl Ravens, „trochu se vyspi. A na Vivon si dej pozor. Kdyby se k tobě začala lísat, ve vlastním zájmu ji odežeň. Mohla by všechno zhatit.“

Nevěřil, že se to podaří, ale nakonec usnul. Zdálo se mu o proutěném košíku, ke kterému vztahovala ruce žena s ohnivě rudými vlasy a dlouhými šarlatově nalakovanými ostře zakončenými nehty. Ve tváři měla zuřivý výraz.

Erijen s ním musel několikrát silně zatřást, aby ho přinutil se přestěhovat do postele ve vedlejším pokoji dříve, než přinesou snídani. Jako mátoha se sklátil vedle schoulené Rivy a znovu se ponořil do snů. Tentokrát se opakovaly výjevy ve wobersnském paláci. Úplně poprvé si vzpomněl na tmavovlasého muže s rozzářenými šedivými očima. Jeho tunika barvy paví modři byla na hrudníku prosáklá krví. Ležel pod převrženým těžkým křeslem, chrčivě dýchal a pokoušel se něco říct. Janis se nad ním skláněl a snažil se porozumět, ale všude kolem se míhali rudě pableskující obrovití poloprůsvitní vojáci, o kterých teď už věděl, že to byli démoni, lidé říčeli hrůzou. Pak jej popadly něčí ruce. Bránil se a kopal, ale byl příliš slabý. Kdosi velký a silný mu konejšivě sděloval, že musí utíkat do bezpečí. Vzduchem se mihla lesklá čepel, řítit se k zemi, vše tonulo ve tmě.

Nazítí Janise Bonet při obědě seznámil s Restenovým vyslancem Humprechtem fan Krojcem. Odpoledne Janis na procházce zahradou přednesl Gwenův návrh stran možného sňatku princezny Esivy s některým ze Skřencových levobočků a dodal, že jeho pán by byl potěšen, kdyby mu císař za půl roku na Jestřábí hoře po korunovačních oslavách dal na vědomí, zda si může dělat nějaké naděje.

Vyslanec to jako zkušený diplomat nekomentoval, pouze přislíbil vzkaz vyřídít. Při procházce v parku se Krojce podivil, jak bedlivě Janise neustále hlídají. Janis mu řekl, že se v poslední době stal objektem útoku atentátníků z bývalé Nemesie. Krojce sdělil, že to vše vysvětluje, protože jinak by jej velmi zneklidnilo, kdyby Gwen svému prvnímu rádcí nedůvěřoval. Mezi řádky tím posílal Gwenovi varování, že pokud nebude Gwenova říše dostatečně stabilní, Resten Skřenec ji schroustne stejně snadno jako Nemesii.

Tím byla oficiální mise splněna.

Při večeři Boneta, pochopitelně zajímalo, jaké plány král se Skrčencem má, ale moc dobře věděl, že není způsob, jak to z Janise vytáhnout. Snažil se získat informace od jeho průvodců. Lichotil Rivě a se špatně skrývaným zadostiučiněním vedl rozpravy o strategických příčinách porážky Nemesie s Erijenem. Ten se několikrát už už zvedal od stolu, ale jeho žena jej pokaždé pod stolem kopl. Janis zatím úpěl ve spárech jeho manželky a dvou dcer. Vévodkyně Aurika, štíhlá nervní dáma s nažloutlou pletí neustále lamentovala, že v době mystérií v domě vládne uvolněná morálka a ona nemůže zaručit, že budou hosté spokojeni. Auričiny dcery Janise zavalovaly dotazy stran předpovídání, a jakmile odnesli zbytky večeře, zatáhly ho do soukromí, aby jim i matce vyložil.

Na stole v budoáru planuly svíce a voněl jeremenkový čaj. V koutě u servírovacího stolku stála Vivon. Když Janis Bonetově manželce přistrkoval židli, povzbudivě se na krenevu v jednoduché šedivé říze usmál. Jeho gardisté se mlčky odklidili za dveře.

Aurika toužila vyzvědět, zda má poslechnout radu bankéře a investovat do nové přádelny vlny. Na výstavbu by padla roční renta z dědictví po matce a nebylo jisté, zda se ovčí stádo zdecimované třesavkou stačí obnovit natolik, aby se do tří let mohla investice vrátit. Karty ukázaly, že se to vyplatí. Aurika se spokojeně uchechtla. Vivon naservírovala zákusky a pak se opět postavila do kouta.

Starší dcera Nitea se otázala na svého snoubence, hraběte Klemma, vyslaného na diplomatickou misi do Hermu. Řada Cesta-Odevzdání-Svět naznačovala, že se jen tak nevrátí. Dívka se dotázala, co se stane, když se vypraví za ním. Padly Boží volba-Herec-Odevzdání. To znamenalo, že i v tom případě se mladá dáma stejně provdá za jiného.

Její sestru, sotva třináctiletou dívku, zajímalo, jak najít bájný krenevský poklad v bažině pod Jestřábí horou. Podle jeho očekávání padla odpověď Jáma-Blázínek-Pán Temnost, což jasně ukazovalo, že otázka byla pošetilá. Samotným vyzvednutím žezla se pokroku ani štěstí docílit nedá. Dívka tedy chtěla vědět, jak bude vypadat ten, kdo poklad najde. Matka i starší sestra už se vyčítavě mračily. Janis se shovívavě usmál a naposledy zamíchal, aby děvčeti marnost otázky dokázal.

Vévodkyně mávla na Vivon, aby dolila čaj.

Pokládá na stolní desku jednu kartu za druhou. K jeho překvapení se objevila řada Boží volba-Zřídlo moci-Král. „To znamená, že jedině mocný a osudem vyvolený jedinec je schopen poklad zhodnotit,“ poznamenal. Paže s konvicí vznášející se nad jeho rukou se mírně zachvěla. Jeho zápěstí pokropilo pár horkých kapek. Polekaně sebou trhnul, čímž převrhl svůj šálek a vylil jeho obsah na karty. Hbitě je sebral, kapičky setřepal a jednu po druhé otřel o kalhoty.

Aurika pohoršeně sykla, vyskočila a s nadávkami se po kreneve ohnala. „Ty jedna špinavá mrcho!“

Konvice letěla k zemi, komtesy se hystericky rozchichotaly.

Janis běsnící šlechtičnu odtáhl ve chvíli, kdy Vivon krákala za vlasy. „Nic se nestalo, madam. Několik vrstev vosku karty spolehlivě chrání,“ řekl konejšivě. Měl chuť ji zaškrtit, ale místo toho musel tu ženskou odvést zpět do sálu, aniž by se na Vivon podíval.

Další den se Riva s Erijenem zajímali, kdy pojedou domů. Janis slíbil, že brzy. Viděl, že přátelé se v Bonetově domě necítí dobře. Přes den se apaticky podvolil Bonetovým představám, jak má vypadat zábava společenské smetánky. Dopoledne se zúčastnil lovu na tetřívky a odpoledne protřpěl na koncertě květinových skřítků, kam jej zavelkla starší z vévodových dcer. Potají záviděl Rivě s Erijenem, kteří se pod záminkou návštěvy chrámu vydali do města na trh.

V podvečer v parku mu prozradili, že čekají dítě. Řekl jim, že zatím to budou zvládat jako doposud a časem se uvidí. V duchu si škodolibě pomyslel, že Gwena potěší, že se jeho zvířátko usadilo. Dokonce ho napadlo, že může svého pseudomanželství využít. Měl v úmyslu krenevy z Bonetových spárů dostat, ale tak, aby to Gwenovi nebylo divné. Řekne mu, že si je vyhlédla pro svůj dvůr jeho žena a pokusí se je od Boneta vykoupit.

Během exkurze do Senediny svatyně, vyslechl lamentaci Bonetova švagra na potíže s odbytem vlněných látek. Už byl v pokušení hraběti poradit, aby látky poslal lodí do Arsonitu, ale na poslední chvíli se ovládnul. Proč by měl dávat rady někomu tak nesympatickému, když nemusí?

Architektonické detaily chrámu si prohlédl se zájmem. Senedin diákon rozebíral morální přednosti své měsíční paní, ale Janis s očima upřenýma do barevně vykládaného okna, vzpomínal na noční rozhovor.

Krenevové se od sahljinů v mnohém lišili. Neobtěžovali se s kulty, a co byl Svět Světem, žádný z nich po smrtelnících nechtěl, aby uctivali jeho modlu. Za teplých akezonských podvečerů v zahrádce na ploché střeše Tejiny prádelny mu Qlea vyprávěla, jak krenevové v časech své vlády pronikali skrze oponu a pobývali mezi smrtelníky. Někdy je pozorovali, jindy jim nevybíravě zasahovali do životů. Krenevy, kteří ráznost a osobní odvahu obdivovali nadevše, lidské pachtění realizovat se během omezeného limitu daného smrtelností, vzrušovalo. Rádi lidem v jejich úsilí pomáhali, ale v některých případech působili tragédie. Protože se jejich nástroje a možnosti s možnostmi smrtelníků nedaly srovnat, vůbec lidské potřeby a obavy nechápali. Smrtelníci se svých bohů nesmírně báli. V případě, že se některý z krenevů rozhodl je „pocítit“ přízní, snažili se to hlavně nějak „přežít.“ Proto se před bohy plazili a blahorečili jim i v případech, kdy svými zásahy nadělali více škody než užítku. Tak se stalo, že krenevové samotní byli přesvědčeni o tom, že jsou lidmi milováni, ale byl to omyl pramenící ze zásadního nepochopení lidských potřeb.

... „jako ochránkyň rodiny požeňná četným potomstvem legálně oddaným párům. Zato každého, kdo v nerozvážnosti rozsévá mimo svazek manželský, později trestá bezdětností. Ale pokud hříšník na její oltář obětuje svůj roční příjem, naše milostivá paní se nad ním slituje a opět zažehne v rodinném krbu trvale hořící plamen...“ mlel velekněz naučenou odrhovačku.

Způsobně přikyvoval, a v duchu se poškleboval. Kdyby prelát věděl, že nechvalně známý Gwenův rádce myslí přímo zde na dědictví padlých bohů, jistojistě by z hrůzy spolkl vlastní jazyk.

Senedino mystérium udělalo své. Plný vzrůstající paniky si uvědomil, že po roli být arbitrem mezi starými a novými bohy, vůbec netouží. Necítil se být potomkem nebešťanů, ani se nechtěl bohem stát. Kdyby talisman probudil, stal by se jediným krenevem na celém světě. Míšencem bojujícím za osvobození rasy, která byla zatracena a dávno všechno vzdala. Sám proti všem. Nelíbilo se mu, co sahljinové s poraženými vládci dimenze provedli, ale stále měl na paměti, že i sama Qlea uznala, že do této situace se krenevové dostali sami. Úkol hodný mučedníka. Ne, to po něm nikdo nemůže chtít. Oznámi Ravensovi, že do toho nepůjde.

Vždyť původně se jenom chtěl dostat zpod Gwenovy kurately.

Pozdě odpoledne se rozhodl to Ravensovi sdělit a snažil se ho na dvoře najít. Dostal se až mezi hospodářské budovy, kde Bonetové chovali krávy a prasata. Zpozorněl, když z pootevřených vrat do stodoly zaslechl rozčilené hlasy.

„Pořádně ji přidrž!“

„Když mi to vrátíte, udělám to dobrovolně...“

„Uděláš, co budeme chtít, čubko!“

Prodloužil kroky a vrazil dovnitř. Naskytl se mu pohled na mrskající se Vivoninu zadničku. Dva z jeho neohrožených hlídačů drželi krenevku za ruce a za ramena přehnutou přes vyrovnané balíky slámy, třetí se jí chystal ji znásilnit. Bylo jasné, že padlá bohyně je fyzicky silnější než všichni tři smrtelníci dohromady, ale protože byla pod vlivem kletby, nesměla jim ublížit.

Mečem naplocho udeřil toho třetího do zad, a zařval: „Hned toho nechejte, chlíváci! A ven!“

Vojáci s uraženým brbláním sbírali svršky a brali se k odchodu, Vivon se jako užovka sesmekla za narovnané balíky, a bleskurychle se vynořila oblečená. „Vzali mi kameny,“ řekla chvatně.

„No, Kvegone?“ houkl Janis.

Seržant mu neochotně podal plátěný váček. „Vévodkyně nám to dovolila,“ řekl trucovitě. „Doslova řekla, že si s ní můžeme dělat, co chceme.“

„Ale já vám to zakazuju,“ zasyčel. „A dodávám, že jestli se jí ještě jednou kdokoliv z vás dotkne, ne, jestli se na ni křivým pohledem podívá, tak se mu do smrti smrt'oucí klacek nepostaví!“

Když byli konečně pryč, do váčku nahlédl. Byly v něm tytéž kameny, ze kterých si Ravens a Vivon skládali obrazce v den, kdy do Bonu přijel. Zadrhl šňůrku a váček jí podal.

„Jen taková dětská zábava,“ řekla. Odhodila si vlasy z čela a nevlídně houkla: „Co tu chcete?“

„Kromě toho, že vás zachraňuju, hledám vašeho bratra.“

„Vymetá komíny. Je to práce na dva dny.“

„Znamená to, že dojit budete sama? Ale to nestihnete.“

Překvapeně zamrkala. „No, když mě budete dál zdržovat, tak ne. Mléka bude dostatek, ale nestačí se vychladit a tím pádem nebude čerstvé máslo. Tak jako tak, Aurika bude zuřit vždycky.“

„Proč?“

„Protože není nesmrtelná, zatímco já ano,“ uchichtla se. „Ale k čemu nesmrtelnost, když jí trávím takto?“

Opřel se o sloup a zamyšleně se jí zeptal: „Musíte to snášet často? Že vás tak...pronajímá?“

Zlomyslně se zakřenila. „A i kdyby! Třeba jsem si to chtěla užít, a vy jste mi to překazil! V dobách naší éry jsem nikdy s nikým nespala dvakrát po sobě!“

Její sdělení ho pobavilo. Krenevů seřazených do jedenadvaceti rodových linií, nebylo před porážkou více, než ke třem stovkám. To znamenalo, že se stýkala i s démony a smrtelníky. Účastně se usmál. „Chudinko, tak to vás lituji.“

Nasupeně pohodila hlavou: „Jděte do prdele. Vy se mi máte co posmívat, když dopustíte, aby se vám žena pelešila s jiným. To dítě, co čeká, není vaše, hlupče.“

„Je mého přítele Erijena,“ usadil ji. „Moje žena je totiž jeho žena. Oba pevně věří, že to bude chlapec, i když já vím, že budou mít holčičku.“

Pokud by malíř Wrten hledal živý model pro údiv, pak grimasa, kterou bohyně Sváru předvedla, byla pro tento účel naprosto dokonalá. Otevřela ústa a vykulila oči a okamžik jen tak zírala a mžikala. „To...je...zajímavé,“ vykoktala.

Nakonec se nad ní slitoval a celou záležitost jí vysvětlil. Dlouho mlčela, a pak poznamenala: „Stejně je to...divné. Krenev by se ženy, i když předtím patřila jinému, dobrovolně nikdy nevzdal.“ Trucovitě zaťukala pěstmi do prkenné stěny. „A člověk také ne. Každopádně nečekejte, že vám budou vděční. Spíš se budou zlobit, že jim pomáháte tak málo.“

Janis pokrčil rameny. „Lidská povaha už je taková.“

Sklouzla z balíku slámy a přistoupila k němu. Byla o hlavu menší. Její blízkost ho znejistila. Nikdy předtím se necítil tak nešikovný, jako právě ve chvíli, kdy mu byla na dosah a kdy k němu vzhledla.

Opřela si dlaně o jeho hrudník.

V prvé chvíli měl pocit, že se mu to zdá. Ale pak i přes košili a kabátec ucítil, jak její ruce na jeho prsou hřejí. Jemně pohladil její skráně a konečky prstů lehce vklouzl do načechraných havraních vlasů. Vytáhla se na špičky, pověsila mu paže okolo krku a řadry se přimáčkla k jeho hrudníku.

„Nač ještě čekáš?“ šeptla, a výmluvně zavlila pánví. „Toesim-jehori tě Qlea snad naučila...“ Svět se zatočil závratným tempem. Její ústa se neodvratně blížila. Kdesi na okraji pozornosti se mu vybavilo Ravensovo varování, nebádající, aby ji od sebe odehnal, ale naprosto vědomě ho ignoroval. Ne. Tohle za všechna rizika stálo.

Teprve pak zaregistroval její slova. O rituálu splynutí při milování sice slyšel, ale s Qleou ho z pochopitelných důvodů nepraktikoval. Roztržitě zavrtěl hlavou. „Ale my se nemilovali.“

Se zatajeným dechem obemkl dlaněmi její půvabnou tvář.

„Proč byste neměli?“ zavrňela stále ale v zajetí vášně.

Poděbral ji pod zadečkem a přitáhl si její klín k rychle se probouzejícím tříslům. Políbil ji a pak znovu. Prodral se do hlubiny jejích úst, a zatímco si její klín pevně tiskl k bedrům, napodoboval jazykem rytmus budoucího spojení. Když se mu stehny ovinula kolem boků, slastně zamručel. Užaslý, že mu ochotně vychází vstříc, ji dál horoucně líbal. Nikdy dřív po žádné tolik netoužil. Dech se krátil. Bodavá bolest u srdce bořila krustu, kterou si kolem sebe postavil. Pro ni se vyplatí to žezlo najít, třídít zrna od plev, vyjednávat a třebaš tisíckrát při tom zemřít. Všechny jeho pochybnosti a zábrany byly rázem ty tam. Když už se nutně potřeboval posunout dál, opatrně polibek přerušil. Spustil ji na zem a zajel rukama pod její tuniku. Její kůže připomínala ten nejjemnější satén...

„Opravdu jste se nemilovali?“ dotírala, zatímco intenzivně hnětla jeho sevřené pŕlky.

Nechápal, co s tím pořád má. „Byli jsme jen...přátelé,“ vydechl a znovu se divoce zmocnil jejích úst.

Něco bylo špatně. Vymanila se z jeho sevření, poodstoupila a nechala ho s rozbolavělým klínem a s prázdnou náručí. Její ústa se zaťatě stáhla. „Proč mi lžeš? Za celých deset let sis sladkou bohyni Klidného spánku ani jednou nevzal? Proč? Mágové se přece krenevů nebojí.“

Pod jejím spalujícím pohledem si připadal jako v ohni. Naštvaně se ohradil: „Nevím, oč ti jde.“

Znovu se plavně vyhoupla na slámu, ladně si prohrábla vlasy a jedovatě se zachichotala. „Žijeme sice na venkově, ale nějaké zvěsti k nám dolehnou. V lidové slovesnosti jsi jako Gwenův všehoschopný rádce známou figurkou. O tvé výstřednosti se lidé baví nejraději. Jsi jediný smrtelník, který veřejně přiznal, že měl poměr s léčitelkou a také jediný, kdo deset let udržoval vztah s krenevkou. Obě skončily v plamenech. Takové náhody lidi nesmírně vzrušují.“

Zuřivě rozhodil rukama a bafnul: „Nemůžu za to! Veru jsem měl rád a Qley jsem si nesmírně vážil! Když Veru upalovali vůbec jsem o tom nevěděl, když vraždili Qleu, tak jsem v Akezonu nebyl!“

Svraštila obočí a sykla: „Rozhořčuje mne, že si dovoluješ svůj vztah ke Qlee zapírat. A skutečnost, že tě nenaučila rituál splnutí, je pro mne důkazem, že jsi ji jen zneužíval. Že tě má sestra nemilovala. Nebudu tvou další obětí. I kdybys mne tisíckrát přitahoval, rozumíš?“

Jako by ho pokropila ledová sprška. Vzedmula se v něm vlna vzteku. „Takže sis se mnou jenom hrála? No jasně. Co se taky dá čekat, od bohyně Sváru?“

Její tvář ustrnula do nelítostné masky. „Vypadni.“

Bloudil zahradou a soptil. Žádná ho takovým způsobem neodkoplá. V první chvíli zalitoval, že jí neřekl, že byli s Qleou příbuzní. Pak si vzpomněl na Ravensovo varování. Ravens měl nějaký důvod, proč sestře nevěřil. Ostatně on sám byl s Vivon v příbuzenském svazku rovněž. Pratatinka. I když Vivon jako nejmladší Senedonova dcera byla stará sotva třista let a určitě neměla s Ravensem a Qleou společnou matku. Takže nevlastní pratatinka. Ta potvora ho odsoudila předem. Jeho úvahy byly bezpředmětné, protože o svém původu jí stejně nic říci nemohl. Chránil tím nejen sebe a Ravense, ale především ji samotnou. Překrásnou a svěhlavou, a nesmírně smutnou bohyni Sváru, do které se osudově a nenapravitelně...zamiloval. Nic s tím nenadělá. Když úplně vychladl, došlo mu, že i přes její nevraživost, se ji pokusí získat. A i když je to asi bláhové, bude bojovat za její i svou budoucnost. S tímto závěrem se spokojil.

Během několika předchozích hodin neměl dostatek času závratná fakta o své minulosti vyhodnotit. Zíral do větví, a hlava mu praskala stále novými otázkami. Potřeboval Ravense, ale ten vymetal komíny.

Na plese uspořádaném na počest Skrčencova vyslance se pohyboval jako dobře vyrobená loutka. V přiměřených intervalech reagoval na podněty, občas se přinutil usmát, sem tam pronesl zaručeně vtipný bonmot. Rovněž hostiteli oznámil, že nazítří vyrazí k návratu.

Riva s Erijenem to přijali s úlevou. Všichni tři se ze slavnosti omluvili ještě před půlnocí s odkazem, že se před cestou potřebují vyspat.

Čekal na Ravense a dlouhou chvíli si krátil plánováním. Potřeboval vymyslet, jak Boneta přimět, aby mu oba krevevy odprodal. Nemohl s tím začít hned, byl si jistý, že jemu, přivandrovalci bez rodokmenu, by pyšný Bonet rodinné stříbro nikdy nepřepustil. Ale možná by to šlo oklikou, před jeho starší dceru Niteu. Karty přece ukázaly, že z její svatby s hrabětem Klemmem sejde. Aurika bude hledat ženicha jinde. Kdyby jim přistrčil někoho urozenějšího, kupříkladu druhorozeného prince spřátelené říše, prestiž rodu by vzrostla. K tomu budou potřebovat větší věno. V té chvíli by se Bonetům nabídka na odprodání otroků mohla jevit lákavou.

Teď jen, kde toho chudého prince sehnat.

Zamíchal karty. Postupně sondoval, zda je někdo takový k máni v Daresii, Kewendonu, Sandoru, Gondotu. Nejvhodnějšího kandidáta našel v Daresii. Vypadalo to na třetího syna, který byl původně zaslíben chrámu boha Ewebena. Jméno se z karet zjistit nedalo, ale ukázalo se, už se doma dlouho neudrží. To, jakým způsobem zaonačí, aby se princ o Niteu začal ucházet, věděl okamžitě. K čemu byli démoni?

Rozvaloval se v křesle s pohárem vína a při pomýšlení, jak Trsuaha požádá, aby prince přenesl na tři noci po sobě k Nitee a před svítáním zase zpět, se rošťácky usmíval. V tomto rozpoložení ho zastihnul Ravens, černý od sazí, jak si odskočil ze střechy. „Zítرا prý odjíždíš.“

Vstal a podával mu svou číši. „Chci to žezlo.“

Ravens se rozsvítil vnitřním světlem. Rezignace z jeho hlasu zmizela. „Události se začnou vršit jedna přes druhou, takže bys měl jednat dřív, než se vše vyhrotí. Zpočátku budeš proti jejich síle úplně sám. Víím, že se zlobíš, že ti to Qlea nefekla, ale čekala, až budeš zralý.“

„Je mi pětatřicet.“

Příbuzný zakoulel očima. „Bez Qlei nás zůstalo devadesát sedm. A mnozí se naprosto přizpůsobili.“

„Chápu,“ přisvědčil Janis. „S jejich loajalitou se počítat nedá.“

„Až se vše usadí, budou tě respektovat i oni. Jsi Senedonův pravnuk,“ poznamenal Ravens.

„Především by měli respektovat tebe,“ namítl Janis. „Jak se stalo, že nejvyšší z bohů v klíčové chvíli tak málo dal na rady svého syna?“ zajímal se. „Pokud z tebe Senedon udělal boha diplomacie, tak to přece znamenalo, že tvůj úsudek byl hodný pozornosti.“

Ravens uraženě blýsknul očima. „Promiň, ale boha diplomacie ze mne neudělal otec, ale smrtelníci. Ačkoliv jsme je stvořili, to oni se později silou víry podíleli na našich rolích. Senedon mě hodně dlouho šimral pod

bradičkou. Přes palubu mne hodil až ve chvíli, když jsem chtěl svoje názory projevit veřejně. Tehdy teprve mě dal uvěznit.“

„Myslel jsem, že ses závěrečné bitvy zúčastnil,“ podivil se Janis.

„Samozřejmě, a byl jsem společně s ostatními na hlavu poražen,“ mračil se strýc. „Těsně před bitvou mě Bellsambara s Tyneonem vysvobodili. Tyneon mi nabízel, že mohu na jeho stranu přejít s celým svým dvorem a služebnými démony. A dokonce po mně ani nechtěl, abych se bitvy účastnil. Ale já jsem si pořád myslel, že bych tomu mohl zabránit. Strašně jsem se s Tyneonem pohádal a vypravil se za otcem. Přivítali mě...jako ztraceného syna. Byli jako slepí. Vůbec mě neposlouchali. Pochopil jsem, že nezbyvá, než s nimi zůstat.“

„Co sis od toho sliboval?“

„Především jsem nečekal, že bude výsledek bitvy tak zdrcující. Myslel jsem si, že až se vše vyhrotí, otec konečně pochopí, že je to vážné a já se s Tyneonem znovu domluví. Doodneška nevím, jestli jsem se tehdy rozhodl správně. Možná, že kdybych Tyneona nezradil, a zůstal neutrální, mohl jsem naší rase pomoci lépe. Ale, jak to říkají smrtelníci? Krev je silnější, než voda. Tyneon mi to nikdy neodpustil a neodpustí.“

„A tvá žena?“

„Bellsambara je démonka. Královna ohně. Nemám jí to za zlé. Musela chránit zájmy své rasy. Daleko víc jsem se zlobil na otce. Jak byl zarytý a neochotný změnit postoj. Když nebylo po jeho, uchýloval se k teroru a řvaní. Hrozný Senedon byl ještě větší snob, než sahíjinka Seneda, která si na něj kdysi dělala zálusk. Copak sis nevšimnul, jak podobně ta dvě jména znějí?“

Janis překvapením otevřel ústa. „To není náhoda?“

Ravens se uchechtl. „Ne. Seneda se původně jmenovala Drusila. Přejmenovala se v den naší porážky. Údajně proto, aby jméno úhlavního soka jejího manžela zaniklo. Ale ve skutečnosti byl Senedon jejím nepřitelem, protože ji poslal do háje. Ten tyran totiž k zbláznění miloval svou ženu. Tvá prababička a má matka Evona všechno přežila. Podle Trsuahových depeší vegetuje na královském dvoře v Kewendonu.

„Až teď chápu, jak těžkého úkolu se Qlee dostalo,“ pronesl Janis smutně. „Byl jsem sice její vnuk, ale prošel jsem lidskými a sahíjinskými školami. O krenevech jsem kromě povolených žvástů věděl jen to, co jsem potajmu vyčetl z Komunikační příručky.“

Ravensova tvář ožila. „Ona se nějaká zachránila?“

Janis obrátil oči v sloup. „Našel jsem ji pod skříní v knihovně na Trnitém ostrově. Díky ní jsem se ve dvanácti seznámil s Trsuahem. Je to na dlouhé povídání.“

Prokletý zaraženě zamžikal a na jeho tváři se rozhostil rozpačitý úsměv. „Čím déle s tebou mluvím, tím více času bych na tebe potřeboval.“ Netrpělivě si přešlápnul. „Jenomže pokaždé, když jsem za tebou šel, mne viděli.“

„Hlídadí mne jak těsto na Ixoniny koláčky,“ posteskl si Janis, „dokonce i když spím.“

Ravens vážně pokýval hlavou. „Dobře, že odjíždíš. Nesmíš si kazit pověst.“

Janis se usmál a řekl: „Hned po návratu do Akezonu přivolám Trsuaha začnu na všem pracovat. Ty budeš první, koho potom vyhledám.“

Ravens se zatvářil vyděšeně. „Ne. Já musím být až poslední. Moje pověst je...pošramocená. Kdyby ses ke mně veřejně přiznal, ostatní by tě prostě...nepřijali. Využij k vyzvednutí schrány s žezlem Trsuaha, a obrať se na mou matku. Pak bych doporučoval kesonské. I když je drží pod zemí, zachovali si hrdost i zdravý rozum.“

Janis si pomyslel, že Ravensovo sebeobviňování je už přehnané. „Stejně si myslím, že bych měl začít od tebe,“ namítnul. „Zdá se mi to logické. Senedon jiné syny kromě tebe neměl, že? Není čas přiznat, že nejvyšší krenev jsi ty?“

Prastýc ironicky protáhnul hubený obličej. „Být králem zatracených je veliké terno. Na koho si myslíš, že dávají největší pozor?“

„To není fěr. Necháš mne v tom plácát, zatímco bys mne mohl učit,“ zavrčel.

Krenev zablýskal očima. „Byl jsi vychován jako člověk, Trajanisi. Možná, že ty bys chyby, kterých jsem se dopustil, nesoudil tak přísně, ale ostatní mne mají za renegáta. Takže mě z toho prostě vynechej. Navíc ber v úvahu Vivon. Netušíš, čeho je schopná.“

Janis si vybavil, jak chutnají její ústa a bodlo ho u srdce. Ale tušil.

„I teď máš možnosti naslouchat šum ze sítě,“ pokračoval zaníceně Ravens, „ale s Hiria-abhama pro tebe nebude problém přemístování a maskování..., bude to, jako kdyby se mravenec díval na svět očima slona. Trsuah ti žezlo přinese a ty ho...ehm oslovíš. No, nevím, jak jinak to vyjádřit. Ta věc je nabitá magií, bude třeba se na ni napojit. Smrtelníka by to zabilo.“

„Takže platí, že naděje, které do kreneveského pokladu vkládají smrtelníci, jsou liché?“ ujistil se.

Ravens přikývnul. „Ovšem. Pouhý pohled na tu věc by je odrovnal. I z tebe zůstane jenom to božské a možná, že to bude i trochu bolet. Pokud tě sahíjinové chtějí zabít, už vlastně nemáš na vybranou.“

„Koho mají oběsit, ten se neutopí,“ poznamenal kousavě a v duchu zaklel. S pomyšlením, jak dlouho Vivon neuvidí, se jeho srdce sevřelo. Copak si Ravens skutečně myslí, že je nechá na pospas Bonetově rodině? Trsuaha nejdřív využije, k něčemu úplně jinému. Rozloučili se, když noc bledla.

Cestou domů se Riva potýkala s ranními nevolnostmi. Erijen s Janisem se u ní kočáře poctivě střídali. Janis vedl dlouhý vnitřní boj, zda má ty dva do svých plánů ohledně Ravense a Vivon, zasvětit. Velmi by mu pomohlo, kdyby s ním Riva v této věci spolupracovala a to, že by ji měl zmanipulovat, se mu nezdalo fěr.

Jenže pak se přihodila záležitost, která jej přesvědčila, že mlčení bude lepší. U Tronnetského brodu se zapletli do šarvátky mezi znepřátelenými leníky vévody Kesonu. Přinutili syny obou baronů složit zbraně a eskortovali je k nedalekému vévodskému dvoru. Nechtěli se zdržovat, zůstali s kočářem a polovinou ochranky před branami a k vévodovi poslali jen vojáky se zajatci. Jenže Ren, mladý vévoda z Kesonu vsadil leníky i jejich družiny do báně, Cineta a jeho gardisty nechal pohostit, skočil na koně a pro králova Prvního rádce si osobně přijel. Takové pozvání se nedalo odmítnout.

Panství zaklíněné v neplodném cípu Qleinských hor prosperovalo z těžby rudých hemakrytů. Ren z Kesonu se rozhodl královu pověstnému rádci věnovat osobně, neboť už několik let toužil prorazit na burzu drahých kamenů v Lijanině háji a počítal s tím, že by se za něj mohl Janis přimluvit. Prohlídka hornického městečka, exkurze v dolech, návštěva třídnírní a šperkařské dílny, naplnila Rivu, Erijenu i Cineta, upřímným obdivem. Při večeři zasypávali Rena dotazy a on jim trpělivě odpovídal s vědomím, že ten, kterému chce své zboží předvést, sice mlčí, ale je u toho. Ukázalo se, že i tajnosnubný Cinet má slušné školní základy, když se dotázal na výtěžnost hlušiny. Erijenu zajímalo, jak jsou doly staré. Dozvěděl se, že podle písemných pramenů přibližně čtyři sta let, ale je možné, že jsou ještě starší. Riva chtěla vědět, do jaké hloubky se kopáči prokopali. Vévoda odpověděl, že údajně do pěti ekterenů, ale že to neví přesně, protože kopáči jsou krenevové, kterým se nedá věřit. Lidé by v takové hloubce kvůli horku a otravných plynům nepřežili. Podotknul, že štola, kterou jim ukázal, se nachází pouhé tři konviny pod úrovní terénu a slouží výhradně ke studijním účelům.

Cinet překvapeně namítnul, že dělníci, které během prohlídky potkal, byli lidé.

Keson s úsměvem přiznal, že horníci zajíždí pouze do mezipatra, kde přebírají horninu od krenevů. „To je poslední lidská meta,“ povzdechl si Ren. „Díky bohům máme na takovou práci krenevky. Kromě šatstva, nepotřebují vlastně vůbec nic. Jsou odolní a poslušní jako volkové. Nespí, nejí, pracují.“

Riva vykulila oči. „To je vůbec nepouštíte ven?“

„Možná nespí, ale že by pracovali nepřetržitě...“ prohodil Erijen.

„Zažil jsem je na akezonském královském dvoře,“ hlesl škrobeně Cinet, „a při vši úctě, vaše milosti, „občas i oni prokázali náznak vůle.“

Ren Keson blýskl pohledem po Janisovi, a když viděl, že z toho otázku nedostane, soucitně se na tazatele usmál. „Máte pravdu. Ve smyslu Honor-re, je každý krenev povinen poslouchat hlavu rodu který ho zakoupil, ale může si ponechat svobodnou vůli. Takže kdybych poručil, aby pracovali v pěti ekterenech a nevylézali, dokud nebudou mít narubáno deset pugetů, nejspíš by mne neposlechli, ale udělali by několik přestávek, protože tam dole je to k nevydržení i pro kreneva. Ale u paty těžní věže roste posvátný pryšec Temného pána. Velmi důsledně dbám, aby se mu čtyřikrát do roka obětovalo roční jehně.“

Erijen zbledl. „To mnohé vysvětluje,“ zamumlal.

„Boží zájem je krotí,“ šeptla Riva. V její tváři se svářila úcta a bázeň.

Cinet mlčky pokýval hlavou.

Janisovi uklouzl trpký úšklebek. Qlea mu zdejší poměry kdysi vylíčila naprosto přesně. Rudý kámen se zde těžil dobrých tisíc let. Když po vítězné bitvě na Jestřábí hoře bůžek Sebas Krenevky rozprodával, neváhali se kesonští zadlužit a skoupili jich rovnou dvanáct.

Ze školních škamen věděl, že jeden zvlášť pěkně vybroušený hemakryt má Temný pán zasazený ve své černé tepané čelence. Příhodně si tedy naleziště vzal pod svá křídla. Renovi předkové prostě měli za ušima a mysleli koncepčně.

Po večeři Ren Rivu obdaroval křišťálovou kazetou naplněnou broušenými krvavě rudými kameny. Janis zuřil, když dar přijala a roztomile poděkovala. Rozběsnil se ještě mnohem více, když Rena pozvala do jejich akezonského sídla.

Konečně byli znovu na cestě. Při obědě v zájezdním hostinci Riva při vzpomínce na dokonale zvládnutou organizaci Renova podniku připustila, že způsoby, jakými si Kesonové krenevy podrobili, jsou hrozné. Pak jejich situaci porovnávala s postavením krenevů v Bonetově paláci. Prohodila, že Trepka se Zmetkem na rozdíl od ubožáků v dolech se u Auriky mají jako v povijanu, ale místo, aby si to užívali, dělají problémy.

Tehdy už to Janis nevydržel a s kamennou tváří se jí otázel, zda to nebyla právě ona, která Auričiny manýry předtím kritizovala.

„Kdybych měla vlastní krenevy,“ ozvala se zaraženě Riva, „jednala bych s nimi korektně.“

„Klidně si nějaké poříd,“ vypravil ze sebe pobledlý Janis.

Jeho vévodkyně radostně vyskla: „Můžu?“

Doma týden zařizoval své věci. Přivolal Trsuaha a zadal mu úkol týkající se plánů s Niteou a daresijským princem. Naslouchal cvrkot za oponou, aby se dozvěděl o chystaném souboji mezi Starorodým a Mladorodým více, protože ho popuzovalo, že neví, o koho jde. Ale doslechnul se pouze, že už je to hotová věc.

Vykládal karty a prozkoumával alternativy budoucnosti. Dokonce se tázal, zda má pokyn k vyzvednutí žezla Trsuahovi vydat ihned, nebo zda bude vhodnější vyčkat. Ze všech možností mu jezdil mráz po zádech. Odpovědi vycházely na levačku. Když se zeptal, kde dělá chybu, vyšlo, že špatně pokládá otázky. Znovu si ověřil, co sám cítil, že je pravda. Zeptal se, zda je Eudorovým synem. Tady se jednoznačně dozvěděl, že ano. I otázka na příbuzenství s Qleou přinesla naprosto jednoznačnou pozitivní odpověď. Vše ostatní ale bylo naprosto zmatené a jen ztrácel čas a nervy.

V zápisu z jednání dvorské rady, se dočetl, že řádění tajemného vraha v akezonských ulicích po intervenci diákona Temného pána ustalo. Teorie o magické motivaci se tím potvrdila. Když se ale pokoušel zjistit, co tím Temný sledoval, karty naznačovaly boží volbu a brzký konec potíží, ovšem východiskem byla Zubatá Grewina, což vše obracelo na ruby. Opět si ověřil, že porušením Zlatého pravidla si nepomohl, a že vykladač sám sobě budoucnost predikovat nemá.

Po sedmi dnech už osobní jednání s Gwenem odkládat nemohl.

„Takže velvyslanec přislíbil, že Resten nám dá v létě vědět,“ mračil se král.

„Podle tvého očekávání, sire,“ potvrdil Janis. „Karty už jsem vyložil ale Resten skrčenec je mág. Vyšel mi Blázínek a kolo. Ještě to není upečené. Mohu to zkusit později.“

„Jaký dojem na tebe Krojce udělal?“

„Neslaný, nemastný jako všichni diplomaté,“ usklíbnul se vykladač.

„A tvá žena je těhotná,“ zapředl Gwen.

Janis mlčky přikývnul.

„Kde bereš jistotu, že je dítě tvoje?“

Vykladač se téměř rozchechtal, ale na poslední chvíli se ovládnul, když mu došlo, že Gwen bude mnohem spokojenější, když si bude myslet, že rodinnou idylu udržuje jen silou vůle. Proto nadurděně syknul: „Neměj péči, sire.“

Gwen na něj upíral zkoumavý pohled. „Stále nechápu, proč si toho Nemesijce držíš.“

„Jeho otec zavraždil mou Veru,“ zavrčel. „Pomsta se má jíst studená.“

Král se klopotavě rozesmál. „Tak tomu konečně rozumím!“

Něco v jeho výrazu Janise varovalo. Gwen ho přece znal a věděl, že pomsta není jeho styl. Bylo by tedy normální, kdyby se ho zeptal, co jej přinutilo se změnit. I kdyby mu musel odpovědět, že po Qleině smrti konečně dospěl, což by král zajisté moc rád slyšel. Ale Gwen mlčel. Znamenalo to jediné. Dozvěděl se to o Rivině otci. Ještě to mohl zachránit, když mu tu informaci okamžitě předhodí. „Nerozumíš, sire,“ dodal. „Má to ještě jeden důvod.“

Gwen zvedl obočí. „Překvap mne, drahý rádče.“

„Resten Skrčenec Erijena nejen porazil a poznamenal, ale i proklel, aby se nemohl sám zabít.“

„To vím od svých špehů,“ mávl paží král.

„Spousta lidí v Nemesii tehdy věděla, že se mladý psanec právě oženil. Někteří dokonce věděli, že ta dívka, která se za něj provdala, tak učinila proti vůli svého otčima, prince Emericha. Nezdá se ti podivné, že si s tím Erijenovým zneuctěním dal Resten tolik práce?“

„No, vypadá to, že si to vzal krapet osobně. Co jsi zjistil?“ vybafnul Gwen.

„Riva je Restenovou dcerou, můj pane. Její otčím Emerich to neví, ona nejspíš ano.“

Gwen nasadil překvapený výraz. „Nevidáno! Od kdy to víš?“

„Od včerejška.“ *Ale ty to víš asi dva měsíce, sketo*, pomyslel si Janis. Tuto informaci mu určitě svěřila zoufalá Emerichova manželka, aby jej obměkčila. Král se tehdy dal slyšet, že když švagr na jeho prvního rádce intrikami poštvál nemesijského zběha, překročil všechny meze.

„No, aspoň založíš kvalitní dynastii,“ řekl blahosklonně Gwen.

„Jsem ti vlastně vděčný, že mi ji necháš,“ zamumlal Janis. Byl si jistý, že kdyby to Gwen věděl dříve, nikdy by mu Rivu nedal. Ve sňatkové politice se Riva dala prodat mnohem výše. Ale to nebylo to hlavní. Ona i dítě mohli sloužit jako rukojmí na jedné straně i jako trvalá hrozba na straně druhé podle toho, jak bude růst nebo kolísat Restenova moc. Nebylo dobré, že se to Gwen dozvěděl, ale nedalo se s tím nic dělat.

Gwen se pohoršeně zašklebil. „Že se nestydíš. Jsi přece můj nejlepší přítel. Nakonec, pokud by si moje Esiva vzala některého z Restenových synů, budou z nás ještě příbuzní! Měl bys Rivě pomáhat, kde to jen jde.“ Pak se udeřil do čela. „Že jsem si vzpomněl! Tvá žena žádala Gizelu o radu ve věci nákupu otroků pro váš vévodský dvůr.“ Gwenova tvář se posměšně nafoukla. „Gi jí dala seznam rodin, které proklatce vlastní, ale nevím. Královské a vévodské rody jsou tak snobské, že si nedokážu představit, že by ti byli ochotní svůj majetek prodat. Musíš pochopit, že ačkoliv jsem z tebe udělal vévodu, rodokmen je prostě...rodokmen. To víš, na pohádky o bájném Grededonu dnes nikoho neutáhneš.“

Chvilí se mlčky měřili pohledem.

Janis věděl, že Gwen pátrá po jakémkoliv náznaku jeho urážlivé reakce. Před patnácti lety přišli do Akezonu s holými zadky. Gwen, třetí baronský synek, je teď na trůně a Janis pod ním. Byla z toho cítit jistá výstraha, která říkala: Dej si pozor, holečku, tvá mrzká existence záleží jen na mé vůli...

Jicnem se mu zvedala žluč. Když ji polykal, dal si záležet, aby jeho tvář zůstala nehybná. Kdykoliv před událostmi s Qleou by do něj rýpnul a připomněl by mu jejich mladické ideály. Dělal to odjakživa. Gwen s tím počítal. Hráli spolu takovou hru. Při přípravě rozporuplné daňové reformy na sebe řvali jako psi. Šéf protokolu měl kolikrát v chodbě králova kabinetu připravenou eskortu, která vévodu z Morfenu odvede do vězení nebo rovnou na popravu, ale nikdy k tomu nedošlo. Někdy se spolu svorně opili, jindy jejich hádky končily tak, že Gwen něco rozbil a na svého prvního rádce zaječel: „Zalez do své jeskyně!“ Po týdnu se ukázalo, že Morfenovy otravné připomínky byly do nového zákona zapracovány. Když už král nějaký rozsudek podepsal, zarytě na něm trval, i kdyby mělo jít o justiční vraždu. Jediný, kdo si pak mohl dovolit mocnáře obtěžovat, byl vévoda z Morfenu. Gwen Janisovi několikrát v opileckém vytržení prozradil, že on je vlastně jeho svědomím, že jen díky němu je lepším. Jenže jak čas šel, docházelo k tomu stále méně. Právě proto, že vše smysluplné vyvanulo a zůstala jen vata a zlatá klec, se Janis rozhodl z Gwenova dvora uprchnout a zaplatil za to Qleinou smrtí. Teď musí být mnohem obezřetnější. Pokýval hlavou a s pomyšlením na bájný Wobern ledovým pečlivě modulovaným hlasem pronesl: „Ovšem, sire. Jsem přece tvůj vykladač. Záleží na tobě, zda stojím, nebo padám.“

Král se uvolnil a chlapecky téměř stydlivě se ošil. „Jsem rád, že to tak bereš,“ zamumlal. „Znamená to, že ti nebude vadit, když tě ti náfukové odmítnou?“

„V to také pevně doufám,“ přiznal se Janis. „Vůbec se mi nechce za takový luxus utrácet. Nic proti tomu, když jsem mohl Krenevy externě studovat, ale mít je na krku věčně...“

Za dva týdny si Gwen nechal Janise zavolat přímo do ložnice. Mával stříbrným tubusem, do jakého se dávají depeše holubí pošty. „Bonet mne žádá o předběžné svolení ohledně sňatku své dcery. Už nechtějí Klemma, ale daresijského prince Ywese. Honem se podívej, jestli to neohroží říši.“

Janis Gwena uklidnil. Karty jen potvrdily, co on sám dávno věděl. Třetí daresijský princ se po moci sápat nebude ani doma ani v Akezonu. Dále žádal Bonet Gwena o půjčku. Zde karty králi radily peníze nepůjčovat s odkazem, že si Bonet poradí jinak.

Hned toho dne královna Gisela ponoukaná králem své sestřenicí vévodkyni Aurice napsala, že Riva z Morfenu shání párek krenevských otroků a její manžel je ochotný platit hotově.

Za tři dny bušil na Janisova vrata uříčený posel s exkluzivní nabídkou od Boneta. Patricij nabízel své dva krenevy a požadoval za ně tři sta zlatých prutů standardní váhy. To bylo víc, než kolik vyprodukovaly všechny Janisovy državy ročně. Janis zpočátku o transakci nechtěl ani slyšet, ale když se do jednání zapojily Riva s Gizelou, se skřípějícími zuby se „podvolil“. Kupní smlouva byla sestavena, podepsána a na notářství zaprotokolována 14. Skorce, v den svatě Funey. K samotné směně mělo dojít po sedmi dnech, až zásilka z Bonu dorazí v bankovním dvoře, aby si Bonet mohl zlato na Niteino věno hned uložit.

I když se chtěl přejímky zúčastnit osobně, musel Janis neodkladně odjet na zahájení jarní výstavy do Lijanina háje dříve, než eskorta s krenevy z Bonu stačila dorazit. Nemohl ani pomýšlet, že by se vymluvil. Jako dlouholetý organizátor a garant měl v piniovém háji už dávno být. Letos to mohl svést na těhotnou manželku, a proto cestoval až společně s králem. Gwen trval na tom, aby vzal Rivu sebou, ale toho zarputilého nemesijského hraběte nechal doma. Janis tedy požádal Erijenu, aby krenevy od Bonetova pověřence přebral místo něj.

Hospodářské výstavy ve vytěženém pískovcovém lomu financované spolkem vývozců finitového kořene každoročně přitahovaly zájem zahraničních korporací. K plodinové burze, se kterou Akezoňané začínali před osmi lety, postupně přidružili dražby plemenných koní a ovcí. Zlatým hřebem se pak staly dražby šperkařských kamenů.

Nejvýznamnější hosty z řad nobility král hostil v prázdninovém letohrádku rozloženém na břehu mělkého jezírka s průzračnou vodou. Zámeček i areál sestávající z výstavních pavilonů, stájí, hotelů, hostinců i prostých nocleháren pro personál obklopoval hustý piniový háj zasvěcený bohyni Lijaně, nemanželské dceři bohyně štěstí Erix a boha Teosibana, ze sousední dimenze.

Janis ještě nikdy nebyl tak roztržitý jako oněch pět dní.

Byl to právě on, kdo tento podnik s ohledem na oživení akezonské ekonomiky vymyslel a prosadil, bez ohledu na to, že především jeho plantáže na břehu řeky Morfeny produkovaly nejkvalitnější finitové kořeny. Přesvědčil Gwena, že nejdůležitější stran úspěšnosti projektu bude poprosit o souhlas patronku háje, bohyni Lijanu. Protože úzkoprsí sahijinové nemohli její matce odpustit dceřin nelegitimní původ, neměla Lijana modly v žádném z chrámů. Erix ale nebyla nadarmo bohyní štěstí a postarala se o svou dceru neméně velkoryse. Poradila jí, aby lidem dala něco, čím by se mohli bohům přiblížit, aniž by pokaždé museli oslovit klérus. Lijana pro ně vymyslela triftové vykládací karty. Sama si vybrala místo na jedné z nich, kartě číslo čtrnáct. Jako symbol umírněnosti se stala ochránkyní rozumných obchodních transakcí a vyvážených uměleckých počinů. Tím získala mnohem více pozornosti, než kdyby jí lidé postavili desítky chrámů. Janis díky zkušenostem s vyvoláváním démonů získal nejen Lijanin souhlas, ale i požehnání. V obchodním i společenském světě se výstavy v Lijanině háji staly uznávanou akcí.

Letohrádek dali s Gwenem postavit podle plánů, které nakreslili společně. Janisovo apartmá, kde měl setrávat s Rivou, sousedilo s královým. Gwen míval ve zvyku svého rádce přepadávat v tu nejnemožnější dobu. Janis na to Rivu upozornil: „Budeme spávat v jedné posteli, jinak by mu to bylo divné. Už tak bude paf, když mě najde v noční košili, protože ví, že spím nahý.“

„Jeho chování je skandální!“ prskala Riva.

„Máte pravdu,“ uznával, „ale nemá smysl dělat scény, protože Gwen... je prostě přesvědčený, že jako král na to má právo.“

Každé dopoledne předsedal dozorčí komisi, při obědech v Gwenově režii odpovídal na otázky zahraničních pozorovatelů, v odpoledních hodinách řešil arbitrážní kauzy. Večery naoko zasvěcené volné zábavě byly nejhorší. Jen hlupák by uvěřil, že daresijský obchodník s dobyt看em s andorským nákupčím při sklence sektu hovoří o baletu, i když z jejich úst skutečně plyne hovor na výše uvedené téma. Od neustálého udržování milého vzhledu dostávali málo ostřílení asistenti po třetím dni křeče obličejových svalů.

Riva se držela s Giselou a jejími dvorními dámami. Čile klevětila a dodávala společenskému životu lesku. Po večerech se pokaždé s odkazem na svůj delikátní stav omluvila jako první. Vyhledala mezi přítomnými manžela, jemně mu poklepala na rameno nebo ho zatahala za rukáv a roztomile jej požádala, aby ji odvedl do postele. Ať byla debata, kterou právě vévoda z Morfenu vedl sebenaléhavější, pokaždé všeho nechal, nabídl své paní rámě a oddaně ji doprovodil. Ani ne za dvacet minut byl zpátky v plesovém sále. Do jejich apartmá přicházel až hluboko po půlnoci, převlékl se do hrozivě nařasené noční košile, padl na nejzazší krajíček

poloviny postele a usnul. Ráno mizel dřív, než se žena schoulená v hnízdečku přikrývek stačila poprvé zavrtět. Tak to šlo první tři dny. Čtvrtého dne už se mu při dohadování o cenách vlny dělaly únavou mžitky před očima. Večer doprovodil Rivu jako obvykle a k jejímu údivu v ložnici zůstal. „Potřebuji se pořádně vyspat, madam,“ broukl nevrle, když si bez ohledu na její přítomnost přetahoval košili přes hlavu. Její pohoršený sykot, když se před ní převlékal, vnímal jako přes tlusté sklo. Padl do postele a během vteřiny spal.

Tolik toho potřeboval zařídít. Události se řítily závratným tempem, a on to nestíhal sledovat. Připadal si jako mravenec v medu. A někde za oponou vedli tři Sahíjinové rozpravu o bandě tupců, kteří mezi oblázky nerozeznají škebli. Všichni ti lidé kolem, co řešili zisky a ztráty a počítali osevňovací plány a předkládali ke konečné garanci plemenné knihy... A Gwen číhající na jeho chybu. Nebo se mu to jenom zdálo, že Gwen něco ví?

Vivon. Znovu ji uvidí. Křehká křivka lícnicích kostí čekající na pohlazení. Už se jí nedotkne, dokud se věci zásadně nepřeskupí. Možná je to pošetilé si ji odpírat, ale to, jak ho od sebe odhodila... Děvka. Kdyby jen věděla. Nosil by ji na rukou, ale na takový nerovný vztah jsou oba příliš hrdí. Dobrá. Postará se, aby měli oba stejné šance.

A přes to. Mohl by ji mít za pouhé dva dny. Zkrotit ji. Pokořit. Tolik ji miluje. Vivon. Nádherná. Hrdá. Jako královna...

Probudilo jej, když s ním někdo zuřivě trásl. „Už dost, pane! Už dost!“

Byl zpocený. Ležel na břiše, v jedné pěsti svíral zmuchlaný cíp polštáře, ve druhé shrnuté prostěradlo. V klíně cítil známé napětí. Ach ne. Nejspíš se předtím svíjel a zticha asi taky nebyl. Jeho polovina postele vypadala jako bojiště.

Uslyšel vzlyk. Zvedl hlavu. Riva seděla opřená o čelo postele a rukama si objímala kolena. I ve slabé měsíční záři, protože tuto noc bylo zamračeno, viděl, že se jí na tváři lesknou slzy.

„Omlouvám se,“ zachraptěl.

„To nic, můj pane,“ špitla Riva, „vaše tajemství u mne zůstane jako v trezoru.“

„Prosím?“

„Kdyby to král věděl, zabil by nás všechny, takže...“

Polil jej ledový pot. „Co, sakra, jsem na sebe vyzradil, madam?“ procedil mezi zuby tónem tak hrozivým, až se příkrčila.

„Nic, z toho nezneužiji, přísahám,“ zakvílela. Trásla se jako stéblo v silné bouři. Zjevně litovala, že cokoliv řekla.

„Mluvte,“ štěkl. Při představě, že by se stal rukojmím této nevyzrálé dívky, jej jímá bezmezný vztek.

„Děkujte dobrým bohům, že Gizela o vašem zbožňování neví, protože ona, při své pýše, by vás stejně nikdy nemohla milovat, Janisi,“ šeptla. „Nezaslouží si, abyste pro ni dával hlavu na špalek.“

„Ach...tak,“ vydechl si. Tak tohle si myslí? Na jeho tváři se usadil uznalý výraz, „jste velmi vnímavá mladá dáma. Nikdy bych nevěřil, že to někdo odhalí.“

Napětí mezi nimi opadlo. Potěšeně se zatetelila. „Musí to být mučivé, mít ji na dosah, a přesto nedostupnou. Stýskal jste si na to ve snu. Volal jste na ni, nazýval jste ji svou královnou a sliboval, že pro ni dáte život. Byla bych být padlá na hlavu, abych se nedovtípila.“

Vykouzlil plachý úsměv. „Srdci se poroučí jen těžko. Neplánuji nic, šileného. Vím, že by si na mne nepoložila ani nohy. Proto jsem se před třemi měsíci rozhodl uprchnout, ale Gwen mne nenechal. Svému osudu neuniknu. Jen já vím a teď vlastně i vy, madam, že nesloužím jemu, ale své milované, jeho ženě.“

„Proto spáváte sám,“ zašvelela tak soucitně, až pocítil osten výčitky.

Udělal zkroušený obličej a padl tváří do polštáře, aby zamaskoval výbuch úlevného smíchu. Jak se přidušeně chechtal, muselo to vypadat jako pláč.

Na jeho rameno jako motýlí křídlo dosedla lehká dlaň. „Už chápu,“ šeptla, „proč si Erna stěžovala klíčnici, že ji u sebe nikdy nenecháte až do rána.“

Vyčerpaně si povzdechl. Byl čas se odplížit. Do svítání bylo sice daleko, ale když se pro jednou natáhne na pohovce v salonu, snad se nic nestane...

„Stýská se mi po Erim,“ zašvelela, „jestli by vám to pomohlo se uvolnit, můžeme...“

Opatrně se sesmekl z postele. Její naivní nabídka v něm vyvolala takový vztek, že zachraptěl: „Spěte madam. Ráno už se na to nebudeme pamatovat, ale teď vám něco povím: Jsem Erijenův přítel. Vy čekáte jeho dítě a já

miluji jinou ženu. Kdybych pro svůj klacek potřeboval díru, byla byste ten poslední objekt, na kterém bych ji hledal.“

Syčivě se nadechla. „To bylo hrubé!“

Odhodil noční košili do kouta, a jak se oblékal, drtil mezi zuby kletby. Už si natahoval boty, když zaslechl její popotahování. Pochopil, že to přehnal. Posadil se k ní na pelest a s převahou, kterou mu v té chvíli dával jen věk, jí konejšivě prohrábl vlasy. „Nechtěl jsem vás urazit. Věřím, že jste to nemyslela špatně. *Chtěla sis mě omotat, ty mrško, a to ti nezapomenu.* Ale ani jeden z nás to nemá zapotřebí.“

Vraceli se do Akezonu. Král na závěrečném plese trochu přebíral. Dopoledne si natřásal zadek na koni, na odpolední polovinu cesty si přisedl ke Gisele a Rivě do kočáru. Janis by se od konvoje rád odpojil a uháněl napřed, ale jednak by měl v patách ochranku a ještě by vyvolal řadu všetečných dotazů. Proto raději vydržel, i když počítal každý ekteren. Když jej po svačině Gwen vyzval, aby se k nim připojil, se sveřepým výrazem se podvolil.

Dámy brebentily o toaletách, pánové podřimovali. Pak Gisela přehodila list a začala vyjmenovávat nedostatky v organizaci výstavy a hovor se stočil k personálu vůbec. Královna si povzddechla, že v Akezonu za těch pět dní určitě nezůstal kámen na kameni. Riva přiznala, že ji hned po příjezdu čeká nelehký úkol zdomácnit nově zakoupené otroky.

Královna pokývala hlavou. „Základem je ty bytosti nerozmazlovat, má drahá. Mějte na paměti, že jejich primární účel je náboženský. Tvrdě pracují proto, že jim to uložili bohové. Užitek, který přinášejí nám, je až druhotný.“

„Chtěli jsme být u přejímky, ale Bonet to do začátku výstavy nestihnul,“ podotkla bezelstně Riva, „doufám, že náš tajemník se o to nejnnutnější postaral.“

Gwen se ošil a brouknul: „Dobře, že jste to vzpomněli. Po tu dobu, co jsme měli být pryč, jsem nechal tajemníka strčit do chládku. Je to přece jen válečný zběh. Když není pod kontrolou, mohl by zlobit.“

Janis nadskočil. „Chceš říct, že Erijena strčil do vězení?“

Gwen se mile usmál. „Proč ten křik? Tím, že jej u sebe držíš, obcházíš zákon a oba to dobře víme. Jen co se vrátíme, můžeš si ho vyzvednout. Ostatně, sedí ve věži pro smetánku, nic mu nechybí. Naposledy jsi tam bručel ty sám.“

„A mí krenevové?“ špitla hrůzou pobledlá Riva.

Gwen se k ní konejšivě naklonil a vzal její ruce do dlaní.

„Páni, vy máte ale ledové prstíky. I o to jsem se postaral. Poslal jsem za Bonetem do banky předsedu dvorské rady, hraběte Kresta. Měl mu zaplatit Morfenovým zlatem, vyzvednout krenevy a dopravit je do vašeho paláce.“

Riva opatrně vyprostila své ruce s Gwenových dlaní. „Děkuji, veličenstvo.“

„Rádo se stalo, má drahá,“ zašvitořil král a uličnický na rozběsněného Janise mrkl.

„Předpokládám, že ředitel Krestovi těch tří sta prutů z mého depozitu bez potíží uvolnil,“ zasípal Janis.

Gwen si položil ruku na srdce. „Prokázal se zplnomocněním, které zabavil Nemesijci a ještě měl pověření ode mne. Předevčírem mi poslal vzkaz, že vše proběhlo dle rozkazu.“

Gisela Gwenovi poklepala vějířem na koleno a když se k ní otočil, vlepila mu polibek na tvář. Oči jí hořely upřímným obdivem. „Jak jste laskavý, můj pane,“ podotkla. „Váš První rádce aspoň vidí, jak si jeho práce v Lijanině hájí ceníte. Udělal jste vše pro to, aby jej nic nerozptylovalo, přesto jste se o jeho zájmy dokonale postaral. Neslyšela jsem, že by kdy nějaký panovník pro svého podaného dělal tolik jako vy pro Morfena.“

Gwen si Giselinu ruku přitáhl ke rtům a s pohledem upřeným z okna vesele pronesl: „Ale vždyť Morfen je jako můj příbuzný, Gi, tak už na něj jednou pro vždy přestaňte žárlit.“

Janis věděl, že Gwen nepřestane, dokud mu nedá najevo, že je vše v pořádku nebo rovnou nepoděkuje.

„Děkuji, že jsi to tak dobře zařídil, sire,“ procedil mezi zuby, „ale teď bych rád vysedl a vzal to do Akezonu zkratkou přes Jedlový průsmyk a tímto tě co nejuctivěji prosím o svolení. Cineta a jeho hochy si pochopitelně vezmu sebou.“

Riva po jeho boku napětím ani nedýchala.

„Kam ten spěch?“ ušklíbnul se Gwen. „Chceš se připravit o degustaci vín u Ivdety? Taková milá tradice a ty ji chceš porušit. Vždyť v Akezonu bychom byli zítra v podvečer. Jaký je v tom rozdíl?“

„Když si pospíším, budu tam ještě dnes do půlnoci.“

Gwen obrátil oči v sloup.

„Tak co, mohu odjet?“ dorážel Janis.

„Že jsem o tom vůbec začal. Budiž,“ řekl o poznání chladněji král.

„A ve vězení,“ vypravil ze sebe vévoda, „mi Erijena vydají bez problémů?“

Gwen pomalu vážně přikývnul. „Takové totiž dostali rozkazy. Buď si ho vyzvedneš ty, nebo nikdo.“

V té chvíli Rivě uniklo vyděšené zaúpění. Mladinká žena se ve stavu nervového zhroucení podobala voskové figuríně.

„Je vám dobře drahoušku?“ znepokojila se Gisela.

„Potřebuji jen trochu na vzduch,“ zablekotala.

„Stejně musíme zastavit, aby mohl Morfen vystoupit a poshánět tu svou bandu,“ zavrčel Gwen a poklepal jilcem meče na vozku.

Bylo pod mrakem a vzduch byl nasycený blížícím se deštěm. Malebné vížky usedlosti rozpustilé baronky Ivdety vyčnívaly za hřbetem lipového hájku. Janis odvázal od postranice kočáru svého koně, neomaleně se prodírajíc v protisměru a vrážejíc rameny do ostatních, za poplašeného ržání koní a nadávek ozbrojenců vyhledal mezi doprovodem Cineta, pohodil hlavou směrem k severu a houkl: „Směr hlavní město přes Jedlový průsmyk. Hned teď.“ Aniž by čekal, než kapitán mezi rozptýlenými voji sežene ostatní, vyrazil.

Celé tři dny po návratu z Lijanina háje se v jeho paláci hovořilo pouze šeptem. Ve chvílích, kdy si služebnictvo myslelo, že nikdo z panstva není v doslechu, se vedly dohady, jaká katastrofa se asi přihodila. Vévodkyně se krčila v budoáru s napuchlými očima, cizácký tajemník, místo aby seděl v kabinetu u účetních knih, jí natřásal polštáře, a vévoda samotný syčel jako jedovatý had. Když dal král Nemesijce konečně zavřít, všichni počestní Akezonci si oddechli. O to větší byl jejich údiv, když si ho vévoda zase přivezl.

Přihřítli se uprostřed noci jako by měli v patách smečku démonů, probudili celý dům, a hned se ptali po těch zatracencích.

„Myslíte tu zásilku, kterou nám doručil hrabě Krest, vaše milosti?“ ujišťovala se hospodyně.

„Ovšem, ženská!“ zařval vévoda.

„Tak tu jsme odklidili do sklepa. Sám pan hrabě nám poradil, že zatracení prý z náboženských důvodů nikdy nebydlí jinak, než v podzemí. Hrabě nás upozornil, abychom bedny za žádných okolností neotevírali, prý je to výsadou nového majitele. Možná by bylo lepší se tím zabývat až ráno. Základy prosakuje spodní voda a včera vydatně přšelo.“

Pokud služebná očekávala, že ji pán pochválí jako nesčetněkrát v minulosti, byla zklamána. Vévoda z Morfenu se jen křivě usmál, přikývnul, hrábnul po svazku loučí u kamen a šel.

Když pak uviděl uzamčené bedny plavající v zatopeném sklepě, hlasem, při kterém by mouchy padaly mrtvé ze stěn, poslal zvědavce tísňící se na kluzkém plesnivém schodišti pryč řka, že pokud do rána po chodbách svého domu potká živou duši, na místě ji zabije.

Po třech dnech, stál uprostřed hluboké noci v Erijenově pokoji a civěl z okna. Viděl sice jen tmou, ale zvuky neustávaly. Tam na odlehlém konci zahrady se dvě štíhlé postavy v plátěných tunikách čile oháněly sekýrami. Dřevo, ze kterého byly bedny vyrobené, pamatovalo ještě vrchol jejich slávy. Ať shoří na popel.

Kletba byla přesměrována od data podpisu kupní smlouvy a převodu zlata na Bonetovo konto. Když bedny s hrůzou otevíral, krenevvové ještě netušili, komu je Bonet odprodal, ale už se cítili vlivem kletby připoutáni k novému majiteli. Vypáčil víka, s vypětím všech je sil odsunul, a nechal šplouchnout do vody. Dvě dokonalá nahá těla schoulená do embryonální polohy svou nehybností připomínala sochy. Když nabral dech, a vybídnul je, aby z těch zatracených beden vylezli, probrali se z letargie a poprvé se na něj podívali. Zjištění jeho identity vyvolalo šok, který se dal z jejich jasných obličejů snadno rozeznat. Po děsuplném transportu a ještě hrozivějším čekání, se Vivon zjevně domnívala, že se jí chce pomstít, a Ravens zase, že ho chce v obavě před prozrazením svého původu umlčet.

Byl tak rozběsněný, že neměl sílu cokoliv vysvětlovat. Měl na paměti dům plný špiclů i to, že Vivon by neměla o plánech s žezlem nic vědět. Prostě je oba odvedl nahoru a pak přes dvůr do vyklizené komory přiléhající k nevyužívané kapli. Vcházelo se tam podloubím přímo z nádvoří. Připravoval to předtím, než odjeli na výstavu. Na cihlové podlaze byl stůl se dvěma židlemi, po stranách dva kavalce, v rohu stála skříň. Bez okna, krbu, umývadla, jen holé stěny, ale pro otroky uvyklé na sklepy to byl nebývalý luxus.

Ukázal na skříň, kterou zamaskoval vstup probouraný do chrámu zasvěcenému Zubatě Grewině. Když je vyzval, aby ho tajným průchodem následovali, oba vyděšeně nadskočili. „Chrám je odsvěcený, vrata jsou roky zabeďněná.“ To, že svatostánek odsvětíl on sám teprve před deseti dny, už nedodal.

Ve věži pod střechou s okny na všechny světové strany a s hvězdářským dalekohledem připravil pokoj pro Vivon a v kanceláři diákona s policií napěchovanou knihami kabinet pro Ravense. Chystal to po nocích. Bournal zdi, tahal nábytek, stěhoval knihy, v závěru dokonce on, který doposud dělal jenom nepořádek, uklízel. Nejhorší bylo, že jako nejzazobanější muž v říši nemohl nikomu říct, aby mu s tím pomohl.

Svárlivá bohyně mlčky vyběhla nahoru. Ozval se zvuk otevíraných dveří.

„Jen tam nezapaluj světlo,“ houkl, i když věděl, že vidí ve tmě stejně dobře jako ve dne. Ravensovi vložil do rukou svou starou Komunikační příručku. Krenev jej obdařil dlouhým zkoumavým pohledem. Od chvíle, co bedny otevřel, ani on ani Vivon ze sebe nevydali hlásku. Ani jemu nebylo do řeči. Než odešel, ještě řekl, že večer následujícího dne přijede vévodkyně.

Zavřel se v pracovně a donekonečna vykládal karty. Potřeboval si ověřit, zda běh dějin skutečně lze zvrátit vytažením žezla z Dobhanského močálu, jak tvrdil Ravens, protože předchozí odpovědi ho naplňovaly pochybami. Chtěl vědět, kde je problém, ale opět se dozvěděl, že něco zásadního ve skládance chybí.

Nevyhnul se ostrému střetu s Erijenem. Nemesijec těžce snášel, že na výstavě s Rivou sdíleli společnou ložnici. Riva ve snaze ho uklidnit mu vybrebala, že Janis je tajně zamilovaný do Gizely, čímž situaci ještě zhoršila. Erijen to pokládal za nezodpovědné. I kdyby to byla pravda, absolutně odmítal vzít na vědomí, že Janis má na své city právo. Jeho sebestředný postoj neomlouvaly ani tak prožité válečné útrapy, jako spíše obava o bezpečí dítěte, které se mělo za půl roku narodit.

Jak Janis průběžně odolával Erijenovým výpadům a vyrovnával se se vztekem na zlomyslného Gwena, naivní Rivu, i bezohledné služebnictvo, nešetřil nikoho. Jako přízrak klouzal chodbami a běda tomu, na koho natrefil. Krenevům se celé ty další dva dny pečlivě vyhýbal, protože už se o ně vzhledem ke služebnictvu donášejícímu králi, zajímal až příliš.

Ihned po Rivině příjezdu nepozorován z vedlejšího pokoje odposlechl, jakým způsobem je vévodkyně přijala. Protože byla rozrušená kvůli Erijenovi, příliš se tím nezdržovala. Ujistila se, zda je ubytování odpovídající, a pak jim zadala zregenerovat zpustlou zahradu. Tón, kterým mluvila, by se Gizele líbil. Nakonec poručila, aby ty odporné bedny, ve kterých byli dopraveni, rozebrali a spálili.

Dnes Riva úspěšně přestála Gizelinu návštěvu. Královna zkontrolovala, jak otroci hloubí nové zahradní jezírko, a pak vévodkyni dokonce pochválila. Gizeliny připomínky na potřebu přísného vedení Rivu přinutily si krenevy po jejím odchodu zavolat a připomenout jim ty bedny. Netrvala na tom, aby to dělali v noci, ale oni si zjevně nedali říct.

Poprvé po dlouhé době se spokojeně usmál.

Protože ve vstupní hale hlídali Emmet s Cerebem, prošel do zahrady přes technické zázemí propojené spižírny a kuchyní.

Prodíral se pěšinou utopenou v trnitém křoví, a spoléhal, že noc je tak temná, že kdyby se nějaký nespavec podíval z okna, určitě je přes koruny garnasaů nerozezná. S ohledem na to, co se stalo Qlee, si předsevzal, že ho lidé s krenevy uvidí co nejméně, ale dál už setkání odkládat nemohl.

Šelestění odumřelého porostu je upozornilo. Odložili sekery a přicházeli mu v ústrety. Oči jim v dokonale krásných bezvýrazných tvářích stříbrně zářily. Jejich nevraživost očekával, přesto mu to příjemné nebylo.

„Omlouvám se,“ zavrčel, „to s předáním se nemělo stát. Ravensi, musíme si promluvit.“ Ukázal na polorozbitou bednu. „Tohle pro dnešek snad stačilo.“ Dříve, než stačil pokračovat, obrátil se na zvědavě přihlížející Vivon a bafnul: „Co tu ještě děláš? Mazej do postele!“

Zmizela ve tmě jako ještěrka mezi kameny.

„Musím se napít,“ zachraptěl „Jdeme nahoru.“

„Tak mi řekni, co tě kromě té cesty a čekání v bedně tak strašně naštválo,“ vyzval kreneva, když se usadili v jeho kabinetě.

„Tím, že jsi nás koupil, jsi udělal přesný opak toho, co jsem ti poradil,“ řekl apaticky Ravens. „Přitáhl jsi na sebe pozornost ze všech stran.“

„Myslel jsem, že to nebude tak horké,“ syknul Janis.

„A co Vivon?“ nadskočil Ravens. „Copak nechápeš, že mne celou tu dobu hlídá?“

„Je to přece tvá sestra.“

„To ano,“ připustil Ravens. „Nejmladší a nevlastní. Qlea a já jsme se snažili s ní mít asi jako jediní ze všech trpělivost. Otec ji zplodil kdoví s kým, a kdo ví za jakých okolností, a matka ji, kupodivu, přijala s láskou. Dokonce nám kladla na srdce, abychom otce neodsuzovali, že všechno je jinak, než se na první pohled zdá. Vivon byla vždycky trochu zvláštní. S těmi svými barevnými střípky. Kam přišla, do všeho se pletla, a

vyvolávala jenom zmatky a sváry. Žijeme vedle sebe přes tři sta let. Svým způsobem se...snášíme. Ale když jsem tě před ní varoval, nemluvil jsem do větru. V roce devadesát tři Třetího věku se jí Bell svěřila s obavami o můj život. Protože to já jsem se připravoval k souboji v roce sto. Výsledek, kromě masivní chrámové výstavby už znáš.“

„Máš důkaz, že vás skutečně práskla ona?“

„Ale ano,“ naježil se Ravens. „Její kontakt, ať už je jím kdokoliv, na mne poštvál Senedu. Ochránkyně rodinného krbu mi osobně přišla promluvit do duše. Nešťítla se brát do úst otcovo jméno. Vyčetla mi pýchu a dost odporně se pokusila mne od myšlenky na souboj odradit.“

„Jak?“

„Přetvořila mne v tintítka s úzkými rameny a tenkými údy. Sotva dospělého chlapce, který vedle vlastní ženy vypadá jako její syn,“ odsekl Ravens. „A i kdyby neudělala vůbec nic, smrtelníci nás stejně na celých šest let zavřeli do rakví. Dokonce i tu mrchu Vivon. Senedě na znamení díky postavili ten chrám. Jeho mystérium demony odpuzuje, takže jsem tu izolovaný jako nikdy.“

Janisovi se ta odpověď zdála neúplná. „Když teď hledají dalšího šampióna, bylo by možné, že s tebou budou zase počítat?“

„Ne,“ odsekl, Ravens. „Na věky jsem se té šance zřekl. Přisahal jsem Temnému. Za oponou o tom ví úplně každý. Belten nechal tu přísahu vytesat do mramorové desky a vystavit ve Zvoncovém chrámu. Můj bývalý majitel skrze to sklízel gratulace, kudy chodil a dokonce mi odpustil, že jsem jednal bez jeho svolení. Proto na mne našinci shlížejí jako na sralbotku.“

„Ve Zvoncovém chrámu jsem ještě nebyl a jako sralbotka mi vážně nepřipadáš, Ravensi,“ povzdechl si Janis.

„Pokud jsi to udělal, asi tě k tomu nějakým obzvlášť odporným způsobem donutili.“

„Bylo to kvůli synovi,“ zachraptěl Ravens.

„No ano,“ připustil Janis, „přiznám se, že mě překvapilo, když jsi mi onehdy řekl, že máš syna, když jsi mi předtím vysvětlil, že dnešní krenekové nemají děti, protože nechťejí plodit další otroky.“

„Bell mě občas navštěvovala. Dítě chtěla celé věky. Kde bych si já bláhový dal dohromady, proč tak zvláštně voní? Podfoukla mě. Jenže za oponou jí to neprošlo, protože chlapeček, kterého jsme zplodili, měl silné krenevské ozvy. Chtěli jí Direna hned po narození odebrat, ale když slíbila, že ho vychová jako démona, mohla si ho dočasně ponechat. Když bylo synovi pět let, konečně mi o něm řekla. Byl jsem tehdy s Fenestem na pobřeží. Přiznala, že to s dítětem byl omyl a už si s ním neví rady.“

Ravens se na chvíli odmlčel.

„Byla...chladná,“ zachraptěl, „jako by to ani nebyla ona. Nakonec mi vyčetla, že vůbec existuju. Cítil jsem v tom sahíjinské intriky. Okamžitě jsem zavolal Trsuaha, abych se ujistil, že se Bell nezbláznila. Všechno mi potvrdil. Nemohl mi to dát vědět dřív, protože mne Bonet do té doby držel ve svém dvorci.“

„Co bylo dál?“ chtěl vědět Janis.

„Trvalo, než jsem se s tím vůbec srovnal. Během jedné noci jsem přišel o ženu a získal syna, který mne nenávidí.“

„To nemůžeš vědět.“

„Ale ano. Sahíjinové drží démoni reprodukcí pod kontrolou. Proto se za oponou posledních dvě stě let mnoho dětí nerodí. Dalo se čekat, že můj syn bude hodně na očích a že mu to dají sežrat, což mi Trsuah krátce na to potvrdil. Stalo se to v době, kdy Gwen Boneta povýšil na generála a ty ses stal vévodou. Dostal jsem se do Akezonu, podruhé jsme se setkali. Dál jsem se od Trsuaha dozvěděl, že můj syn byl v osmi letech přidělen do stáji Temného pána.“

Janis nasucho poplnul. O tom, že Temný své běsi komando nerozmazluje, se vědělo i mezi smrtelníky. Bandy elitních zabijáků se obávali i za hranicemi dimenze.

„Pokaždé, co Direna Trsuah viděl na cvičišti, do něj ostatní kopali,“ pokračoval Ravens. „Snažil k němu dostat, ale za tři roky se mu to podařilo jen několikrát. Nedostal ani vlastní kotec, spal v koutě na zemi u velícího seržanta, který s ním jednal jako se psem. To nebyla disciplína jako v kasárnách. Byl tak dorasovaný, jako kdyby vypadal z dračí tlamy, arogantní a úskočný. Trsuah řekl, že jestli se rychle něco nestane, vyroste z něj zlé zvíře.“

„Co jsi udělal?“

„Něco nemyslitelného. Připlížil jsem se až Zvoncovému nádvoří, a i když mě blízkost chrámu strašně drásala, zabušil jsem na dveře. Byl jsem tak zoufalý, že jsem chtěl požádat diákona Beltenu, aby prostřednictvím orákula tlumočil Temnému mou pokornou prosbu o rozhovor.“

Janis údivem vytřeštil oči.

„Mnichové mne hnali pryč, a když jsem se nedal, vytasili sahájinské amulety a já se kroutil v křeči. Nakonec Beltena přece zavolali. Zajímalo ho, jestli o mé žádosti ví můj majitel. Lhal jsem jako zjednaný a on mi uvěřil. Těžko mohl předjímat, že se bez Bonetova souhlasu dostanu tak daleko. Jak jsem přemáhal kletbu a mystérium chrámu, rvalo mne to na kusy, ale potřeba ochránit vlastní dítě byla silnější. Nakonec jsem tedy diákona ukecal. S jeho příslibem, že prosbu předá, jsem se vrátil k Bonetovi.“

Tmu za oknem rozsvítil fialový blesk. Janis se proti své vůli otřásl.

„Vrátili jsme se do Bonu,“ pokračoval Ravens. „Uplynulo ještě téměř půl roku. Už jsem si myslel, že se na mne ten diákon vykašlal, když mne Henrex skutečně navštívil. Právě jsem kydal hnůj. Pochopitelně neopomněl okomentovat, jak mi to v těch sračkách sluší a potom řekl, že jsem hlupák, když mi to trvalo tak dlouho.“

„Co?“ vybafnul Janis.

„Pochopení, kam patřím.“ zavrčel Ravens. „Kdybych se neponížil, udělal by z Direna vzteklého psa.“

„Ale jak to mohla tvá žena dopustit?“

„O Bellsambaru dlouho usiloval Tyneonův bastard, bolobůh Sebass,“ povzdechl si Ravens. „Ale ona si vyvolila mne. Vždycky jsem si myslel, že z lásky, ale teď... ani nevím. Snad proto, že jsem tehdy byl mocnější a dokonce jsem i lépe vypadal. Protože přešla k Mladorodým ještě před bitvou, mohla si teď ve Třetím věku vést skvělý život. Ale Bell je vznětlivá, paličatá a úporně lpí na zásadách. Její jedinou slabinou jsem vlastně zůstal... já. Dál náš vztah udržovala, když za mnou tajně chodila...“

Po dítěti byla posedlá odjakživa. Z logických důvodů jsem to odmítal. Argumentovala, že jako nejvyšší démonka má podle sahájinského Protokolu na potomka právo. Dokonce, i když mě Seneda zmrzačila. Nakonec si opatřila afrodiziakum a prosadila si své. Jenže zapomněla, že Protokol má kromě hlavy čtyři věnované démonům, i hlavu pět týkající se krenevů. Je tam ustanovení, že míšenci krenevů s ostatními bytostmi jsou naprosto nežádoucí. Protože Diren se narodil se silnými krenevskými znaky, nezbylo jí, než intervenovat u Sebasse, správce protokolu, aby jí vyřídil výjimku. Nevím, co se mezi ní a Sebassem nakonec odehrálo. Proč se najednou změnila... Proč zavrhl mne, to bych pochopil, ale proč Direna, když po něm tolik toužila, to jí nikdy neodpustím. Zatímco Direna Henrexovi démoni mlátili, ona prý spokojeně polehávala na polštářích v Sebassově soláriu. Nakonec byli spokojeni všichni. Sebass dostal Bell, Temný získal mou přísahu, a Seneda se chechtala do hrsti.“

„Stejně se mi ta prudká změna její osobnosti nezdá,“ oponoval Janis.

„I ta nejpevnější struna praskne, když ji napínáš dlouho a moc silně,“ drtil mezi zuby Ravens. „Direnovi je dvacet. Pořád pracuje pro Temného, ale po tom, co jsem za něho poprosil, ho přestali šikanovat. Zařadili ho do normálního režimu, přidělili mu kotec, identifikační číslo... Je to hrůza, když mi ze syna vyrostl kvalifikovaný zabiják, ale udělal jsem vše proto, aby z něj nebyl psychopat. Prý vypadá úplně stejně jako já, než...“ Ravens se zarazil a krotce se usmál. „No, znám ho jenom z Trsuahova vyprávění. Modrák se na něj našťestí nevykašlal. Chodil za ním a po nocích ho učil. Dokonce mu vysvětlil, jak zamaskovat krenevské ozvy a kluk to dokázal, což je unikum. Diren je součástí společnosti, která krenevy nenávidí. Ví, že je synem otroka, a nejspíš se za mě stydí. Trsuah, první Tyneonův démon, mu to vymlouvat nesmí.“

Venku se zablesklo. Janis vděčný za to vyrušení vstal a otevřel okno. „Trsuah to má těžké,“ poznamenal, když si uvědomil, že modrý démon se vlastně už po dvě století zmítá mezi dvěma mlýnskými kameny. Tyneon i Ravens jsou nejvyššími bohy. Tomu vládnoucímu slouží veřejně a z povinnosti a druhému, poraženému, z vrozené úcty.

„To připouštím,“ šeptl prastrýc, „ještě dobře, že je Tyneon věčně v laboratoři a na svého prvního démona nemá čas.“

„Toho s Direnem a s Bell je mi vážně líto, ale i kdybych to věděl, stejně bych vás u Boneta nenechal,“ řekl pevně Janis.

Krenev zakoulel očima. „Už vím, proč s tím Qlea tolik otálela. Ty jsi totiž idealista.“

„Naopak,“ potřásl hlavou Janis. „Už dávno bych Trsuaha pro to žezlo poslal, ale děje se něco, čemu nerozumím. Pokaždé, když si na to vyložím karty, vychází mi úplně fiasko. Nějaká informace chybí. Nevím, jak se zeptat.“

Ravens udělal skeptický obličej. „Už jsem ti řekl opravdu všechno. Karty ti nevycházejí, protože jsi krenev. Nemáš důvod to odkládat. Netíží tě kletba ani staré viny a máš schopnosti odlišit poctivé od prohnilých, Trajanisi.“

„Co když nebudu dost objektivní?“ křiknul Janis. „Co když ani nebudu ochotný být objektivní?“

Ale Ravens se potměšile zasmál. „Měl bys. Už kvůli té zasolené pustině zaklíněné mezi Kewendonem, Akezonem a Daresií.“

„Myslíš Trajanínská soliska?“

„Jmenují se po tobě. Přesně tam před třiceti lety stával Wobern, holoubku. Zbytek území si ochotně rozdělili sousedé. Kupodivu i celá třetina tvého morfenského panství bývala kdysi součástí Grenedonské říše. Ve skutečnosti nemáš zač být Gwenovi vděčný, protože hospodaříš na svém. Nejsi jenom krenev, ale i princ, kterému sahíjínové zákeřně zavraždili otce, dědečka a zdcimovali většinu národa. Můžeš se nejen vymanit z okovů, ve kterých jsi částečně i vlastním přičiněním uvíznul, ale dokonce se podílet na přerozdělení moci, a ty se vytasíš s objektivitou? Odmitáš odpovědnost? Proč?“

Janis chňapl po svém poháru a rozchechtal se. „S Wobernem na mne nechod'. Na to, abych kvůli střípkům z dětství strkal hlavu do oprátky, zvysoka seru. Od osmi let jsem se o sebe staral sám. Možná, že jsem to neměl tak tvrdé, jako Diren, ale svoje předky znám jenom z vyprávění. Je mi líto, žádné zvláštní vazby k nim necítím. Otec mě možná měl rád, ale na to, aby se s mou matkou oženil, koule neměl. To bych já svému dítěti nikdy neudělal. Matka musela být pěkná potvora, když se mě jenom tak bez servítků zřekla. A neříkej, že ta chuděra vdaná, neměla jinou volbu, nebo se pozvracím... Ne, ne. Možnost volby má každý. Víš, že jsem se na to chtěl hned na začátku vykašlat? I na celé to čtvrtinové krenevské dědictví... Proč bych měl zrovna já řešit zastydělé problémy, které jste si se sahíjiny nadělali? Po dvě milénia jste se chovali jako prasata, a teď, když vám za to zatli tipec, to mám být právě já, kdo si bude pálit prsty? Proč?“

Bouře venku slábla, ale vítr se obrátil a do okenních tabulí narážely dešťové kapky.

„A kdybych uspěl... jakože tomu příliš nevěřím, protože karty mluví poměrně jasně, co bude dál? Kdo vlastně budu?“

„To je těžko sdělitelné,“ vypravil ze sebe ztěžka Ravens. „Ve stavu, v jakém se oba teď nacházíme, chybí výrazové prostředky, kterými bych ti mohl aspoň trochu přiblížit, jak to za oponou... vypadá.“

Janis otráveně mávl rukou. „To chápu. Ale chci, aby bylo jasné, že nestojím o pozici užitečného blba, který se zasloužil o nový světový pořádek, ale po té, co doslouží, bude odložen do šteláře. Když jsem se rozhodoval, ještě tam u Boneta, víš, proč jsem na to nakonec přistoupil?“

Ravens nakrčil čelo. „Nejdřív jsem si myslel, že se chceš osvobodit od Gwena, ale kdybys chtěl, už bys byl dávno pryč. Prostě bys požádal demony, aby tě odnesli. Dokud byla naživu Qlea, měl jsi záminku držet se tu kvůli ní a teď se staráš o Nemesijce a jeho ženu. Aby toho nebylo málo, uvážeš si na krk ještě dva krenevy. Jeden by řekl, že děláš vše proto, abys tu zůstal.“

„Sám před sebou stejně neuteču,“ houkl Janis.

„Co tě tedy přimělo změnit názor?“

„Vivon,“ řekl vykladač tak tiše, že jeho slova zanikala v šumění deště.

Ravens vstal a přešel ke dveřím. Opatrně je otevřel a nahlédl do sousedního pokoje. Když ověřil, že je prázdný, totéž udělal u dveří vedoucích do šatny. Pak se teprve vrátil do svého křesla. „Nechápu,“ poznamenal roztržitě. „Jak to myslíš? Doufám, žeš jí nic neřekl...“

Janis zavrtěl hlavou. „Ovšem, že ne.“

Prokletý bůh vytřeštil oči a zalapal po dechu. „Ty se do ní zamiloval? To nemyslíš vážně!“

Janis se křivě usmál. „Na lásku dávno nevěřím. Ale... prostě ji chci.“

„Doufám, že jsi s ní nespál,“ zasípál Ravens.

„Zatím ne,“ naježil se Janis, protože ta reakce mu připadala přemrštěná. „Docela si potrpím na rovnocenné vztahy.“

Ravens znovu vstal a rázoval po pokoji. Jak byl rozčilený, sáhl do krbu, vyňal kus plápolajícího dřeva a zasípál: „Spálí tě jako ty plameny! Je to neřízená střela! Intrikánka bez svědomí. Hraje na všechny strany a není jisté, že právě ona nové rozdělení moci zvládne. Naším konečným cílem není nadvláda ani hašteření, a už vůbec ne válka, jak by to chtěla ona, ale konsensus.“

„Ale to se přece nevylučuje,“ řekl Janis s očima přilepenýma na Ravensovy štíhlé prsty, svírající nažhavené částečně zuhelnatělé topivo. Na jejich stříbřité pokožce nezůstane ani plyskýřek. „Ani si o ní nedělám iluze, ale pokud do toho budu mít co mluvit, nedovolím, aby právě ona skončila v propadlišti dějin,“ poznamenal. „Právě na to jsem narážel, když jsem mluvil o objektivitě.“

Ravens blýskl očima. „I kdyby tě poslala do háje?“

„I tak.“

Poleno v Ravensově ruce mohutně doutnalo a zaplavovalo kabinet čadivým dýmem.

„A vrať to dřevo zpátky, nedá se tu dýchat.“

„Tedy, kdybys prohlásil, že to uděláš kvůli nesmrtelnosti, nebo že chceš dát na prdel Gwenovi, nebo se pomstít Grewině, to bych pochopil,“ zaúpěl Ravens, „ale kvůli té bestii...“

„To bude asi ta zděděná krenevská krev,“ ušklíbnul se Janis.

Nazítří zahrada připomínala bitevní pole. Po vyhloubení jámy krenevské rozryli a úplně odstranili zbytky původních trávníků, zrušili zaplevelené záhony, vytrhali přestárlé keře, vykáceli náletová pláňata. Ponechali jen pár cenných starých stromů kvůli stínu. Když utěšňovali dno a stěny vodní nádrže jílem z nově vyhloubené studny, ztratila Riva při pohledu z oka na tu spoušť nervy. „To už nikdo nedá dohromady,“ úpěla. „Teď jsou v bodě nula, vaše milosti,“ broukl Erijen vědomý si přítomnosti hospodyně a majordoma. „Ode dneška to už bude jen lepší.“

„Tak je alespoň popožeňte, tajemníku. Ať to jde rychle,“ vztekala se Riva.

Noc byla teplá a jasná. Krenevské dlouho do tmy seli travní semeno a válcovali terén a napouštěli vodu. Janis čekal, než skončí, aby za nimi mohl do Grewininy kaple přijít. Pozdě po půlnoci už tak tak bojoval s ospalostí, a oni tam dole stále nosili další kameny a skládali je okolo břehu, dospěl k závěru, že pokud je nezarazí, budou v tom pokračovat až do rána. Tiše proklouzl kolem klimbajících gardistů v hale a postranními dvířky z kuchyně se za nimi vydal. V temné hladině jezírka se odrazily hvězdy i všechny tři satelity, které byly v této roční době k mání.

Vivon s Ravensem mezi valouny u břehu sadili nějaký strom a polohlasně se dwentejsky přeli. Ona chtěla strom zasadit těsně u vody a on dál, aby bylo místo na lavičku, kterou větve jednou zastíní. Byli natolik zaujatí, že tentokrát jeho příchod přeslechli.

„A co vysadit jich tu víc?“ skočil jim do toho.

Oba polekaně nadskočili. „Je to rychlerostoucí vrba,“ odsekla. „Za chvíli by tu nebylo k hnutí.“

„Tím spíš. Udělá hodně stínu za krátký čas,“ argumentoval. „Ořezat se to může vždycky.“

„To je pravda,“ přidal se na jeho stranu Ravens. „Vévodkyně chce mít zahradu do týdne hotovou. Vše půjde dobře za předpokladu, že budeme trávníky denně kropit.“

Janis se rozhlédl a zamračil se. Kolem to stále vypadalo hodně pracovně. „To je nesmysl. Kdyby za měsíc, tak prosím. Ale za týden? Asi jí to těhotenství leze na mozek. Rozmluvím jí to.“

„Ó to asi nepůjde,“ usmál se Ravens. „Napsala jí princezna Nitea. Chtěla by se tu na Ixoniny svátky s manželem na pár dnů ubytovat. Dokončená zahrada je čirou nezbytností.“

Janis se zamračil. Tak proto Riva tolik pospíchá... Nitee a jejímu princovi přál jen to nejlepší, ale nijak netoužil se jim společensky věnovat. Při představě, že bude mít plný dům otravných lidí, včetně slídívého krále, se mu naježily chlupy na zádech. „Nechci, abyste dřeli jako...“

„Otroci?“ štekla Vivon. „Ale to přece jsme, pane.“

Zahnal ji tak nevlídně, že mu to samému bylo líto.

„Dnes v noci se pokusím přivolat Trsuaha,“ řekl Ravens. „Přeptám se na novinky. Ale ty běž radši do postele, protože vypadáš, jako kdybys rubal v dole.“

Vykladač pokrčil rameny. „To víš, dvorská politika je náročná záležitost. Hezky ho ode mne pozdravuj.“

Nazítří se události začaly vršit jedna přes druhou. Gwen svolal dvorní radu a začal plánovat podrobnosti letní cesty k Jestřábí hoře. Zamýšlel to ve velkém stylu, aby si před sousedy nezadal, proto se opíral o informace získané od tajných služeb, které si ověřoval od Janise. První rádce musel být po ruce od rána do pozdního večera. Krále zajímalo, jak má průvod vypadat a jaké dary Restenovi věnovat, ale tím, jak vše ufinancovat, se neobtěžoval. Pak tu byly návrhy na přemrštěně okázalé dary, kterými do projektu přispěly královna matka Teja a královna Gizela, které dohnaly správce financí lorda Wrusta téměř k infarktu. Nikdo kromě Janise se to Gwenovi neodvážil říct. Král samotný byl právě mizerně naladěný, protože se Gizela dozvěděla, že jeho milénka je těhotná a dělala kvůli tomu běsí kousky. Dokonce si nožem na otevírání dopisů jemně nařízla zápěstí...

Janisovi se podařilo zmizet až před půlnocí. Šťastný, že konečně zase uvidí Vivon, bez ohledu na ochranku uháněl na zahradu. Skláněla se nad trsy pronikavě vonících kербlenutů. Ravense nikde neviděl. Vivon na pozdrav odsekla jen na půl úst a dál se hrabala v hlíně. Na dwentenský dotaz, kde má Ravense, hodila hlavou po gardistech klátících se ve stínech zídky. „Nerozumí nám,“ ujistil ji. „Vyzkoušel jsem je už dávno. Jen Emmet rozumí sprostým slovům a ten tu není.“

„Vaše žena ho půjčila Gizele,“ řekla bezvýrazně. „Stěhovat nábytek před Emerichovým příjezdem.“

Zatmělo se mu před očima. Chtěl udělat tři věci současně. Rozběhnout se do Gwenova paláce, vyzvednout Ravense. Seřvat Rivu, a omluvit se Ravensovi. Hned mu došlo, že první dvě věci udělat nesmí. A co horšího, nesmí ani před Vivon dát najevo, jak ho ta informace rozběsnila. Zatímco to zpracovával, krenevka na něj pátravě hleděla.

„Cítíte se dobře, vaše milosti?“

„Jistě,“ zachraptěl. V potřebě její pozornost odpoutat, ukázal na bednu se sazenicemi a úsečně na ni v obecné řeči vychrlil: „Ty cibule jsou zapařené. Měla jsi vzít ty z horní police. Vezmi to zpět, ukážu ti ty správné.“

Podívala se, jako kdyby mu z temene vyrostl hřib. S naježeným výrazem bednu popadla a rychle kráčela ke kůlně, kde sadbu skladovali.

Uvnitř nízkého kamenného domku zasunula bednu do police, sundala z háku lucernu a posvítla na horní police, kde byly vyrovnány lebetové ořechy od loňska. Zlomyslně se uchechtla. „Asi přepracování, milosti. Tam nikdy žádné cibule nebyly. Nebo chcete něco...jiného?“

Byli spolu sami jen zdánlivě, v zahradě se pořád poflakovali vojáci. Ó, jak ho ta potvora provokovala. Zatoužil ji vyvést z konceptu. Potrestat ji.

S vědomím, že se pouští na tenký led, řekl: „Udivuje mne, jak můžeš být se sebou tak spokojená, když jsi to byla právě ty, kdo před sto lety vybředl Ravensovu přípravu na souboj.“

Tolik si přál, aby to nebyla pravda, že prostě potřeboval vidět její reakci.

Zůstala strnule zírat. „Neměl o tom mluvit s Bell,“ vyhrkla. „A ona zase se mnou. A já...nemůžu za to. Prostě mi to mezi řečí...uklouzlo. Vůbec jsem netušila, co způsobím.“ Pod jeho upřeným pohledem rozpačitě pohodila hlavou a pak, jako by znovu nabyla původní rovnováhy, sebevědomým tónem pronesla: „Podle ustanovení článku tvrde hlavy pět Protokolu je studium naší rasy smrtelníkům zapovězeno.“

Uštěpačně sevřel rty a přikývnul. „Tak tak, kotě. Je povoleno je pouze teologům se souhlasem arcipreláta. Když už máš takovou starost o mé duševní blaho, tak tě uklidním. Teologické diplomy mám hned dva. Kdybych chtěl, mohl bych kázat v Henrexově nebo v Grewinině kostele. Jo, a to povolení, představ si, mám taky. Je to asi šest let. Arciprelátce Ektedemě jsem ho podstrčil, když byla u Gizely na dobročinném čajovém dýchánku. Byla tak opilá, že to mezi ostatními dárkovými šeky přehlédla.“

Vytřeštila oči a vyhrkla: „Podvodníku!“

Přejel ji od hlavy k patám, aby využil příležitosti pokochat se její pružnou postavou. Neskutečně si to užíval. Dal si záležet, aby se dostatečně zakabonil a odsekl: „Účel světí prostředky.“

Dala si ruce v bok a zlomyslně se usklíbla. „Diákon, který by vám dovolil kázat, by musel být blázen!“

„A proč?“

Naklonila se k němu blíž a mazlivým hlasem pronesla: „Nejste týmový hráč! Nemáte v sobě ani špetku respektu v autoritám! Až příliš se vám líbí...ženy.“

Naštvaně si odfrkl. Definovala ho výstižně. Uchopil ji za předloktí a opřel si její dlaně o hrudník stejně, jako to už jednou udělala ona sama v Bonetově márnici.

„Asi toho máme něco společného,“ vydechl. Srdce mu bolestivě naráželo na žebra. Její ruce pálily.

Zatřepala řasami. Stříbrné zorničky se na krátký okamžik střetly s jeho modrošedýma očima. Že by tam vyčetl záblesk porozumění? Opatrně se k ní ještě blíž přitáhl. „Vivon,“ šeptl a s napětím čekal, jestli mu dovolí něco víc. V této chvíli mu bylo všechno jedno. Kdyby teď kývla, vzal by ji do náručí a odnesl nahoru. Zahrnul by ji láskou a péčí. Uhasil by slunce, vysušil moře...

Dlouze si hleděli do očí. Pak zamžikala, zavrtila hlavou a pomalu s chvějícími se rty od něj odstoupila. „Je pozdě,“ špitla nešťastně. „Vždycky bylo. Promiň.“

Nejraději by se propadl do země. Ale než to odmítnutí stačil zpracovat, ozvaly se zvenčí kroky.

„Jsem zpátky,“ houkl na ně jedovatým tónem Ravens.

Vyšel do zahrady a pokynul mu hlavou. „Mrzí mě to. Nějak se pokusím Rivě vysvětlit, aby to příště nedělala.“

„Jenom to ne,“ zavrčel krenev.

„Dovolíte?“ zacvrlikala roztomile Vivon, když se protahovala dveřmi z kůlny kolem nich a nesla bednu s cibulemi zpět k záhonu. Oči se jí v měsíční záři potměšile blýskaly. „Musím to dokončit.“

Ravens pohodil hlavou směrem k potměšile masé severního křídla domu a zašklebil se při pohledu na čtveřici jeho hlídačů ozářenou měsíčním světlem.

„Jsou jako žlutá zimnice,“ povzdech si Janis.

„Ještě dobře, že tu jsou,“ řekl prastrýc.

Mezitím došli zpět k záhonům, ale zůstali od Vivon co nejdál.

„Co Trsuah?“

Krenev zabořil ruku do vyschlé hlíny a drtil ji mezi prsty na jemný prášek. „Direna má problémy. Temný si na něj dokonce stěžoval Tyneonovi. Vedl tady za Oponou smečku stíhacích heftilů a vrátil ji poškozenou.“

Janis zamžikal údivem. Heftilové, výtvoři geniálního kreneva Laudea, dokázali vypátrat téměř cokoliv. Stačilo jim předložit myšlenkový obraz hledané bytosti nebo předmětu. Sloužili podobně jako lovečtí psi a v jejich stopách obvykle kráčeli elitní démoni zabiják. Nejspíš ten, který ještě před pár týdny podřezával krky v Akezonských ulicích.

„Degradovali ho, ale naštěstí nevytřídili,“ povzdechl si Ravens.

Vytřídění pro démona už od roku jedna Druhého věku znamenalo zánik.

„No sláva,“ oddechl si Janis.

Ravens se měkkce zvedl a chopil se lopaty. „Celých patnáct let jsem se na Bellsambaru zlobil, až teď ji nenávidím. Vůbec jí nevdám, co se z Direna stalo. Prý se cítí ohrožená a zostuzená, že se jako najatý vrahoun dostatečně nečinil. Já jsem naopak rád. Je přece úplně jasné, že hledali tebe.“

Janise zajímalo, proč ho zrovna Direna nenašel. Napadlo ho, že ho třeba poznal. Jejich krenevské ozvy se musely podobat. Rekl tu myšlenku nahlas a dodal: „Myslíš, že ho potrestali, protože lov sabotoval?“

„Zbožné přání,“ zamručel Ravens. „Tvoje ozvy jsou zamaskované a přebíjí je vodivé rozhraní smrtelníka. Na to se vykašli. Vyzvedni to žezlo dřív, než Temný vymyslí další zátah. Čas se krátí,“ šeptl s očima upřenými do prázdna. „Když něco neuděláme my, udělají oni. Trsuah říkal, že sahíjinové tentokrát na Jestřábí sestoupí. Prý jsou na sebe jako sršni. Navzájem se obviňují z krize víry. Napraví to realizací proroctví a obětováním poraženého.“

„Zpropadeně, za chvíli bude Emkener. Jděte si konečně odpočinout,“ řekl Janis.

Krenev mávl paží. Do svítání zbývá ještě spousta času.

Nazítí v den Ixonina daru se s návštěvami roztrnul pytel. Už na snídani měli hosty z řad Rivina příbuzenstva, odpoledne se delegace chystala na bohoslužbu do Ixonina chrámu. Bylo tomu právě rok, co při těchto oslavách upálili Qleu. To mu kazilo náladu.

Ač spal jen několik hodin, snášel to hrdinně, ale příjemné to nebylo. Riva přiznala, že se do Akezonu stahují na pozvání její matky, princezny Olivie.

„Proč, u všech d'asů, neopruzují v Emerichově Zeleném dvorci?“ prskal, dobře si vědom faktu, že Erijen trucující v jeho kabinetě je na tom mnohem hůře.

„Protože tam po té, co dal král Suech jeho matku popravít, straší!“

Při představě, že se Emerich třese před duchem vlastní matky, se prohýbal v záchvatu smíchu. „Mám tedy připravit ubytování i pro vašeho otčima a vaši paní matku, madam?“

„Toho se neobávejte, vaše milosti,“ uklidňovala jej Riva. „Emerich vás naštěstí nemůže ani vystát. Ten bude spát u krále. Vždyť proto jsem Gizele půjčila Ravese. Stěhovali nábytek do apartmá pro hosty v severní věži.“

„Jistě,“ zavrčel.

Riva si položila ruku na mírně vyklenuté břicho a upřela na něj naléhavý pohled. Ixonu jako bohyni plodnosti a ochránkyni zrodu teď potřebovala jako nikdy předtím. „Matka je trochu...jasnozřivá,“ šeptla. „Tvrdí, že má budoucnost je nejistá. Povolala příbuzné, aby se za mne v Ixonině chrámu pomodlili. V den mystérií bývá bohyně nakloněná věřící vyslyšet...“

Slzy deroucí se jí z očí jej obměkčily.

„Běžte za manželem, madam,“ zavrčel. „Sedí v kabinetě a předstírá, že počítá výtěžnost polnosti z minulého měsíce. Vzteky mi zničil skoro všechno psací náčiní.“

Bezradně rozhodila rukama. „Ale co mí příbuzní?“

Nasupeně vysunul bradu. „Budu tak zábavný, že nebudou věřit vlastním ušima. Co se vás týká, nechci vás do oběda vidět.“

Na oběd přibyla princezna Olivie. Emerich do Morfenova domu nevstoupil a nikdo z přítomných to ani neočekával. Tchýni viděl Janis úplně poprvé a bral ji jako boží dopuštění. Její dotazy na domácnost, přehled o jeho majetkových poměrech, povědomí o jeho neortodoxních názorech, a sklon vše komentovat, ho zvedaly ze židle. Zdvouřilý tón zachovával jen díky vědomí, že skutečným zetěm té saně je Erijen. Už to vypadalo, že se rozejdou v pohodě, ale po obědě vytanulo, že se očekává, že se obřadu v chrámu zúčastní i on. „Vyloučeno,“ prohlásil. „Jsem příliš zaneprázdněn.“

Tehdy jej pseudotčyňně zahrnula výčitkami. Že dcera mohla udělat mnohem lepší partii, než povýšence bez rodokmenu. Šarlatán, byť se honosí vévodskou korunkou, je pořád jenom šarlatán. Snad poprvé v životě byl rád, že zná svůj původ, protože měl jistotu, že s Emerichovou manželkou se jako Eudorův syn může klidně měřit. Ve chvíli, kdy se ta zachovalá dáma nadechovala, zavrčel: „Místo mne půjde můj tajemník, hrabě Erijen a konec!“

Otočil se na patě a nechal je v přijímací hale.

Zamířil na zahradu. Nová tráva už vyrašila. Pod okny severního křídla se v ornamentálních tvarech vlnily barevně sladěné trvalky. Kolem jezírka lemovaného balvany šumělo rákosí dovezené od řeky. Na mělčině svítily květy žlutých kosatců přesazených z nedalekého parku. Vrba nad hladinou vyrašila mladými lístky. Pod vzrostlými stromy přibýly nové lavičky.

Ravens s Vivon vysypávali cestičky žlutým pískem. „To je zázrak,“ řekl místo pozdravu.

Slunce páliło, a vzduch se tetelil horkem. Svalil se do stínu pod bletešník a Ravens se posadil k němu. Vivon zatím poodešla k jezírku, sklonila se k hladině a cákala na sebe studenou vodu. Tenké plátno na její hrudi zpřůsvitnělo. Posadila se na paty, vypjala prsa, a prohrábla si vlhké vlasy. Jak se tak nepokrytě předváděla, gardisté ji odměnili chechotem a nadšeným pískotem.

Ravens naježeně syknul: „Nač ještě čekáš? Když využiješ Trsuaha, získáš žezlo už dnes.“

„Už jsem ti řekl, že mi vychází špatné karty,“ brouknul Janis šilhající na Vivonina rysující se ňadra. „Pořád dokola Temný pán a Jáma. Dokud nezjistím, v čem je problém, tak do toho nepůjdu.“

„Povím ti, v čem,“ usklíbnul se krenev, když viděl, kam se zatoulaly jeho oči. „V ní.“

„Tsss,“ načepýřil se Janis. „Proč?“

„Protože tě může zradit. Nasadil sis ji sem jako veš do kožichu.“

„Tomu nevěřím. A i kdyby, nedám jí příležitost.“

Ravens zavrtěl hlavou. „Může to být kartami. Lijana je věnovala smrtelníkům. Dokud jsi je vykládal jen lidem, bylo vše v pořádku. A jakmile jsi to zkusil pro sebe...ejhle problém, protože nejsi člověk.“

„Asi máš pravdu, ale nechci do toho jít bezhlavě.“

Vivon se mezitím přiblížila na doslech. „Jak je možné, že nejste v chrámu, vaše milosti?“ zavrňela jízlivě.

„Díky králi,“ zavrčel. „Olivie se Gwenovi pochlubila, že mne hodlá dovléct do kostela, a ten potměšilec mi dal na celý den volno. Netušil, že mě tam prostě nedostanou. Ale pochopil jsem, co naznačuješ, a odcházím, zářivá.“

Na chvíli si zdírmnul v knihovně, a podařilo se mu napojit na síť spontánně.

...Pamatuješ, jak si Seneda stěžovala na ty sabotáže v lidském světě? Je to pár let. V lesích Bonnské pahorkatiny často hořelo. Smrtelníci si mysleli, že ohně zapálil krystal na kupoli chrámu. Obvinili mnichy, kteří se o krystal starají. Seneda požádala Emdewona, aby tu zastydlou záležitost věc vyšetřil. Bůh spravedlnosti právě zjistil, co požáry způsobilo.“

„Tak mne nenapínej.“

„Baziliškové. Vzácný neregistrovaný druh...Kdosi je skrze oponu do té oblasti vysílal záměrně.“

„Kdo by se opovážil? A proč?“

„Emdewon zatím neví, ale on na to přijde.“

Večer přijela Nitea s daresijským princem Ywesem. Gwen je uvítal plesem a k obsluze si vypůjčil všechny Janisův personál včetně krenevů, což se nedalo nijak odmítnout.

V audienčním sálu hrála skřetí kapela, dvořané tančili, Gwen prováděl daresijce galerií a holedbal se chrabrostí Gizeliných předků, zatímco jeho žena Nitee popisovala dary, jakými hodlají za pár týdnů překvapit budoucího císaře Restena. Janis se držel poblíž Rivy a hlídal Erijenu, aby se neodchyloval z role.

Se vzrůstající nevolí sledoval, jak hofmistr Ravense a Vivon prohání. Při tom si prohlédl všechny akezonské krenevy, i otroky, které si přivezl Ywes. Nenašel nikoho, kdo by vybočoval z vynucené role. Ploužili se s podnosy podél stěn jako by s nimi toužili splynout. Už dávno si všiml, že na veřejnosti spolu krenevové komunikují minimálně, nenápadnými gesty nebo citoslovci. Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Zarazilo ho, že Ravense jakoby neviděli a Vivon zalévali záštiplnými pohledy. To jen potvrzovalo prastrýcovo varování, že jej ostatní krenevové nepřijmou, bude-li se odkazovat právě na něj.

Snažil se maskovat, jak je otrávený. Při pomyšlení, že nazítří Riva připravuje něco podobného u nich doma, se mu dělalo špatně.

Když se do sálu krátce před půlnocí nechala přinést i stará královna vdova, chtěl teprve zmizet. V jejích devadesáti už jí nesloužily nohy, a všeobecně se vědělo, že špatně vidí. Kdo něco znamenal, cítil povinnost, se jí poklonit. Janis se tomu úspěšně vyhýbal. Neměl starou královnu rád. Už v dobách kdy se přátelil s Qleou, ji vnímal jako nutné zlo... Qlea, protože byla pod vlivem Honor-re, se o ní vyjadřovala neutrálně. Zmínila však, že Teja je neobyčejně sečtělá a mazaná. Když Teju stále ignoroval, poslala pro něj dvorní dámu. Potom druhou a třetí. Nakonec Ravense.

„Už je nepříčetná,“ varoval ho, „dokonce vyhrožuje, že jestli nepřiđeš, otevře znovu Qlein případ.“

Janis si vzal z tácu, který Ravens držel plnou sklenici. „Jak otevře?“

„Protože o Qleu přišla tvým zaviněním, bude po tobě chtít adekvátní náhradu. Mne,“ zněla odpověď.

„Ropucha stará,“ ulevil si, „tak já jdu. A to žezlo vyzvednu co nejdříve. Máš pravdu. Není důvod to odkládat.“

„Sláva,“ ušklíbnul se Ravens. „Na páže už si připadám trochu starý.“

Když přicházel, stařenina tenká ústa se zkřivila do potměšilého úsměvu. Za stříbrným lorňonem, který svírala v prstech podobným pokrouceným proutkům, svítily chytré hnědé oči. Gizelina babička poslala dvorní dámy z doslechu a milostivě mu pokynula, aby se k ní posadil.

„Přála jste si se mnou mluvit, madam?“

„Tvého dědečka, Hachena, jsem dobře znala. Trochu se mu i podobáš. Eudora jsem viděla jen krátce po narození. Měl černé vlasy, takže své jsi musel zdědit po matce,“ ševalila dwentensky.

„Proč...mi...to...říkáte?“

„Abys pochopil, že tě mám v hrsti, princi.“

Pohodil hlavou po čtveřici skřetů navlečených v šarlatových stejnokrojích zdobených rolničkami. Jejich vrásčité tváře připomínaly sochy u vrat Mreonova chrámu.

Teja si jeho znepokojení všimla. „Jsou mi věrní. Byli při tom, když se Eudor z Grenedonu, narodil.“

Překvapeně nasál mezi zuby vzduch. „Co chcete?“

„Udělej, cos měl udělat už dávno. Zlikviduj Gwena, ožeň se s Gizelou a zplod' syna.“

„Všechno jste...věděla. Proč mi to říkáte až teď?“

„Celou dobu jsem se těšila, že Gwena na trůně vystřídáš! Není lepší doba, než teď, kdy ten hlupák veřejně protěžuje milenku a má vnučka rodí mrtvé děti. Bez ohledu na tu krenevskou čtvrtinu jsi princ ušlechtilé krve. Ten nemesijský přivandrovalec na tebe nemá. Kdybys věděl, jak strašně se na tebe zlobím, žes mu trůn tak snadno přenechal...Pořád jsem věřila, že ho otrávíš, nebo uřkneš a ty...nic. Je to tak...snadné...Od komorné tvé ženy vím, že ses přiznal, že Gizelu miluješ. Nač ještě čekáš?“

Janis pochopil, že nemá smysl královně odporovat. „Ve hře je víc, než jedna říše, madam.“

Teja se spiklenecky usmála. „Ach tak, ty převíte. Oženil ses se Skrčencovou dcerou, chápu. Jen si neber větší sousto, než zmůžeš. Gizela už není nejmladší...“

„Znám její přednosti, madam,“ skočil jí do řeči. „Ale šetřím její city. Ona Gwena pořád miluje.“

Teja mávla rukou. „Na to je snadná pomoc. Připravím ti tentýž lektvar, co jsem podala Sebassově konkubíně Bellsambaře. Jakmile ho vypije, usne. Po probuzení bude oddána tomu, na koho se poprvé podívá, i kdyby měl dvě hlavy.“

Janis se na židli skoro zapotácel. „Nápoj lásky? Je to bezpečné? Co kdyby se stalo něco nečekaného? Začalo hořet a do pokoje vpadl sluha, který by ji probudil? Zamiluje se do sluhy. Co pak?“

Teja mávla paží. „Bez obav. Mám recept, který účinek vyruší. On to vlastně žádný nápoj lásky není, co si budeme nalhávat. Ten, kdo ho vypije, prý cítí, že dělá něco, co vlastně nechce, ale časem si zvykne. Víím, co je pro mou vnučku nejlepší. Tady jde o budoucnost Akezonu.“

„Něco takového skutečně neznám,“ řekl s respektem.

„Stará skřetí magie,“ zatetelila se. „Využívám jí už šedesát let.“

„Nemohla byste mi, prosím, ty dva recepty přepsat?“

„Až budeš mým zetěm, dostaneš je všechny.“ Královna netrpělivě třepala prsty. Co se týká toho dítěte, co čeká Riva...Je ti snad jasné, že následníkem musí být Gizelin syn...“

Pochopil, že pokud chce Rivino dítě ochránit, nezbývá, než přiznat barvu. Ale stále se nechtěl vzdát možnosti získat ten recept. „Na důkaz důvěry vám povím sladké tajemství. Právě proto, že chci Gizelu a nikoho jiného, není dítě, které Riva čeká, moje.“

Teja se údivem zakuckala. „A koho, ty lišáku?“

„Erijena z Nemesie. To on je Riviným prvním právoplatným manželem. Můžete si to ověřit, což zajisté učiníte. Ale když jsem byl upřímný já, dopřejte důkaz vaší dobré vůle i vy mně. Pošlete mi ty dva recepty. Mám o Gizelu starost a nechtěl bych jí ublížit. Prostě si je chci nejdříve otestovat. Pokud možno ještě dnes.“

Stará královna se spokojeně usmála. „Vida, vida, jsi ty ale bazilišek. Tedy dobrá, máš je mít.“ Luskla prsty a jeden ze skřetů k ní přiskočil. „Slyšel jsi. Poříd' opisy, a hned to přines.“ Sluha odběhl.

Dál mu nezbylo, než dobrou hodinu v její přítomnosti setrvat. Začala ho zpovídat stran hospodářské situace. Naštěstí měl v hlavě spoustu nejnovějších analýz pořizovaných z komisí na výstavě v Lijanině háji. Když rozebíral výnos pobřežního rybolovu, skřet se vrátil.

Se dvěma ruličkami pergamenu chvátal vyhledat Ravense. Na jedné recept na lektvar s macenkovým listím, jinádími slzami a dračími bílky, na druhém výluh s baziliščími játry a žabích očí. Bude potřebovat jenom ten druhý.

Nitea, Ywes a všichni příbuzní vévodkyně z Morfenu už z Gwenova plesu odcházeli. Riva, jako jejich hostitelka přirozeně rovněž. Janisovi jen mimoděk zmínila, že Gizele krenevy půjčila ještě na úklid.

Spolknul kletbu, a upaloval do kabinetu. Do Emkeneru bylo dost času. Připraví zatím výluh. Preparáty a chemikálie uchovával v přístěnku ve skleněných kádinkách a prachovnicích. Bezpečně věděl, že baziliščí játra i žabí oči tam má. Bylo pozdě si teď nadávat, za všechny ty hodiny alchymie, které na Trnitém proflákal. Prostě to musel dokázat. Nakonec to bylo jednodušší, než se zdálo. Protože přísady už byly naloženy v lihu, stačilo je pouze smíchat. S lahvičkou hotového dryáku upaloval do Grewinina chrámu, aby na Ravense počkal. Ale když se pořád nevracel, a hodina Emkener nastala, nařízнул si zápěstí, nakreslil Terdebre a přivolávací rituál zahájil sám.

Její záře téměř oslepovala, a vlastně vůbec nečekal, že plameny budou i pálit.

Stanula na Terdebre a hned spustila: „Přivolání? Už celé roky si to nikdo nedovolil!“

„Dej mi svůj uhlík, Bellsambaro,“ vyzval ji podle rituálu doporučeného v příručce.

Démonka se neochotně zkroutila. „Ale to není nutné, smrtelníče! Vždyť stojím na Terdebre, ublížit ti nemohu ani tak!“

„Dej mi uhlík, nebo tě ochladím,“ ušklíbnul se vyvolavač.

Naštvaně vybuchla. „Jednáš podle zastaralých učebnic, zoufalče. Už dávno se smrtelníkům nezjevují. Jako partnerka boha Protokolu Sebasse...“

„Chceš říct konkubína...“

„Co si to dovoluješ?“ zaječela a současně se po něm ohnala plamenným jazykem.

Šikovně uskočil za sloup a výzvu opakoval: „Dej mi svůj uhlík, konkubíno bůžka Sebasse.“

Rozzuřeně dupla a štěkla: „Za tohle tě zabije.“ Naštvaně vytáhla ze záahadří rozžhavený uhlík a mrskla jím do Janisovy dlaně.

Ačkoliv nesnesitelně pátil, nemohl udělat nic jiného, než ho v dlaní udržet. Rychle zvedl ze země lahvičku s přichystaným lektvarem a démonce ho podal. „Až do dna to vypij. Hned!“

Nejednal fér. Podle pravidel měl teď démonku z hvězdice uvolnit. Bez uhlíku a na hvězdici byla naprosto podřízená jeho pokynům. Zášť jí čišela z očí, ale poslechla. Nic jiného nezbývalo.

Vypila všechno.

Držel uhlík a kroutil se. Počítal do sta a doufal, že lektvar zabere dřív, než bolestí omdlí. Bellsambara zatím stála a nadávala. Na něj, na smrtelníky obecně, na ostatní demony. Na hloupou organizaci světových věcí, která demony nutí sloužit jak bohům, tak smrtelníkům. Stěžovala si, že démoni jsou vlastně hloupí, že to bohům a lidem trpí. Něco jiného že bylo, když byli k ruce svým stvořitelům. Ale valná většina ze Starorodých si ani nepamatuje svá jména, natož jména démonů, které stvořili. Dokonce ani ti nejzácnější...ti nejlepší ze všech...

Démončin hlas se zadrhnul. Zmlkla. Její rozhořčení z ní vyprchávalo a nahrazovalo je zděšení smíšené s netrpělivostí a dychtivostí. Předtím se třásla zlostí, ale nyní zjemněla a chvěla se jako květina co přestála divokou vichřicí. Upřela na Janise zamlžený pohled. „Ravens,“ vydechla. „Má láska. Můj manžel. To on zařídil tohle setkání, že? Můžete ho, prosím, zavolat?“

„Není třeba,“ ozval se měkce Ravens, a vystoupil zpoza sloupu.

Janis otevřel dlaň, aby démonce uhlík vrátil, ale ona s očima upřenými na Ravense jen nepřítomně zavrtěla hlavou.

„Můžeš ji pustit. Už je to zase ona. Moje Bell,“ šeptl Ravens.

Nechal je s pokojem a šel. Spáleninu v dlani si ošetřil frexonovou masťou. Zase se spontánně ve spánku napojil na síť.

...Staré legendy? Nebud' hloupá, je to jenom vykonstruovaný škvár... "

...Aby ses nedivila, holubičko, aby ses nedivila...

... maso a krev, kosti budou prskat, a smrtelníci budou říčet nadšením

...ale vítěz poraženého nezabije...

...Poražený bude darem pro všechny věrné věřící

Jeho svržením do plamenů, se zatíží kolektivní vinou.

Nevědomky dosáhnou dna vlastní nedostatečnosti

V kontrastu s velkolepostí vítěze jim nezbude nic silnějšího, než víra.

Dobře vymyšleno, opravdu dobře vymyšleno...

Probral se, zrovna svítalo. Popálená ruka tupě bolela. Vyhlédl z okna na zahradu, uviděl Vivon kropící trávničky. U srdce ho bodlo, jak moc ji chtěl. Skácel se do postele a znova usnul. Probudil ho až Gwenův příchod. „Nehorázně! Má v domě daresijského prince a klidně si do oběda spí!“ hartusil král.

„Můj soused mne ochotně zastoupí,“ zahuhlal, když se hrabal z peřin.

Gwen si všiml, že spal oblečený a zvedl obočí. „Moc práce?“

„Tchýně a tak vůbec,“ zabručel.

„Hned jsem si říkal, že do kostela tě nedostane,“ poškleboval se Gwen.

Oběd, kam se společně odebrali, se podával v plesovém sále. Erijen k Janisově znechucení, stál u dveří a dohlížel na provoz. Když se Rivy zeptal, co to má znamenat, místo ní mu odpověděla Olivie. Zaměstnanec prý k velkému rodinnému stolování nepatří.

„Dobrá,“ zavřel Janis. Vstal a zvučně zvolal: „Pane tajemníku, tímto vás ze svých služeb propouštím. A teď vás, drahý příteli, mohu pozvat ke stolu.“ Nechal přinést židli, vecpal ji mezi svou a Rivinu a za mrtvolného ticha počkal, až Erijenovi podají talíř a příbor. Olivie bledá vzteky seděla jako puchýř a ostatní příbuzní pokašlávali a čekali, jak to přijme král. Ale Gwen si špital s Niteou a dobře se bavil.

Na odpoledne pozval král Niteu s Yvesem k sobě, ale navečer se měli vrátit na zahradní slavnost k Morfenovým. Janis zůstal doma. S neodbytným Cinetem po boku se uvelebil na zastíněné terase u dveří do kuchyně. U stolku s vínem a zákusky maskovaný knihou v proutěném křesílku sledoval, jak Riva prohání služebnictvo.

Slunce páliło, a podomkové kolem nich kmitali. Ze skladu nad zbrojnicí vynášeli zahradní nábytek, židličky a stolky rozestavovali k jezírku, besídce, i na terasu, kde se doposud roztahovali jen Janis s Cinetem. Když kolem po pískem vysypané cestičce na malé dřevěné kárce směrem k besídce za mohutného skřípání hospodyně Valia s důležitým výrazem ve tváři vezla bednu s ledem obalenou slamou, uniklo Cinetovi rozpustilé pousmání. Janis se po něm zvědavě ohlédl. „Veze to jako korunní poklad,“ poznamenal kapitán.

„To máte pravdu,“ uznal vévoda.

Sám se škodolibě se pochechtával, když si povšimnul, že kromě Cineta nezůstali ušetřeni ani gardisté. Jeho těhotná pseudo manželka je svým roztomilým a úporným způsobem přiměla rozvěsit po větvích lampionky a ještě přichystat půlnoční ohňostroj.

Krenevy, přirozeně, Riva zapřáhla nejvíc. Jako vždy to byli oni, kteří tahali nejtěžší břemena, stoupali do výšek, dělali ty nejnebezpečnější a nejspínavější práce.

Při transportu dřeva na přírodní ohniště si Janis Ravense konečně zavolal.

„Tak jste si promluvili?“

„Ten nápoj lásky je největší svinstvo, co existuje,“ drtil mezi zuby Krenev. „Horší, než Honor-re. Bell hluboko v sobě pořád věděla, že je všechno špatně. Plakala a obviňovala se, že se tomu nedokázala ubránit. Prosila mě za odpuštění, že byla tak nezodpovědná a Direna do tak nejistých a obtížných podmínek přivedla.“

„A ty?“

Ravens zakoulel očima. „Co bys myslel? Takovou Bell přece miluju. Teď udělá maximum, aby synovi pomohla. Hned šla za ním, že mu všechno vysvětlí. Taky mě ujistila, že moje obavy, že mě Diren nenávidí, jsou určitě liché. Dokud byla v pořádku, věnovala se mu naplno. Stačila mu povědět všechno, co bylo třeba. Diren je prý nesmírně inteligentní. Když ho zavřeli do kasáren, utrpěl sice hrozný šok, ale později se snažil

s ní komunikovat, i přes to, že ho od sebe hrubě odháněla...Choval se k ní, jako kdyby byla nemocná. Bohužel nezbude, než pohlídat, aby se nepletla do našich aktivit. Je dost zbrklá.“

Po rozhovoru s Ravensem a nočním poslouchání dimenzionálních drbů, Janis došel k závěru, že vyzvednutí žezla nebude odkládat. Jeho ohledy na Rivu a Erijenu byly zbytečné. Pokud s Trsuahovou pomocí žezlo vyzvedne už dnes v noci, může artefakt až do odjezdu k Jestřábi hoře v poklidu studovat. Získá čas, aby se mohl stát krenevem, ale ještě dlouho bude vystupovat jako nenápadný smrtelník.

Předstíral, že si čte, ale jakmile se do jeho zorného pole dostala Vivon, clonil si oči dlaní, jako by mu vadilo prudké slunce. Pásl se na ní pohledem, když kolem balancovala s tácem naloženým litinovým nádobím, bosými chodidly měkce došlapovala na čerstvě umetenou pěšinu, a jak vlnila boky, bojoval s potřebou jí ten podnos vyrazit, a vzít ji do náručí... Nezbyvalo, než tajit dech.

Rozpustilost jej přešla, když zaslechl, jaké pokyny Riva krenevům vydává: „Naši hosté obdivují vaši práci a projevíli přání vás vidět. Proto budete roznášet nápoje a budete jim všemožně k službám.“ Na to, aby Rivě řekl, že si to nepřeje, už bylo pozdě. Nebylo nic, čím by to zdůvodnil.

Skřetí hudebníci vyhrávali, lampiony visící z větví vykrajovaly v teplém šeru barevné ostrůvky. Od besídky u jezírka voněla grilovaná žebírka a z terasy kramclanové koláčky s kerunkami. Zahrada hučela jako v úle. Kromě královského dvora, Riviných příbuzných a Nitených rodičů se dostavili i zástupci z diplomatických a obchodních kruhů. Když se po Gwenově boku objevil i zarputile se tvářící Emerich, Janis uznal, že tentokrát přišli skutečně všichni.

Do půlnoci Emerichovi na truc hrál vzorného hostitele. Jak množství vypitého alkoholu stoupalo, Riva odešla do postele a hudba se zrychlila. Erijen se vytratil zakrátko po ní.

Pomalou procházel mezi hosty a hledal Ravense, aby ho odvedl do Grewinina chrámu. Tentokrát přivolají Trsuaha společně a pošlou ho pro Zuby poražených.

Každou chvíli se k němu někdo přitočil s potřebou něco sdělit, a zdržoval. Nakonec se Ravens objevil sám. Vynořil se ze tmy, tvář podivně staženou.

„Konečně,“ usmál se Janis. „Pojď, vypadneme. Vyvoláme Trsuaha ještě dnes.“

Krenev se znatelnou úlevou přikývnul. Když byli v půli cesty k prvnímu nádvoří, Janis vycítil, že něco není tak jako vždycky. Stalo se něco? Kam jsi šel, když jsem tě odchytil?“

„Gwen s Emerichem jsou opilí. Vlečou Vivon do sena,“ řekl neochotně krenev. „Řekl jsem jim, že budeš zuřit, ale poslali mě pro další víno. Nemohl jsem nic dělat, jsou to tví hosté.“ Tím narážel na obecnou platnost kletby. Podle společenských pravidel, kletba krenevy nutila přání hostů respektovat.

„Měl jsi mi to říct hned,“ rozčílil se Janis. „Ty se drž stranou.“

Spěchal, protože Gwen jeho dvorec dobře znal, a do skladiště sena si vodil vnadné děvečky, které do jeho domácnosti průběžně nasazoval. Nebavilo ho zdržovat se mytím, a už vůbec netrval na obcování v posteli. Říkával, že jedna nafrněná panička, tím měl na mysli Gizelu, mu stačí. K jeho prospěchu bylo třeba přiznat, že nebyl lakomý a ochotně se o potěšení podělil. Bývaly doby, kdy toho Janis bez skrupulí využíval.

Škvírou dveří komory, do které shora z půdy shazovali seno, prosvítalo světlo.

Rozrazil dveře.

Gwen dosud oblečený svíral její nahá ramena a ve tváři měl sveřepý výraz. Emerich se válel v seně, a když si všimnul Janisova příchodu, zavrčel: „Kde je, kurva, ten Zmetek s chlastem?“

Vlepil Vivon facku, a bujaře se zazubil: „Ta mrcha si nechce kleknout!“

Janis vzal krenevku za paži, vytrhl ji z Gwenova sevření a sykl: „Zmiz!“

Vyběhla ven, jak byla, a on se vzápětí musel bránit Gwenovým pěstím. Když se přidal i Emerich, nezbývalo než jim to vratet. Gwen se brzy stáhl, ale Emerich zařval, že prašivý povýšenec mu zábavu kazit nebude. Janis ho třikrát poslal k zemi, ale Suechův levoboček po něm pokaždé znovu vyjel. Počtvrté vytáhl nůž. Když mu Janis chtěl zbraň vykrotit, Emerich se zapotácel a plnou vahou na dýku nalehl.

Během chvíle se Emerichova kůže zbarvila dořezávkou a akezonský princ s děsivým chrapotem v křečích zemřel.

„Nepříjemné,“ konstatoval mrazivým tónem Gwen. Jeho opilost byla ta tam. Na čele mu pulsovala žilka a Janis věděl, že je maximálně našťvaný a jeho život visí na vlásku. „Chci vědět, z jakého důvodu jsi nás

zastavil. A to, že ji šukáš ty sám, jako argument neberu. Podle božích zákonů, je otrokyně pouhou věcí! Jako tvůj král na ni mám právo!“

Teď musel lhat jako sjednaný. „Soulož se zatraceným smrtelníky pošpiní,“ zasyčel. „Cožpak si nepamatuješ, že tvá žena rodí jen mrtvé děti? Zavínil to tvůj styk s Qleou. Když shořela v plamenech, vyvstala naděje, že ses očistil! Místo, abys bohům děkoval, zakládáš na nový hřích!“

Gwen údivem zalapal po dechu. „To znamená, že bych mohl přece jen mít syna?“

„Jistě,“ řekl Janis. „Vždyť tvá milenka otěhotněla až po tom, co Qleu upálili.“

Gwen se zazubil. „Ještě, že jsi mne zachránil.“ Pohodil hlavou k Emerichově mrtvole. „Tady toho zahrabej hodně hluboko. Konečně mi přestane pít krev.“

„Jak si přeješ, sire.“

Když král odešel, oddechl si. Čelo měl orosené potem a dýchal, jako kdyby běžel do strmého kopce. Sehnul se k dýce, a právě přemýšlel, kam ukryje mrtvolu, když dveře znovu zavrzaly.

Objevila se Vivon. Nahá. Okamžitě uhnul očima. „Nechala jsem tu oblečení,“ řekla na vysvětlenou.

Roztržitě přikývnul a otočil se ke zdi.

Zašelestilo seno. „Ravens už kope jámu,“ prohodila. „Ve sklepě, kam nás hodili hned po příjezdu. Přenesu ho hned teď. Nikdo nic nepozná. Za chvíli budeme hotoví.“

„Dobře,“ šeptnul. Bylo mu divně. Nabílená zeď se vlnila. Nohy měl jako z gumy.

Za krkem ucítil její teplý dech. „Tady na ruce to škrábnutí,“ ozvala se. Její hlas slyšel jako z velké dálky.

Podíval se na hřbet zápěstí, kam jej škrábla špička Emerichovy dýky. Téměř to nekrvácelo, jen kůže kolem byla o odstín tmavší.

„To nic není. Jako při holení,“ podotkl, ale věděl, že lže. Pak se propadl do tmy.

Plameny kreslily stíny po stěnách a polena v krbu praskala. Hlava se točila a krk nesnesitelně páčil. Třásl se v zimmici, ačkoliv pokrývky, které se mu lepily k mokré košili, byly propocené. Levá ruka nesnesitelně bolela. Cítil, že ji má něčím ovázanou. Nejspíš se pokusili ránu otevřít a vyčistit, ale na to už bylo pozdě.

Ve tmě slyšel hlasité chrápání. Těžce se nadzvedl na loktech, uviděl Cineta nataženého na lenošce u dveří. Vymotal se z postele, a jak jej ovanul vzduch, rozdrkotaly se mu zuby. Sotva se udržel na nohou, ale nakonec se dopotácel do šatny, aniž by kapitána probudil.

Ulevil si a pořádně se napil, ale každý doušek bolel, jako kdyby polykal žhavé olovo. Vzápětí všechno vyzvracel bohatší o krev. Ne nadarmo se přátelil s léčitelkou. Jed, kterým byla Emerichova dýka otrávená, byl kvalitní. Bylo nezbytné přivolat Trsuaha s žezlem a to hned. Dotápal k oknu a potichu je otevřel. Hlubina pod ním se zhoupala. Zklamaně se opřel o parapet. Kdyby lezl dolů v tomto stavu, leda by si zlámal vaz. Pohled na nebe prozrazoval, že je krátce před rozedněním. Naštvaný, že se cítí tak slabý, pomalu klouzal na podlahu. Šelestění zvenčí a vrznutí okenního rámu a závan koření.

„Nemáte rozum, málem jste přepadl dolů!“ Její hlas zněl rozčileně.

„Potřebuju... Ravense,“ zamumlal.

„Není tu,“ zněla odpověď. „Společně s vojáky doprovází domů doktora. Ten jed vás zabíjí, ale doktor slíbil, že se pokusí vyrobit protijed. Je třeba to udělat rychle.“

„Jak... rychle?“

„Musíte zpátky do postele.“

Konečně si vzpomněl, který jed působí fialové skvrny na kůži. Teffredin. Extrakt ze skřetích žláz. Na ten, jak už jej kdysi varovala Vera, žádný protijed neexistuje. Ravens to musel vědět a ten doktor taky, ale asi se bál to vévodkyni přiznat. Možná chtěl použít něco, co účinek teffredinu zpomalí. Ravens jako otrok se k tomu vyjádřit nemohl, prostě musel poslouchat. Kdyby tu byl, ještě by stačili Trsuaha přivolat a žezlo probudit, ale takto je všechno v pytli. Na výčitky, že tolik otálel, bylo pozdě. Zbývalo udělat totéž, co slíboval ten doktor. Zpomalit účinky. Jenže na rozdíl od šarlatána kvalifikovaně.

Ucítil, jak ho zvedá. Nechtěl, aby ho nesla. Muselo to vypadat směšně. Byla přece mnohem drobnější než on.

„Běž do kabinetu, prosím,“ vydechl. „V přístěnku je lahvička. Má hrdlo zalité olovem. Na štítku je napsáno Qvestin.“

Byla rychle zpět. Podávala mu lahvičku s vazkým černým obsahem. „Qvestin? Další jed?“

„Jistě. Jen o něco slabší, než teffredin. Působí opačně, a proto se proces otravy přechodně zvrátí. Zemřel bych tak jak tak.“ Ulomil olovenou zátku a vypil palčivě hořkou tekutinu až do dna.

Cítil, jak mu jed propaluje vnitřnosti. Pokud žezlo nenajdou qvestin ho do pěti dnů zabije, ale to by teffredin udělal mnohem dříve, takže to bylo jedno. Tak do hodiny by se mu mělo z nejhoršího ulevit.

Mezitím mu přetáhla mokrou košili přes hlavu. Otřásl se zimou, ale měla přichystaný nahřáté ručníky. Mlčky mu otírala hrudník, zatímco drkotal zuby, pracovala a mračila se jako hlubinný běs. „Nemusíš to dělat, když jsem ti protivný,“ protestoval.

Podala bylinný výluh, aby si vypláchl ústa. „Nejsi mi protivný,“ odsekla.

„Tak co ti vadí?“

„Že jsi vlastně mrtvý! Kdybys mě pořád nezachraňoval! Byl bys v pořádku!“

Otřásl se zimou a furiantsky k ní vzhledl.

„Miluju tě. Dobře to víš.“

Nehnula ani brvou. Opatrně mu přes zraněnou ruku navlékla čisté prádlo a převrátila příkrývky, aby nestudily ty propocené, a pak mu věnovala přísný pohled. „Nejste při smyslech, vaše milosti,“ řekla a otočila se k odchodu.

Nikdy později, když o tom přemýšlel, si nebyl ochotný přiznat, z jakého podnětu to, co se pak stalo, udělal. Jen v nejhlubších končinách duše cítil, že v první řadě to byl alibismus. Konečně měl záminku, proč nemusí být ušlechtilý. Zaťal zuby, až si prokousl ret, vzepjal se a bleskurychle ji chytil za ruku. „Tady... zůstaň.“

Cinet byl rázem na nohou. S rozpačitým odkašláním něco zamumlal a zmizel.

Ještě stále se mu točila hlava, ale účinek Qvestinu byl téměř zázračný, protože síly se mu vracely závratně rychle. V jedné chvíli pokrýval její ruku horkými polibky, ostatně jeho rozpraskané rty jiné ani dávat nedokázaly, a vzápětí si ji na sebe přitáhl, až na něm ležela a těsně lnula k jeho tělu. „Chci tě. Miluju tě,“ vzdychal, když na něj seshora nasedla, a pomalými pohyby pánve ho dováděla do vytržení.

„Láska?“ sykla mu do ucha. „Ne. Je pouze vášeň.“ Aby umlčela jeho námitky, nabídla jeho ústům hroty svých ňader. Hladil ji po zádech, po kyčlích, vychutnával všechny její báječné křivky, napětím a potřebou téměř šilel. Chtěl se na ni překulit, protože cítil, že pokud nezpomalí, skončí dříve, než ji stačí uspokojit. Ale ona sama náhle prudce zrychlila a dovedla ho k vyvrcholení.

Naštvalo ho to. Byl tak vyhladovělý a slabý současně, že své potřeby ovládal jen stěží, ale moc si přál ji potěšit. Tak trapně se ještě nikdy necítil. Pochopitelně si jeho rozladění všimla. „Nemůžete se vysilovat,“ dodala kousavě. Tím mu dala znovu najevo, že vše, co se mezi nimi odehrálo, pokládá za čistě pudovou záležitost.

Ze tmy se probral po bradu přikrytý. Byla mu zima, ačkoliv v krbu v plném létě plápolal oheň. Levou paži měl strnulou a napuchlou. Hlava tupě bolela, na prsou bodalo, ale jinak se to dalo snést. Na křesle dřímal Erijen a v lenošce pod oknem opět spal Cinet.

„Jaký je čas?“ zachraptěl.

„Už je ti lépe?“ vyskl přítel. „To je moc dobře. Král mi kladl na srdce, abych tě hlídal jako oko v hlavě. Snad mě konečně vezme na milost. Krenevové tě našli ve stáji úplně bez sebe. Lékař, prohlásil, že se jedná o otravu jidlem. Asi špatná ústřice.“ Na stolku ležela fióla se zeleně zbarveným roztokem. „Vypadalo to, že meleš z posledního. Riva už ti přikládala k nosu zrcátko, aby se přesvědčila, zda vůbec dýcháš. Zmetek přivezl od doktora lektvar, ale mezitím se tvůj stav jako zázrakem zlepšil. Není nad zdravý spánek.“

„Zavolej mi ho.“

Erijen nakrčil nos. „Vždyť je to jen otrok. V tomto stavu bys měl mít kolem sebe jen ty nejbližší. Ostatně, Riva ho poslala uklízet na zahradu.“

Namáhavě polknul a šeptl: „Trvám na tom.“

Cinet se ale zvedl a prohodil, že pro něj skočí.

Byla to věčnost, než Ravens přišel. Janis musel vynaložit veškerou výmluvnost, aby se Cineta a Erijena zbavil.

„Dýka byla rozrušená v kyselině a namočená v teffredinu. Skutečný protijed proti němu neexistuje. Tohle,“ ukázal Ravens na fiólu, když osaměli, „prý prodlouží umírání asi o tři týdny, ale ty sis poradil sám. Vivon mi o tom qvestinu řekla. Poslali mě pryč a já s tím nemohl nic dělat. Volat Trsuaha nemělo cenu, k probuzení Hiria-abhama bude zapotřebí plného soustředění a tys ani nebyl při smyslech.“

„Teď jsem.“

„Rozpadáš se mi před očima, Trajanisi. Čím později to uděláme, tím to bude těžší.“

I když se cítil mizerně, dál už to v posteli nevydržel. Oblékl se a dovrávoral do kabinetu, aby na kanapi počkal, až se Ravens s Trsuahem od Dobhanského močálu vrátí. Vzduch byl nehybný a teplý. Na zemi u krbu

se leskla Ravensovou krví vyznačená hvězdice Terdebre. Nechtělo se mu uvěřit, že by to bylo tak jednoduché...

Ne, to určitě nebude.

Každou chvíli by měli být zpátky. Před půlnocí do pracovny nakoukl Erijen, zklouzнул pohledem k obrazci u krbu, a zeptal se, jestli něco nepotřebuje. Janis ho posílal za Rivou, ale Nemesijec lamentoval, že se mu nelíbí jeho mrtvolná bledost. „Raději si lehnu vedle v salonu,“ řekl ustaraně, „kdybys zkolaboval, budu po ruce.“

Čas se neúprosně vlekl. Když už se mu víčka klížila, zahřmelo, a Trsuah s Ravensem stanuli uprostřed Terdebre. Modrý démon svíral pod paží podlouhlou truhličku.

Protože už svítalo, Trsuaha raději propustil. Truhličku s jednoduchým otočným uzávěrem si položil na klín. Zvedl víko a téměř se zablkl mrazivým chladem, který na něj dýchl. Přesně tak si představoval smrt. Chlad vystřídal nápor bolesti. Neodvratitelný konec. Ale na takové myšlenky nebyl čas. Všechnu jeho pozornost si žádal artefakt.

Ve špinavém kalu leželo žezlo z matného černého kamene, jehož hlavice zakončená ozdobným prstencem, byla osázena jiskřivě vybroušenými kameny. Sahíjinové jeho sestavení svěřili skřetům. Z předmětu přímo sálala magie... Z velké dálky k němu doléhal Ravensův hlas. „Nahore na prstenci, je rudý hemakrytt, kámen naší linie. Pootoč ho k sobě, aby mohl rezonovat s tvými ozvami. Všechno ostatní už půjde samo.“

S vypětím sil smrtícím artefaktem pootočil. Jako by uslyšel hlasitý hudební akord, jeho srdce se prudce rozbušilo. Něco se dělo, talisman si ověřoval jeho identitu... Rozpadal se na miliony nepatrných kousků a zase se skládal dohromady. Čas se protahoval, propadal se do nicoty, žena s rudými vlasy se k němu z výšky skláněla a natahovala paže, její tvář zlatě pableskovala, její rysy se křivily... Pak se vrátil do grenedonského trůnního sálu a opět se plazil pod horami mrtvých těl. Kdyby to dokázal, byl by křičel, ale sotva byl schopný dýchat. Cítil, že artefakt se ujišťuje o jeho právech a stále má pochybnosti. Vztekla si pomyslel, že vznešeným „zubům poražených“ asi míšenec nevoní. Vybavily se mu vzpomínky na Trmitý ostrov, Veru, Erijena, roky strávené na akezonském dvoře v Gwenových službách. Hořkosladce si vzpomněl na Qleu. A potom na Ravense, a nakonec Vivon... Tehdy konečně pomyslný odpor zeslábnul a Janis ucítil, že jej artefakt přijímá. Ale současně cítil nesmírnou bolest. Jeho lidský život právě končil. Nebyl schopný pohybu. Před očima se mu dělaly mžítka, přesto se znovu soustředil na žezlo ve svém klíně. Spatřil zelený a modrý kámen, ale v místě, kde měl být červený, našel jen mělký důlek. Hemakrytt jejich rodinné linie chyběl.

Matně registroval, že Ravens, který se vlivem prokletí ke kompletnímu artefaktu přiblížit nemůže, na něj z dálky cosi křičí. Bylo mu tak zle, že sotva rozlišoval slova.

„Dělej! Žezlo zabíjí poslední lidské, co v tobě zůstalo!“

Nepomohlo, že artefakt probudil. Bez hemakryttu byl pro něj talisman smrtelně nebezpečný.

Viděl rozmazaně a dech se krátil. „Náš...hemakrytt...chybí,“ vypravil ze sebe tak tiše, že netušil, zda to k Ravensovi dolehlo.

„Tak zelený orzol mé matky,“ vyhrkl vynervovaně Ravens. „Nebude to tak účinné, ale lepší, než smrt. Je menší. Hledej asi uprostřed průměru hlavice. Vybroušený jako hladká čočka.“

Horečnatě pátral po Evonině zeleném kameni, marně. Až na obvodu žezla našel další mělký důlek, hlesl: „Někdo ho odstranil.“

„Tak zavři víko! Jinak tě záření zabije!“ nabádal ho Krenev.

„Nnemůžu,“ vydechl. Skutečně. Sotva dokázal hýbat rty.

Vzpomínal, co přesně mu Ravens řekl. Může zářič spustit. To se povedlo, žezlo ho poznalo. Probudilo se, ale odebralo mu všechny síly, o kterých ani nevěděl, že je kdy měl. Klíč k transformaci, která by jej před syrovou energií artefaktu ochránila, však ztělesňovaly dva chybějící kameny. Teď nezbývalo, než schránu zase zavřít, ale on k tomu už neměl sílu a Ravens se k ní také přiblížit nemohl.

Co teď? Barevné kameny výsměšně jiskřily.

Vivon. Vzpomněl si, jak Ravens mluvil o jejím původu. Že ji Senedon zplodil s kdoví kým... Byla tu naděje, nepatrná, ale přece, že její matka nebyla Krenevka. Potvrzovalo to i její nepředvídatelné chování. Pokud by Vivon byla krenevkou jen z poloviny, znamenalo by to, že účinek kletby by nemusel být tak striktní, jako u Ravense. Mohla by se pak právě ona ke skříňce přiblížit, a zavřít ji. Ravens by pak prostřednictvím Bellsambary skříňku svěřil kletbou nezátíženému Direnovi. Tomu by nezbývalo, než kameny hledat...

„Co...zkusit...Vivon?“ zasípal.

Ravens přikývl, kolem zdi se prosmechl k oknu, a sklouzнул ven.

Janis krvácel z očí, krev měl v ústech, potil krev. Nebyl si vědomý, že by dýchal. Umíral, nebo už mrtvý byl. Nechápal, jak je možné, že ještě vnímá. Nehledě na to, co s žezlem Vivon dál udělá, pro něj se nic nezmění. Jeho blízkost udělala své. Aspoň zachrání Ravense.

Netrvalo to dlouho a byli s Vivon zpátky.

Zatímco Ravens před ničivou silou artefaktu obloukem uhýbal, a co nejrychleji se proplížil do nejbližšího křesla v pokoji, Vivon zvolna přicházela až k truhlici. Působila nezvykle přepadle, její stříbrné oči tonuly v slzách. Janisovi připadalo, že se snad bojí. To by do ní nikdy neřekl.

Venku zaduněl hrom.

Vrzly dveře. V temném obdélníku zahlédl Erijenova široká ramena. „Nic...se... neděje, Eri,“ řekl mu konejšivě, „běž... si... lehnout.“

Erijen však popošel do jasného světla. Na tváři slavnostní výraz. „Ale děje.“ Obrátil se do temného salonu, ze kterého právě vyšel a s uctivostí, kterou u něj dříve Janis nikdy nezaznamenal, pronesl: „Mají to otevřené, vaše vznešenosti. Někdo by to měl zavřít dříve, než vstoupíte.“

Teprve tehdy si Janis všimnul, že venku už je téměř den, ale temnota vedle v salonu tomu neodpovídá. Bud' tam někdo zatádl závěsy, nebo...

„Ať to udělá Vivon,“ ozvalo se odtamtud. Hlas nebyl ostrý, ale hluboký. Působil jako samet. Přesto rozvíbroval sklenice na stříbrném tácku tak, že se jedna převrhla a roztříštila se.

Janis se podíval na Ravense. Prastrýc byl zhroucený v křesle, oči mu divoce plály, čelisti měl zaťaté. Vivon s nečitelným výrazem ve tváři, rovná jako pravítko stála u pohovky, na které seděl. Zatímco Ravens vypadal zhrouceně, na Vivon artefakt tak devastující vliv neměl. Erijen zůstal u dveří. Nejspíš věděl, že není radno se k artefaktu přibližovat. Opět se rozpačitě usmál a obrátil se na Vivon: „Slyšelas. Udělej to.“

Janis pochopil, že sahijský bůh se probuzeného artefaktu bojí. Tím, že do hry vstoupil Temný, bylo nutné strategii změnit. Skříňka musí zůstat otevřená. Ale jestli Vivon Temného poslechne, budou všechny šance navždy v háji.

Truhlice na jeho klíně byla těžká. S nadějí vzhlednul k Vivon. Dívala se z okna, rty měla bílé, ale oči jí zářily jako hvězdy. Působila tak klidně, jako kdyby se jí nic z toho, co se dělo, netýkalo.

„Vivon,“ šeptl, „nechej to otevřené. Můžete vyjednávat.“

Hlas ze tmy se shovívavě uchechl. „Ó, jak tragicky se v ní mylíš, ty naivní nulo! Copak sis nevšiml, že na ni žezlo nepůsobí, protože její matka byla...“

„Nexi, prosím...“ zaprosila nezvykle tenkým hláskem Vivon.

„No, dobře, drahoušku, nechej si své sladké tajemství. Ale hlavně už s nimi neztrácej čas. Jenom by tě využili, ale stejně by nepřijali. Nepochopili by tě. Toto je přece ta příležitost, na kterou jsme čekali! Když mi pomůžeš, tak novelizaci Protokolu ani nebudeme potřebovat. Dostaneš to za odměnu, žes pomohla potlačit vzpouru! Ty jsi řece moje! Jediná a vznešená! Jenom já tě skutečně znám a dokážu ocenit!“

„Vivon,...to...není...jen...o...tobě!“ zasténal Janis.

„A proč by nemohlo?“ oponoval hlas, „Celou tu letošní parádu na Jestřábí hoře jsem inicioval jen proto, abych ji odtud dostal. Když se Qlea nechala upálit, hodil jsem do placu, že mystérium se hroučí. Pomalu cílevědomě jsem ovlivňoval veřejné mínění. Jako semínko, které vyklíčí, aby nakonec vydalo plody. A když se konečně dobereme k cíli, má nám to nějaký Zmetkův prasynovec zhatit?“

„Jak...dlouho...o mně...víš?“ vypravil se sebe z posledních sil Janis. Něco uvnitř jeho těla se rozpadalo, nedalo se to zastavit. Krev už nebyla v žilách, bublala a vřela...

„Celých patnáct let. Vyklopila nám to Sebassova konkubína.“ Z obdélníku tmy zalitého nazlátlou září vystoupila vysoká štíhlá postava. Muž ostře řezaných rysů středního věku v jednoduché bílé tunice z lesklé látky a šedivých kalhotách. Ve vlasech barvy pšenice měl černou čelenku, ve které se skvěl jasně rudý kámen. Velikostí i tvarem odpovídal důlku v žezlu.

„Tomu říkám frajeřina, Henrexi,“ uchechl se uštěpačně Ravens. „Ovšem, jeden kámen ti neublíží.“

„Jen v klidu sed,“ zapředl výhrůžně Temný, „tobě ani tvé sestře hemakrytt nepomůže, dokud jste oslabení kletbou.“

„Celé žezlo by ti ublížit mohlo,“ zavrčel Ravens.

„Kdyby ho nedržela na klíně mrtvola, tak jistě,“ uchechl se bůh.

Ravens se podíval na Vivon a pak na Temného. „Žezlo je probuzené, a ty oslabený. Stačí, když kletbu zrušíš, a dáš nám hemakrytt, a Vivon skříňku zavře. Pak spolu můžeme jít za Tyneonem. Těch dvě stě let stačilo. Dohodneme se jinak.“

„Vivon je na mé straně, ty blázne,“ rozesmál se Temný, „protože mě miluje.“ Zaťukal si na obruč, ve které byl kámen usazen. „A nedívej se na mě tak. Vzít ten kámen, bylo preventivní opatření. Tvého syna jsem ušetřil a dokonce i vychoval. Jenže on, místo aby se asimiloval, dělal neplechu. Utkání na Jestřábí hoře je za dveřmi. Příslušníci tvé rasy v područí natolik změkli, že je vyloučeno mezi nimi najít vyzyvatele, aby souboj vypadal aspoň trochu důstojně. Diren, ačkoliv je míšenec, je vlastně jediný bojeschopný krenev, kterého máte.“

V matném světle svíček se Ravensův obličej zdál jako vytesaný z alabastru. „Slíbil jsi, že ho ušetříš.“ Temný se uštěpačně ošil. „Ale to jsi neměl chystat vzpouru!“ Významně si poklepal na čelenku. „Žezlo je probuzené a Direna neváže kletba. Ohrožuje systém. Pochop, že ho nemůžu pořád hlídat.“

„Neohrozí tě, když necháš kámen zasadit zpět,“ zvýšil hlas Raven, „a když dáš žezlo hlídat. Diren se to ani nemusí dozvědět. Copak nevidíš, že se to takto stejně dál nejde? Situace stává neudržitelnou! Na tvorbu, kterou jsme podporovali my, jste vy rezignovali! Veškerý čas marníte opečováváním smrtelníků. Ale naše úkoly jsou přece závažnější a sahají dál, než na Teneris. Nezapomněli jste, co jsme všichni před třemi staletími tak intenzivně hledali? Už jste to našli? V laboratoři, jak si myslí Tyneon, to nenajdete. Můžeme se o to pokusit společně. Ještě není pozdě.“

Temný pohrdavě nakrčil nos. „Možná, že je to nesmysl. Netrebská báje. Kdyby jste netreby nevyvraždili...“

„Každý dělá chyby,“ připustil Ravens, „proto je potřeba se vrátit na začátek.“

„To možná ano,“ ušklíbnul se Temný, „ale tvůj všehoschopný synek mi do toho kecat nebude.“

„Prosím,“ šeptl Ravens, „Direna ne.“

„Bude bojovat na Jestřábí hoře. Už je příliš nebezpečný,“ řekl rázně Sahíjin.

Vzápětí se v rychlém sledu odehrálo několik událostí po sobě.

Ravens se bleskurychle vymrštil směrem k truhlici. Vrhł se na žezlo, a zřejmě v úmyslu hodit ho po Henrexovi se s ním napřáhl. Ale nejspíš proto, že už byl příliš oslabený, nebo proto, že si dal úkol, který nebylo možné zvládnout, jím vlna akumulované energie z žezla projela. Bůh diplomacie naposledy silně stříbrně zazářil a pak se rozplynul. Nebyl.

Janis se pokoušel něco udělat, ale nedokázal vůbec nic. Měl potřebu zařvat, ale ani to se nedařilo, jako kdyby už neměl ani hlasivky. Jeho tělo bylo jako nepotřebná věc. Hiria-abhama leželo na zemi, tiše jiskřilo a praskalo.

Temný mezitím před smrtícím artefaktem obezřetně ustoupil zpět.

Krenevka stála jako svíce a těkala očima z místa, kde bratr naposledy vydechl, na nehybného a krví zalitého Janise a zase zpět. „Tys ho zabil!“ vzlykla.

„Odovnal se sám,“ ozvalo se ze tmy. „Viděla jsi to. Musel vědět, že ten pokuds nepřežije. Okamžitě ten krám zvedni, a strč ho zpátky do krabice!“ zařval.

Kdyby Janis mohl, řekl by jí, že ji Henrex zneužije a zotročí víc, než kdy byla. Podle toho, jak skepticky se tvářila, to možná věděla. Bratrova smrt jí viditelně otrásla. V duchu klel, že netuší, co se jí odehrává v hlavě. Náhle se k jeho zkrvavenému obličejí naklonila tak těsně, že se ho téměř dotýkala špičkou nosu. Toho všetečného nosu, který tak ráda všude strkala. Pátravě se mu zahleděla do očí. Už ho nic nebolelo. Zvláštní.

„Copak nevidíš, že ten míšenec dávno zcepeněl?“

„Není mrtvý,“ namítla.

„Nesmysl,“ odfrkl sahíjin, „co bylo lidského, je mrtvé od chvíle, co to otevřel. A ta ubohá kremevská čtvrtina nemohla takový výron vydržet.“

„Byl otrávený teffredinem. Na hranici mezi životem a smrtí balancoval tři dny. Paradoxně to mu teď pomohlo.“

„Tak to trápení ukončím,“ uchechtl se Temný. „Bohové mají být milosrdní. Hlavně už mě poslechni. To s tvým bratrem jsem neplánoval, ale už se stalo. Jinak všechno vychází podle plánu.“

„Nechci, abys ho zabíjel.“

„Proč?“

„Je to můj příbuzný! Nejdřív mě smrtelníci připravili o sestru, teď jsem přišla o bratra. A to, co plánuješ s Direnem, je pro mě taky novinkou. Nedám to žezlo zpátky, dokud mi neodpřísáhneš, že ho ušetříš!“

„Vivon,“ zapředl výhrůžně sahíjin z úkrytu, „doufám, že uvědomuješ, co po mně žádáš.“

Krenevka si dlouze bolestně povzddechla. „Ale ano, Nexi. Uvědomuju.“

Janis jí strašně chtěl říct, že ten obchod bude mít nějaký háček. Sahíjin ji určitě nějak podfoukne. Ale nedostal příležitost.

„Tak dobrá.“

„Přisaháš, že mu pomůžeš?“ Znovu se sice ujišťovala, ale bylo to jen horší. Smrt by mohla být vysvobozením...

„Ano,“ vyštěkl našťavaně bůh.

V napjatém tichu se bohyně konečně pohnula. Štíhlými prsty uchopila víko a s hlasitým třísknutím je zaklapla.

Mrazivý závan pominul a v tu ránu byl Temný opět v místnosti. Aniž se z místa u dveří pohnul, svíral truhlici v rukách. Vítězoslavně se na Vivon usmál. „Hodná.“

Současně síla jeho božství naplno opanovala prostor. Svou přítomností naplňoval každý kousek volného místa. Janis měl dojem, že kdyby dokázal pohnout rukou, musel by na něj narazit...

Bůh vložil truhlici do rukou Erijenovi a laskavým tónem, jako kdyby hovořil s dítětem, řekl: „Jenom to na chvíli to podrž.“ Nemesijec přikývnul a couvaje ke stěně se pod tíhou zážitku rozvzlykal.

Pak bůh vztáhl paži k Vivon. „Tolik jsi mi chyběla, lásko. Honor-re budiž z tebe sejmuta.“ Vplula mu do náručí, a jak se dostala do blízkosti Senedonova hemakrittu, její transformace byla zahájena, místnost zaplavilo jasně bílé světlo. Její havraní vlasy jako by ožily vlastním životem, leskly se, povlávaly, pleť nabyla perlového odstínu, celým vzezřením jasně připomínala bohyni ze zapovězených krenevských legend. Ačkoliv se tvářila spíše ponuře, než šťastně, tak kdyby si divák odmyslel okolnosti, bylo by se to i líbilo. Ruku v ruce s Henrexem přistoupili k nehybnému Janisovi. Henrex po něm přešel pohledem, nakřčil čelo a zavrtěl hlavou.

„Vidíš jeho duši? To třepetavé? Zvláštní, že se ho pořád drží...“

„Je to mág,“ hlesla.

„Především je to krenevský exot,“ opravil ji. Potměšile se usmál, zhluboka se nadechl, a vyfoukl na Janise obsah svých plic.

Zaplavil ho teplý příboj. Mrtvá strnulost se rozechvívala životem. Pak se hluboko v něm něco otevřelo. Pod záblesky rudého kamene jako pod nápěvem písně, kterou už kdysi dávno slýchal, a kterou nikdy úplně nezapomněl, se jeho podstata probouzela. Uvědomil si, že ho sahíjin nejen oživil, ale že blízkost hemakryttu nastartovala jeho krenevskou část. Nejdřív si myslel, že je oslněný zlatou září, ale jak se od něj boží tvář vzdalovala, a on získával širší výhled na interiér pokoje, seznal, že na něj ze všech stran útočí miliony cizích vjemů, prostor se na něj řítí a on se stejně tak rozprostírá do šíře. Vše spolu souviselo, prolínalo se a prolamovalo průhledy do dalších prostorů přesně, jak mu to popisovala Qlea, když vyprávěla o tvorbě. Vyděšený a fascinovaný současně se pokoušel to vstřebat, protože stál na prahu něčeho úžasného. Stačilo po tom sáhnout, a... Vzápětí se sahíjinovo čelo zbrázdilo vráskami soustředění a vztáhl nad Janisovo temeno dlaň. „Návdavkem ti předávám Honor-re,“ zamumlal.

Náhe se vše zpomalilo a zamlžilo. Ale nebylo to stejné jako předtím, když byl člověkem. Nic nebylo stejné.

Sahíjin se otočil k Vivon. „Chvilí potrvá, než se dá dohromady,“ řekl rozmarně. „Pak ho tady,“ pohodil hlavou směrem k Erijenovi, „svému příčinlivému věřícímu za pár šestáků prodám.“

„Tys ho proklel?“ vyjekla, „chceš ho prodat smrtelným? Vždyť se na nich neprovinil!“

Henrex se rozchechtal. „A Ravens snad ano? Přesto byl trestán víc, než ostatní. Právě ty, která jsi od svých soukmenovců zažila více zášti, než kdokoliv jiný, bys měla vědět, že spravedlnost je iluze, má drahá.“

„Možná její uplatňování praxi,“ ozval se Janis, „ale spravedlnost samotná iluzí není.“

„Vidíš, už může mluvit. Ještě chvíli a bude jako rybička,“ řekl spokojeně Temný.

„Podvedl jsi mě!“ obořila se na něj. Ustupovala od něj ke stěně, celá se chvěla, jako by jí otrásla zima.

„Chtěla jsi, abych ho zachránil, a to jsem udělal, ale nemohl jsem ho nechat jen tak.“

„A Diren?“ vzlykla. „Už od počátku jsi ho pro tu roli určil, a mně jsi o tom neřekl!“

„To nepopírám, ale protože jsme se o tom nebavili, nemůžeš mě obviňovat, že bych ti lhal,“ řekl Temný.

„Někdo se té role chopit musí. Když mi strážní v kasárnách ohlásili, že za ním tajně chodí Trsuah a učí ho dějinám, nezarazil jsem to. Nezasáhl jsem, ani když si baziliščí poštou vyměňoval dopisy s Evonou. Kdyby se to nedělo, sám bych mu to vzdělání musel nějak zprostředkovat. Byl jsem to já, kdo ho vycvičil k boji. A nijak jsem ho nešetřil. Je připraven.“

Zlatě zaplápolal a Janis ucítil brnění v kostech. Vzápětí se dům otřásl. Kabinet se zaplnil šesticí hřmotně vyhlížejících démonů navlečených v kožených kazajkách a kalhotách, páchnoucích krví a kouřem. Nízká čela potažená šedivou kůží zdobily desítky drobných růžků, ale ten pátý, s rukama v okovech a omotaný řetězy, jehož rozhalený hrudník brázdily krvavé šrámy, vypadal jako člověk. I když byl vysoký, nebyl tak robusní jako ostatní, měl rozčuchané smolně černé polodlouhé vlasy. Pravidelně řezané rysy jeho hezkého obličeje zaneřádného špinou a krví důvěrně připomínaly ten Ravensův.

Bůh ukázal na svázaného. „Co zase provedl?“

„Bylo nám doručeno obvinění parafované vznešeným Emdewonem, sire. Vyšlo najevo, že má prsty ve žhářském spiknutí v okolí Senediny hory před osmi lety. Preventivně jsme ho zajistili,“ meldoval démon s rudými zorničkami a špičatýma ušima.

Temný znechuceně ohrnul ret a mávl rukou. „Švagrová má smůlu. Žádný proces nebude. Držte ho ode mne dál, hlupáci,“ štěkl, nejspíš v obavě, aby blízkost hemakrytu v jeho čelence Direna nevyprovokovala k riskantní akci. Běsové provinilce okamžitě odmrstili směrem ke krbu. Dopadl téměř k Janisovým nohám.

„Ani se nehni!“ poručil nebešťan. A skutečně. Mladý démon ustrnul zkroucený, jak dopadal k zemi s pokrčenýma nohama, hlavou zalomenou pod tělem jako socha.

Temný si rudookého gestem přivolal k sobě. Ukázal na truhlici, kterou třímal Erijen a řekl: „Tohle ponoříš na dno Dobhanského močálu.“

Všechny je přehlédl a dodal: „Tímto vám výslovně zakazuji tu věc opětovně z té břečky tahat, a seržant Hjent stanoví kolem močálu hlídky. Emdewonovi vyřídíte, že démona číslo fuent rtuente k procesu vydat nemohu. Jeho případ bude řešen v souvislosti s likvidací krenevske vzpoury.“

„Rozkaz, vznešenosti,“ vyštěkli unisimo a s duněním zmizeli.

Mladý démon, zamrzlý ve své nepřírozené pozici jen vztekle blýskal očima.

Henrex poslal Vivon vzdušný polibek, upřel pohled na zkamenělého Direna, a řekl: „Nejsem ten nejvhodnější, od koho by ses to mě dozvědět. Tvůj otec, je mrtvý. Nezabil jsem ho já, ale výboj z Hiria–abhama, protože chystal vzpuru.“ Po celou dobu proslovu si v dlani pohazoval malým prskajícím energetickým klubíčkem.

„Dobře, že to aspoň zkusil,“ procedil mezi zuby Diren.

„Takže mu jeho pohoršující jednání schvaluješ?“ ujišťoval se Temný.

„Samozřejmě!“ křikl Diren. „Je to taková úleva, po všech těch letech ti to říct do ksichtu, Henrexi! Zemřou s pýchou, že se můj otec zachoval správně. Nevzdal to.“

Temný si založil paže na prsou a zavrtěl hlavou. „Ts ts ts. Takoví jste všichni. Místo abyste se snažili o pochopení, uchylujete se k urážkám. Zasloužíš vytřídění, ale to je jen pro demony. Dostaneš příležitost to splatit.“

Diren se zle rozesmál. „To jsem zvědavý.“

„Když tvou démoni polovinu zabiju, ta krenevska se plně rozvine. Senedonova linie byla odjakživa nejsilnější. Čas druhé výzvy je tu. Jsi nejlepším zabijákem, kterého jsem kdy vycvičil,“ zavrněl Temný.

„Dělat smrtelníkům na Jestřábí hoře šaška?“ zachrčel jízlivě Diren. „Postačí, když mě popravíš tady a teď.“

„Ani když se ti postavím já sám?“ řekl Temný. Přitom bylo nad slunce jasné, že souboj bude nerovný. Divadlo pro smrtelníky, kteří pak poraženého obřadně předají plamenům. Henrex nejspíš kalkuloval s tím, jak moc ho Diren nenávidí.

Ravensův syn vztekle zavrčel.

Janis pochopil, že takové nabídce asi neodolá. Zavřel oči, aby se lépe soustředil a začal pomalu a rytmicky recitovat, co poslední noc předtím, než byl otráven, zaslechl v dimenzionálním šumu:

*„...opadá maso a vyteče krev, kosti budou praskat,
a smrtelníci budou říčet nadšením
...ale vítěz poraženého nezabije...
...ten bude darem pro všechny věrné věřící
Jeho svržením do plamenů, se zatíží kolektivní vinou.
A Nevědomky tak dosáhnou dna své malosti
V kontrastu s velkolepostí vítěze
jim nezbude nic silnějšího, než víra.“*

Když skončil, a oči otevřel, a už normálním tempem dodal: „Nenech se zmást, Direne. Tvůj otec za tebe už zaplatil, a Henrex to dobře ví. Ať si tu oběť hledá jinde. Garantuji ti, že ji najde. Tvoje úkoly jsou jinde. Teď jsi králem ty.“

Čekal, že ho Temný okřikne, ale bůh na něj zamyšleně civěl. Dlouho si pohazoval klubičkem. Pak se otočil se k rozběsněnému Direnovi a řekl: „Vypadáš úplně jako Ravens, když ještě býval k světu. Abys věděl, jak je existence tvých soukmenovců obtížná, vyzkoušíš si to. A po pár týdnech u smrtelníků, se mi ještě velice rád na Jestřábi hoře postavíš.“

Ravensův syn se hoře rozesmál. Z jeho ran na mramorové dlaždice stékaly potůčky temně rudé krve. „Jak jinak. Ty si poradíš vždycky.“

„Erijene, můj služebníku,“ řekl pobaveně Temný, „máš nějaké peníze, abys mohl zaplatit za otroky, které ti teď prodám? Jsou to sice míšenci, ale královského rodu.“

Visel v řetězech a mělce dýchal. Občas se probudil sám, ale většinou mu pomohli vědrem ledové vody nebo rozpáleným železem. V infernu bolesti jejich tváře ani otázky nevnímal. Pokaždé, když se propadal do tmy, doufal, že už je to naposledy. Ale ne. Muselo to souviset s jeho krenevským dědictvím. Byl prostě odolnější.

Když se probral, poznal, že je stále ve svém domě, ve sklepení pod zbrojnicí. Přišel za ním Erijen. Opět měl ve tváři ten rozpačitý výraz.

„Za chvíli si přijdou pro výpověď. Chci, abys všechno pěkně podepsal.“

„Na nic se nepamatuju,“ zasípal.

„Vždyť jsi taky nic neřekl. Jenom jsi řval, když tě mlátili. Ale to museli, jinak by veřejnost neuvěřila, žeš všechny ty hrozné věci přiznal.“

„Co?“

„Krenevský původ, incestní poměr s vlastní babičkou, vraždy patnácti akezonských patriciů za účelem získání jejich vitální energie pro přípravu krenevského povstání, a konečně úsilí o svržení krále Gwena a převzetí moci.“

„Nic... podepisovat... nebudu,“ vypravil ze sebe.

„Ale ano,“ odsekl Nemesijec. Sáhnu si k opasku a strčil mu pod nos nějakou ohebnou věc. Visely z ní tenké dlouhé trásně. Karabáč, jehož rukojeť je spletena ze silnějších pruhů kůže a ty tenké volné trásně slouží jako důtky. Věc voněla, ketenovým olejem a strachem. „Tento pochází z Gwenova ceremoniáře, Anakise. Vždyť ho znáš. Nechal ho tak potrestat Suechův dědeček. Už ani nevím za co. Smrtelník by tolik bolesti nevydržel, ale krenevovi stažená kůže za pár dnů doroste. Mistr Aluun, králův kat, je umělec. Diren ani moc neřve, materiálu na první karabáč už je dostatek, ale napadlo mne, že by se hodil ještě jeden. Aluun nám poradil, jak ho nejrychleji zregenerovat. Odpočívá zavěšený za nohy s hlavou v octě. Je na tobě, jestli budeme vyrábět další karabáč, nebo jestli ho sundám.“

„Takže když to podepíšu...“

„Spokojím se s jedním karabáčem. Ale velké rozmazlování nečekej. Poctivě jsem za vás zaplatil.“

Janis si vybavil, jak Erijen lovil z ozdobné vázy na krbové římsě měďáky, které tam on sám míval přichystané pro poslíčky, aby měl čím zaplatit. „Přešli jste do mého majetku společně s palácem a polnostmi v Morfenu, jakmile Gwen přečetl depeši ze Zvoncového chrámu.“

„Proč, Erijene?“

Nemesijec se lehce dotkl značky vypálené na svém líci a upřel na něj zkoumavý pohled. Jeho tvář se zkroutila do křečovitého úsměvu. „Resten mě ponižil. A Temný pán mi dal šanci se mu vyrovnat. Jen tak se můžu dál těšit z Riviny blízkosti. Vlastně to začalo už před patnácti lety. Měl jsi mít rozum. Jako můj osobní mág ses mohl mít dobře, kdyby sis nezačal hrát na něco většího. Cože to ukázaly Estebanovy karty? Že otec toho dítěte, které mimochodem po narození zemřelo, je šílenec? Ha! Odera mi přísahala, že to já jsem otcem! Esteban měl prostě chcípnout dřív, než na ty karty sáhnu. Chudák otec! Co se natrápil, když tě dal honit po celé Nemesii. Abys věděl, to já jsem dal upálit Veru. Byla moc zvědavá. Pořád se na mně tak divně... dívala.“ Erijen ohrnul ret a zasyčel: „Jenže ty ses nepoučil. Místo, abys po té zkušenosti zalezl někam do díry, prodral ses až k trůnu. Tolik jsem si zoufal, když jsem tě našel ženatého s Rivou. A musel jsem ti být vděčný! Ach, jak jsem tě za tvou laskavost nenáviděl!“

„Jsi ubožák,“ vydechl Janis.

„Nevidíš věci reálně!“ zamručel Nemesijec. Šel do kouta k výhni, a vytáhl ze žhavých uhlíků železnou tyč.

„Ukážu, kdo je tu ubožák,“ broukl a neodvratně se s rozpáleným železem blížil.

Z chodby se vynořila další postava. „Na vašem místě bych to nedělal, vaše milosti,“ ozval se nevzrušeným hlasem Cinet. „Kněží a nobilita ode dvora tu budou každou chvíli.“

Ruka s tyčí klesla. „A sakra,“ zaklel Erijen. „Radši se na tu parádu půjdu se převléknout. Riva už je u královny?“

„Ano, pane vévodo.“

Tyč odletěla do kouta. Erijen lehce odběhl.

Cinet sáhnul kamsi do stínu. V ruce držel cínový pohár. Nabral vodu ze džberu a podával ji Janisovi ke rtům.

„Visíte tu třetím dnem,“ poznamenal. „Než přijdou, měl byste se dát trochu po pořádku. Když mi slíbíte, že nebudete dělat potíže, sundám vás. Všechno potřebné jsem nachystal vedle v komoře.“

Nevěřil vlastním uším. Vycenil zuby. „Oč vám jde, kapitáne?“

Cinet si přešlápl. „Nehodí se, aby vás tu našli jako vepře,“ řekl v rozpacích a jeho kamenná tvář se stáhla potlačovanou nevolí. Asi mu vadilo, že dává najevo osobní postoj. „Dům opustit nemůžete. Dokonce nemůžete nikoho zabít, ale mohl byste se porvat.“

„Mám strašnou potřebu to vyzkoušet,“ připustil pomstychtivě Janis.

„Chápu,“ řekl mdle Cinet, „ale nezapomínejte, na kletbu. Odpor je zbytečný a váš...příbuzný by to odnesl s vámi. Tak dáte mi to slovo?“

„Dobrá,“ houkl, „slibuji, že nebudu dělat potíže.“

Cinet přikývnul. Uvolnil řetězy, kterými byl přes kladku vytažený k hákům v klenbě. Nohy vypověděly službu. Pár silných paží ho zvedal a táhl chodbou pryč. „Pomůžu vám,“ poznamenal Cinet, u kádě s vodou.

Byla dokonce trochu teplá. Oblečení, které na něj na stoličce čekalo, vonělo bylinkami a bylo dokonce jeho vlastní. „Teď vás musím pověsit zpátky,“ řekl mu kapitán.

„To se nedá nic dělat,“ zavrčel. Zpátky procházeli kolem dveří zavřených na závoru. Vycítil, že je za nimi Diren.

„Nezapomínejte na slib, pane,“ ozval se za jeho zády Cinet. Jedna rána z boku pěstí do spánku a Cinet by byl ze hry. Věděl, jak to udělat, aby ho nezabil, ale jen omráčil. Od výklenku ve druhém podzemním podlaží vedla tajná chodba ústící v chrámu bohyně Erix... Pak jeho srdce sevřela ledová pěst, a přinutila ho zkroutit se do dřepu. Přerývaně dýchal a skřípal zuby.

„Aspoň vidíte, jak to funguje,“ poznamenal apaticky Cinet.

„O nic jsem se nepokusil, jenom jsem na to myslel...“ zasípal. Matně si vybavil, jak Diren řval, když ho v řetězech táhli z kabinetu pryč. Muselo jich na něj být šest a ani s ním nehnuli. Pak k němu přistoupil Erijen, vlepil mu políček, a Diren vlivem kletby poslechl jako beránek.

„Ano, já vím,“ řekl kapitán.

Pro zástup kněží z akezonských chámů, snad všechny členy dvorské rady, pověřence zahraničních velvyslanectví, ve sklepě nebylo k hnutí. Osobně se obtěžovala i arciprelátka řádu Zubaté Grewiny, jediného řádu, který sídlil přímo v Tenerisu. Gwen chyběl.

„...zákeřným způsobem vetřel se do lidské společnosti a bude tedy podle lidských zákonů souzen a odsouzen, načež bude jako příslušník zatracených zařazen do majetku vévody Erijena z Morfenu.“

Následně přečetli výpověď, kterou údajně při výslechu nadiktoval.

Tajemník obšírně popsal provinění, o kterých se už zmínil Erijen, ještě přidal daňové podvody, mesalianci a vše dovršil svatokrádeží, rouháním a křivopřísežnictvím.

Když skončil, Belten se Janise otázel, zda přečtené výpovědi rozuměl.

„Naprosto, vaše svatosti,“ uškříbнул se, „ale zapomněli jste na zoofilii a nekrofilii, a k incestu s babičkou připište ještě ten s matkou, starou Zubatou. Mně už na nějakém dalším žvástu nesejde.“

„Protestuji!“ vřískla Ektedema, arciprelátka Zubaté Grewiny. „Za takové rouhání si zaslouží přehodit plamenům!“

„Vaše paní má smůlu,“ houknul Belten. „Už si ho rezervoval můj pán.“

Arciprelátka popuzeně namítla, že to se ještě uvidí. Belten se zamračil. Byl pouhým diákonem, protože arciprelát řádu Temného sídlil v Gondotu.

Odněkud z chodeb znásobené ozvěnou se ozvaly podivné zvuky připomínající psí vrčení.

Velekněžka se rozzářila. „Máte psí smečku? Dáte jim ho pomuchlovat?“

Erijen zavrtěl hlavou a řekl: „Lituji, ctihodná, ale to skučí ten můj druhý krenevský otrok. Teprve druhé svlékání z kůže.“

„Už ho nechej,“ procedil mezi zuby Janis.

„Tak se, její svatosti Ektedemě, omluv,“ zasyčel Erijen, zatímco jej Cinet spouštěl z řetězů.

„Pokorně se za to ostudné rouhání omlouvám, vaše svatosti,“ zadrmolil uctivě.

Dřív, než se rozplácnul, ho jeho bývalí hlídači zachytili a přistrčili ke stolku s hustě popsaným pergamenem. Přečetl jenom poslední dva řádky. Při plném vědomí a dobré vůli, prostý od nátlaku, s upřímnou lítostí a odevzdáním.....

Na vyznačeném místě se tak akorát vešlo jeho křestní jméno. Pergamen měl hodně široký dolní okraj. Škodolibě se uchichtl. Namočil pero, nad vyznačené tečky udělal hezkou vlnovku, aby tam nikdo už nic nemohl doplnit, a dolů pod text napsal: Trajanis Eudor Hachen, princ z Grenedonu, pravnu Senedonův.

Jakmile položil pero na stůl, už jej táhli pryč. Kdosi mu svazoval ruce za zády. Zaznamenal, že stolek obestoupili kněží. Strhla se vřava. „Skandál!“ rozčilovala se Fluva, kněžka bohyně Senedy. Kousal se do rtů, aby se nerozesmál, protože takto si jeho podpis určitě nepředstavovali. „Zřežte ho, co se do něj vejde,“ zaslechl ještě Beltena.

Kamsi ho dovedli a mrštili s ním o zed'. Dřív, než mu kopanci do hlavy přivodily mrákoty, ještě stačil zaznamenat Direnovo nahé tělo visící od stropu.

Když se probudil, ležel na podlaze a nad ním se skláněl Direnův obličej.

Ravensův syn páchnul ohněm kouřem, krví a bahnem, ale jeho kůže teď stříbřitě svítila. Kolem úst měl trpké rýhy, zapadlé oči mu horečnatě doutnaly, pod tunikou místy prosakovala krev. Chytil Janise za ramena a zatřásl s ním. „Můj otec. Chci vědět...jak se to stalo. Pověz všechno, co o něm víš.“

Dlouhý čas Janis vyprávěl, a Diren ho přerušoval jen výjimečně.

U epizody s „nápojem lásky“, se zlostně naježil a skočil mu do řeči: „Měli jste to nechat, jak to bylo!“ prskal. „Celých dvanáct let neplakala! Teď se bude zase trápit. Je tak mizerná herečka! Nedokážu si představit, jak bude reagovat, až jí Temný předvede karabáč z mé kůže.“

„Tys poznal, že byla očarovaná?“ podivil se Janis.

Diren nasupeně prsknul: „Myslíš, že jsem idiot? Bylo mi teprve pět, když jí ten dryák dali, ale to přece nešlo přehlédnout! Změnila se ze dne na den. Nejdřív jsem to nechápal. Myslel jsem, že je to moje vina. Že onemocněla, protože zlobím. Ale Vdopnea, skřítka, mi to...vysvětlila. Sebass ji u mne načapal a...vytřídil. Až později jsem vypátral, že jí za mnou poslala babička z Kewendonu. Nakonec jsem pochopil, že nejsem úplně sám. Kdyby měla máma na výběr, nezbavila by se mne. Ale stejně, když mě v osmi letech zavřeli do kasáren, bylo to pořád lepší, než žít v jedné domácnosti se Sebassem. Taky Trsuah mne hodně naučil. Myslím, že ho poslal otec, i když modrák to nikdy nepřiznal.“

Janis potlačil pohnutí. „To je pravda. Ravens tě miloval. Tolik se bál, že z tebe udělají zvíře.“

Diren ohrnul ret a zlostně prsknul: „Bylo by lepší, kdybych byl. Jak jste to mohli tak strašně posrat?“

Janis si otráveně povzdechnul. „Kdo nic nedělá, nic nepokazí.“

Diren do něj udeřil pěstí a zařval. „Tak pán je nad věcí! Ale co moje matka? Teď, když je zase sama sebou, až se dozví, že je otec mrtvý, tak se z toho zblázní! A co můj život? Stálo to za hovno a teď to bude za dvě! Myslíš, že o tohle stojím?“

S vrčením se proti Janisovi vyřítí. Rvali se mlčky, aby nevzbudili pozornost hlídek nahoře na chodbě. Naráželi o zem, skřípali zuby a funěli. Byli by pokračovali snad do rána...pak, jak když utne, se něco stalo. Mezi nimi stál Anakis a každého svíral pod krkem, a držel je od sebe v napjatých pažích.

„Jsem jen akademik, ale dlouho jsem šetřil síly,“ řekl klidně bůh slov. „Teď vás oba pustím, a vy se pomalu vzdálíte k opačným koncům cely.“

„Kdo, že to, sakra, jsi?“ vyjel naštvaně Diren, když se s Janisem podrobili.

„Představuji ti Anakise, krenevského boha slov,“ řekl Direnovi Janis. „Slouží rodině zdejšího krále jako dvorní ceremoniář. Nejspíš ho poslal Gwen.“ Všeobecně se o něm vědělo, že ho Gizelini předkové zcela zlomili a jeho rozum vzal za své. Karabáč, kterým se Erijen předváděl, byl z jeho kůže. „Co ten neřád chce, Anakisi?“

Anakis polekaně zamžikal. „Má starost, zda s vámi Erijen nenakládá příliš tvrdě, princí.“

Janis si založil paže na prsou a rozesmál se. „Zlatoušek Gwen. Vyříd' mu, že je nám skvěle. Máme hlad, žízeň, a Erijen nás bestiálně mučí.“

„Hlad a žízeň?“ Anakis vykuli oči. „Pokud je pocitujete, je to jen psychosomatické. Hiria-abhama ve vás uhasilo poslední zbytky smrtelnosti, princí.“

Diren překvapeně vydechl. „Aha, a mně se to zdálo nějak divný...“

„Bolest ale cítit můžete, sire,“ řekl omluvně bůh slov.

„Toho jsme si už všimli,“ uchechtl se jízlivě Diren a zařval si na čelo. „Není těch titulů nějak moc?“

Anakis udělal ublíženou grimasu. „Ta oslovení vám oběma náleží.“ Obrátil se na Janise. „Můj pán vzkazuje, že vás plánuje od Erijena odkoupit. Už o tom s vévodou jednal, ale neúspěšně. Předpokládá, že po souboji na Jestřábí hoře bude Erijen sdílnější.“

„Že pěkně děkuju,“ řekl mrazivě Janis.

Anakis pokrčil rameny. „Jsou i horší majitelé, než je král Gwen, princi.“

„To možná jsou, ale já se majetkem prostě být necítím,“ zasyčel vykladač.

Krenev si ustrašeně vydechl a hrnul se ke dveřím. „Vzkaz jsem vyřídil, abych šel.“

Když byl Anakis pryč, Diren rozčileně rozhodil rukama. „Co budeme dělat?“

„To ještě nevím,“ povzdechl si Janis. „Ale opravdu by mne zajímalo, jak a kdy se náš rodinný hemakrytt ocitl v té čelence. Vždyť Temný na žezlo sáhnout nemůže. Když nějaký kámen chtěl, a někomu přikázal, aby mu ho vyloupnul, proč si vybral právě ten náš?“

„Věděl, že otec něco chystá. Takže se pojistil,“ řekl Diren. „S hemakrytem mu mohli pomoci skřetové. Na ty magie kamenů nepůsobí, ale kdo mu to pověděl, netuším.“

„Královna Teja. A ta se to dozvěděla od mé babičky Qley už před lety,“ řekl Janis.

„Ale proč by Qlea něco takového staré královně říkala?“ zhrzil se Diren.

„Teja od Temného něco chtěla. Nejspíš dlouhý život a podobné nesmysly. Temný od ní na oplátku požadoval rudý hemakrytt ze žezla Hiria-abhama. Teja se jako smrtelnice žezla nemohla dotknout, proto využila skřetů, což jí poradila její krenevska otrokyně. Qlea zase od královny potřebovala, aby jí pomohla zamaskovat novorozeného Eudora. Skřetí pomocníky, které pro oba účely královna angažovala, si ve svých službách už ponechala. Dvě a dvě jsou čtyři. Qlea udělala chybu, ale netušila, co tím způsobí. Byla zoufalá, šlo jí o Eudorův život,“ povzdechl si Janis.

Zvenku zarumpovala závora. Dovnitř napochodovali vojáci v barvách Gwenovy gardy a rozestavili se ke stěnám. Ozval se klapot dámských střevíčků, zašelestily nařasené sukně. Vešla Gizela doprovázená Rivou z Morfenu.

Janis a Diren se zvedli.

Gizela o Direna sotva zavadila pohledem. Přistoupila k Janisovi, vytáhla se na špičky, uhodila jej složeným vějířem přes pravou tvář a vyjekla: „Ty jedna pyšná nicko.“ Doplněk sestával z lehkých dřevěných dílců pospojovaných tenkým měděným drátkem, a jak královna vykladače praštila, přečnivajícím drátkem mu na kůži vytřela dlouhý a hluboký šrám. Rána se téměř okamžitě zatáhla, ale než se tak stalo, vystříklo z ní pár kapek krve. Několik dopadlo královně do výstřihu a potřísnilo živůtek. „Ty prase!“ vyjekla.

„Tady, madam,“ špitla Riva a podávala kapesník. Gizela si setřela krev a houkla na kapitána stráže: „Vypadněte, Eufebie. Až budu potřebovat, zavolám vás.“

„Ale výsosti, to přece nejde,“ zhrzil se kapitán.

„Huš!“ rozkřikla se královna. „Ven! Počkejte za dveřmi.“

Jen co poslechli, znovu se na Janise obrátila. „Máš poslední šanci si to u mě vyžehlit.“ Svou žádost přednesla tak důležitě, jako kdyby měla moc vyvolávat mrtvé z hrobů.

Janis už to nevydržel a uvolněně se rozchechtal. Chtěla stále totéž. Zdravého syna. Byla tak hloupá, že nic nepochopila. Nařizovala, aby jí u Temného pána po té, Direna porazí a těsně před tím, než ho předá hierokracii k upálení, vymohl audienci. Poslal ji do prdele. Její nadávky slyšeli ještě z chodby.

Dlouho hledali nějaké východisko. Potom je vyrušil tlumený hovor a petlice opět zaskřípala.

Byla to Riva. Tvářila se nešťastně. „Omlouvám se, že ruším,“ špitla. „Erijen je u Gwena a vrátí se až nad ránem. Cinet čeká za dveřmi. Přišla jsem se zeptat, co mohu udělat.“

Janis se podíval na její vyklenuté břicho a smutně zavrtěl hlavou.

„Je mi to tak líto, můj pane,“ vzlykla. „Opravdu jsem netušila, že se Erijen zaprodal. Udělal to, protože o sobě pochyboval. Ale já ho přece milovala... Tolik jste nám pomohl... A on vás zradil, svrhnul do bahna, a chová se jako šílenec. Nahání mi strach.“ Pohládila se po břiše a záúpěla: „Už nevím, jestli v něm nehledám někoho, kdo neexistuje, nebo, a to je ještě horší, nikdy neexistoval!“

Při vzpomínce, jak se Erijen přiznal, že to on dal upálit Veru, Janise napadlo, že Erijen byl zakukleným psychopatem asi odjakživa. „Je mi to líto, madam, ale já už vás před ním ochránit nemohu. Jediný, kdo může, je váš skutečný otec.“

Riva se otřásla. „Copak vy to víte? Víte, že Resten...“

„Ovšem,“ zavrčel, „a Gwen to od špehů věděl dávno přede mnou. Uvidí se, koho má Temný raději. Zda vašeho otce nebo Erijena. Sázím na vašeho tatíka, protože, ačkoliv Temného z celé duše nenávidím, předpokládám, že šílenci přednost nedá.“

„Co mám tedy dělat?“ vzlykla Riva.

„Běžte za Gwenem, a všechno mu řekněte. Trvejte na tom, že chcete Erijena na Jestřábí horu doprovodit. Kdyby se Erijen cukal, Gwen vás v té věci podpoří,“ radil Janis. „Je to sice zbabělec, ale tady se mu skýtá poměrně jistý diplomatický úspěch. Raději se dohodne s Restenem, než s Erijenem.“

„Jak vám mám poděkovat?“

„Opatrujte se.“

„To nestačí. Musí přece existovat něco, čím bych vám mohla prospět.“

Janis se podíval na mlčenlivého Direna a osvítil jej nápad. „Dobře, madam. V salonu na stole jsem měl balíček svých karet. Rád bych je měl zpět.“

„Jistě,“ špitla. „To snad zvládnou.“

Vzápětí vykulila oči. „Asi nevíte, že královna vdova včera v noci skonala. A s ní i čtveřice jejích skřetích služebníků. Po paláci se šeptá, že to nebylo jen tak.“

„Asi jed,“ ušklíbnul se Janis.

Riva vstala. „Zítří v noci, jestli manžel bude pryč, ty karty přinesu.“

Ráno je přišla probudit hospodyně. Uhýbajíc pohledem oznámila, že mají prokopat ucpanou kanalizační stoku. Dopoledne strávili po kolena ve výkalech s obnaženými meči Erijenových vojáků nad hlavami. Když se myli se u jezírka v zahradě, z doširoka rozevřeného okna bývalé Janisovy ložnice jim kynuli Gwen s Erijenem. „Že by si vážně mysleli, že mě tím vytočí?“ podivil se Janis.

„Učili mě, že smrtelníkům na majetku a postavení záleží,“ podotknul Diren.

„Ale no tak,“ uchechtl se dvojsmyslně Janis, „krenevům, alespoň na tom postavení, taky.“

Ale Direnovi ta poznámka vtípná nepřišla. „Je těžké být krenevem, když tě nutí se chovat jako démon. Pokud jsi démon a dodržuješ protokol, máš ve světě sahájínů své místo. Ale běda, pokud vybočíš.“

„Ale tys věděl, že jsi jiný a hlavně proč. Já jsem se až donedávna cítil jako exot. Neměl jsem ani tušení...“ řekl Janis.

„Jaká nádhera!“ zvolal ironicky Diren. „Teď víš všechno a je z tebe otrok!“

„Záleží, jakou optikou se na věc díváš, krenevský králi,“ usmál se Janis. „To máš jako podobenství s těmi prasaty a drakem. Pokud prasata svrhnou draka do jámy plné sraček a ještě mu vylejí kýbl na hlavu, budou čekat, že se draka dotkne. Ta útlocitnější možná budou lamentovat, jestli nebylo vhodnější pro draka postavit chlívěk.“

„Chápu,“ řekl krotce Diren. „Nasraný drak jim na chlívěk kašle. Bude hledat způsob, jak z jámy ven.“

„Přesně,“ řekl Janis. „Ale když se z jámy nakonec vyškrábe, roztáhne křídla a vzlétne, nebude řešit, jestli při odrazu někoho ocasem rozmáčkne nebo ne...“

„Neublížíte úmyslně,“ zasyčel Diren. „Prasata jsou pro něj jako vši.“

„Ano,“ povzdech si Janis, „nestojí mu za to se jimi zabývat.“

Odpoledne se na ně do cely přišel podívat Erijen. Snad aby si vyzkoušel, že kletba účinkuje, přinutil je přednášku o Ravensově, Qleině i Hachenově nezodpovědnosti vyslechnout na kolenou. „Kdyby se Hachen s prokletou nespáril, bohové by jeho říši nechali na pokoji. Ale zkažená krev se nezapře. Ale já už vás poslušnosti a pokoře naučím...“

Janis klečel a zíral na jilec svého meče, který teď visel u Erijenova levého boku. Celá léta na něj měl zálsuk i Gwen. Vždycky jednou za čas na to téma načal řeč. Bánil, jak moc se mu jedenapůl ručák líbí, a že kdyby mu ho Janis věnoval třeba k výročí korunovace, určitě by se neurazil... Janis byl několikrát v pokušení králi vyhovět, aby měl pokoj. Jenže nikdy to neudělal. Byla to první opravdu cenná věc, kterou si koupil, když vstoupil do učení u mistra Estebana. Šetřil celý rok. Pořád mu zněl v uších smích zbrojřívých tovaryšů, kteří nechápali, nač šarlatán tak velkou a těžkou zbraň potřebuje. „Prostě mi ji vykovejte,“ řekl a poklepal na návrh, který sám nakreslil. „Dobrá,“ řekl nejstarší tovaryš, „stejně mne čekají mistrovské zkoušky.“

„Jestli chceš, vyložím ti karty,“ navrhoval vykladač.

Ale tovaryš to odmítl: „To není pro obyčejné lidi. Radši se spolehnu na svůj um.“

Takže tímto mečem se teď honosil Erijen. Byla to dobrá zbraň. Přišlo mu líto, že ho radši nedal Gwenovi, i když to byl zbabělec.

V noci na Rivu čekali marně. Ráno se objevil Gwen. Nechal vojáky, aby přinesli stůl a dvě židle a vytáhl z kapsy Janisovy karty. „Erijen je s Beltenem v kapli,“ prohodil. „Byla u mne Riva. Plakala a toto mi pro tebe dala. Má z Erijena strach. Řekla, žes jí poradil, aby utekla k otci a abych to zprostředkoval já. Toho Nemesijce ses měl zbavit, už když tě přišel zabít. Teď je na všechno pozdě.“

Janis se ironicky usmál. „A ty, král, jsi z něj posraný.“

Gwen ho drapnul za rameno. „Kdyby za ním nestál Temný, dal bych ho otrávit a ty bys připadl koruně. Byl bys z toho byl venku.“

Janis obrátil oči v sloup. Byl si naprosto jistý, že Gwenova představa toho, jak by toho „byl venku“, se neslučuje s jeho. Jestliže jeho krenevský a gredonský původ vyšel najevo, Gwen už by neriskoval přízeň hierokracie tím, že by se snažil svého bývalého rádce jakkoliv ochraňovat. V potřebě udržet si trůn by ho obětoval bez mrknutí oka. Ale teď o nic nešlo, mohl blafovat.

Vyložil Gwenovi karty na jednání s Restenem. Vypadalo to nadějně.

„Řekl jsem Erijenovi, aby s tebou a tvým... příbuzným jednal... slušně,“ řekl rozpačitě Gwen a opatrně Janise poplácal po rameni. „Nevěřím, že ses mě pokoušel svrhnout. Není to tvůj styl. Až budeš můj, všechno se zlepší.“

„Tak tomu tady ve smrtelném světě říkáte přátelství?“ řekl posměšně Diren, když Gwen odešel.

„Už dávno to není můj přítel, i když on se za něj stále pokládá,“ povzdechl si Janis. „Je přesvědčený, že jedná nadměru ušlechtilé. V podmínkách tak, jak jsou nastaveny, se snaží přežít. Je to pragmatický člověk. Myslí si, že jinak by nemohl vládnout.“

Přes den až do pozdních nočních hodin nakládali do vozů zásoby na cestu k Jestřábí hoře. Do cely je strážní zahnali jen proto, aby si sami trochu odpočinuli. Do Emkeneru chyběla tak hodina.

Janis nakreslil na zem Terdebre přivolal Bellsambaru. Jen co démonka přiletěla, vykřikla: „Proč vám to trvalo tak dlouho?“ A v pláči se zhroutila v Direnově náruči. O Ravensově smrti už věděla, stejně tak se doslechla o Direnově trestu, ale bez toho, že by ji někdo přivolal, na Teneris nemohla.

„Byla jsem za Tyneonem,“ řekla mu, když se uklidnila, „a připomněla mu, že jsem k němu přešla ještě před bitvou. Žádala jsem, aby vybrali jiného obětního beránka. Řekl mi, že nic není rozhodnuto, a že se toho souboje nemusíš. Taky mi slíbil, že se na tvůj případ podrobněji podívá. Ale znáš ho, je skoro pořád v laboratoři. Dřív, než po Jestřábí hoře, to nebude.“ Bellsambara si bolestně povzdychla. „Asi jsem jednala trochu... nepředloženě. Jak jsem byla rozrušená, zapálila jsem Senedě selenitový altán. Teď už všichni vědí, že mě Sebass po celé ty roky držel u sebe jen díky čárům, protože jsem to vykřičela na celý svět. Jsem teď společensky nepřijatelná, takže mi nikdo nic neřekne. Překvapilo mě, že za mnou tajně přišla Lijana. Mám ti vyřídit, že mezi vámi dvěma se nic nemění. Nevěděla jsem, že vy dva...“

Diren zavřel oči a zavrtěl hlavou. „Ale mění. Až ji znovu potkáš, vyříd' jí, ať se na mě neváže. Než být otrokem, radši zemřu, ale nelíbí se mi, že bych měl být maskotem takové šaškárny. Obnova víry. Hrůza.“

Bellsambara povlávala po cele, drobnými plamínky prohřívala studený vzduch a srdceryvně vzdychala. „Teď, když z tebe udělali stoprocentního kreneva, drahoušku, je všechno ještě složitější, nehledě na to, že formálně jsi jejich králem.“ Očima zavadila o balíček karet na stole. „Trajanisi, co kdybys mi vyložil na Direnovu budoucnost?“

Padla řada: Jáma temnot-Proces-Perweonův Kotel. Janis se spokojeně usmál. Jáma znamenala těžké okolnosti v minulosti, Proces znamenal složité přehodnocování v současnosti, Kotel pak syntézu a zralost, vyváženost možností i odezvy. „To na smrt v plamenech rozhodně nevypadá,“ řekl rozhodně.

„A jak to vypadá?“ chtěla vědět démonka.

„Jako když drak vyletí ven z jámy plné...ehm bahna. Získá nadhled. Prostě je to dobré, na tvém místě bych se o syna nebál.“

Zatímco Diren vrtěl hlavou, polohlasně brblal, že karty jsou jenom pro smrtelníky, přešel Janis k tématu, které ho zajímalo neméně: „Zajímalo by mě, jestli jsi viděla Vivon.“

Bellsambara zaplápolala. „Henrex ji drží stranou, protože nemůže porušovat Protokol. Myslel si, že potlačení vzpoury jeho změny urychlí, ale manželova smrt vyvolala vlnu nevole. Někteří sahíjinové si totiž pamatují, že právě Ravens byl z Krenevů ten nejlepší. Jsou z pobytu Vivon za oponou pobouření. Rozhodli, že těsně před soubojem se Vivon na Teneris vrátí, aby si ji Temný mohl jako vítěz oficiálně vyžádat.“

„Takže jeho vítězství pokládají za hotovou věc,“ poznamenal Janis.

„Ó ano,“ zamračila se Bell. „O Temném platí, že vždycky dostane, co chce. Všichni si ještě pamatujeme, že Bohyně Sváru a Henrex se stýkali už před válkou... Jejich vztah byl plný vášně, krve, bolesti a slz. Když se

začalo bojovat, stejně bouřlivě se rozešli a nebylo větších rivalů... Teď to vypadá, že jakmile sahíjinové zvítězili, začal Temný pracovat na jejím osvobození. Chtěl ji zpátky, ale narážel Protokol. Inspirovala ho až Ravensova neúspěšná snaha využít Tyneonova příslibu rehabilitace. Naplánoval, že v roce dvě stě souboj umožní a dokonce se ho zúčastní. Odměnou mu bude ona. Dostane se mezi bohy zadními vrátky jako konkubína, ale bude tam. Ixona, Emdewon a Mreon budou chvíli prskat, ale Seneda s Tyneonem to uhladí. Vymyslel to fikaně. Je až zarážející, jak dlouho se museli skrývat. Ravens věděl, že Vivon někoho má. Po jeho návštěvách prý bývala jako vyměněná. Chvíli vzteklá a plačtivá a hned zase plná optimismu a sebedůvěry. Láska je krásná věc, ale někdy bolí. Myslím, že moc šťastná z toho nebude, ale jak se ohniště založí, tak potom oheň hoří. Žili vedle sebe s Ravensem dvě stě let, a dvakrát ho zradila...

„To není zcela přesné,“ namítnul Janis. „Na poslední chvíli se pokusila nám pomoci, ale... už bylo pozdě.“
Démonka skepticky zkrivila rty. „Asi nějaký výstřelek.“

Těžké vozy tažené voly naložené pící pro koně, stany, polní kuchyní, nábytkem a zásobami, se pomalu vlekly rozbahněným úvozem. Po stranách přejížděli gardisté na koních, vepředu a vzadu konvoj chránili těžkooděnci v brněních. Kočáry nobility s komornými dam, lokaji a krenevy dlouhému konvoji ujely už ráno. Zatímco konvoj do cíle dospěl vždy se smrákáním, král a jeho suita byli již dávno ubytovaní a po večeri.

„Jak to bylo s těmi baziliškami?“ broukl dwentensky Janis. „Onehdy jsem o nich z dimenzionálního šumu cosi zaslechnul.“ Leželi právě v komoře mincmistrova domu, ve městečku Twerdene, kde toho dne Morfenové s dašimi dvěma rodinami nocovali. Sdíleli prostor s osmi Krenevy, proto si nemohli dovolit žádné experimenty. „Nesouvisí to s obviněním, které na tebe uvalil Emdewon, Direne?“

„Chtěl jsem se spojit s otcem,“ zamručel Diren. „Jak určitě víš, baziliškové a draci jako jediní umějí procházet skrze oponu a zpět. Baziliškové jsou menší, a proto se s nimi dá dobře experimentovat. Slabinou je jejich velká hořlavost. Když jsem je poslal s dopisem do Bonu, mátló je mysterium měsíčního chrámu. Pokaždé se zhmotnili mimo zacílenou lokalitu, a protože nesplnili úkol, frustrací, chudáčci shořeli.“

„To je mi líto,“ ozval se přiškrceně Ravens.

„Pracoval jsem na vylepšené linii,“ řekl živě Diren. „Jednou, když jsem chtěl zase jít do laboratoře...“

„Tys měl laboratoř?“

„Jasně,“ kývnul Diren, „v Tyneonově areálu až vzadu za skladištěm.“

„Co vlastně Tyneon v té laboratoři pořád dělá?“

„Hledá hybný impuls. Faktor, co udržuje svět v pohybu. V Prvním věku jakýsi netrebský bůh přišel s teorií, že se pohyb nebeských těles zpomaluje. Změny jsou tak nepatrné, že je téměř nelze změřit, ale ve Druhém věku to naši předkové přeměřovali znovu a těsně před válkou to sahíjin Fasius potvrdil. Jedni ale tvrdí, že to byly chyby v měření, jiní, že zpomalování tam prokázáno bylo.“

Janis si vybavil lidskou báji o Perweonově kotli. O ohni, který pod kotlem hoří. Dokud bude hořet, polévka bude vřít, světy budou vířit... život bude existovat. Hned o tom Direnovi pověděl a dodal: „Takže Tyneon hledá faktor, který udrží oheň pod kotlem?“

„Takto jsem se na to ještě nedíval. Mohl bych mu doporučit bazilišky,“ rozchechtal se Diren.

„Jak se můžeš smát?“ ozvalo se nesmělým tónem z protějšího konce komory. „Ravens je mrtvý, bude se dál upalovat. A ty se směješ?“ Byl to Šerban, Krenev od vévody z Jeleního hrádku. Seděl opřený o zeď a v dlani si pohazoval hracími kostkami vyřezanými z kostí.

Diren se zvedl na loktech a pozorně si zádumčivého cizince prohlížel. „To je tím, že jsem byl donedávna zabijákem, příteli. Vytříděním tam vyhrožovali denně. Naposledy, když jsem měl odpravit jistého Prvního rádce.“

„Ty smrtelníky v Akezonu vraždil kdo, když ne ty?“ zajímal se Janis.

„Zabijáci z dalších tří týmů,“ zněla odpověď. „Moje komadno šlo pokaždé po tobě, aby tě nenašli ti ostatní. Heftily jsem zneschopnil, když jsem do vzduchu pozptýlil výtažek z trepených stěv.“

„Takže jsi věděl, koho hledáš?“ užasl Janis.

„Samozřejmě,“ šokoval ho příbuzný. „Vždyť jsem ti říkal, že jsem si dopisoval s babičkou.“ „Někdy jsem od tebe byl na pár kiroulů...“

„Riskoval jsi vytřídění.“

„Nikdy jsem s možností být nesmrtelný nepočítal. Můj život stejně za moc nestál.“

„Rozumím vám, sire,“ poznamenala nakratinko ostříhaná půvabná nebešťanka v bílých neforemných šatech. „Každou noc na koberci u majitelčiny postele netoužím po ničem tolik jako po smrti. Nevadilo mi, když mě

její předkové bili a zavírali do sklepa. Dokonce ani těch šest let v bedně nebylo tak hrozných, jako když po mně podřobaná a obézní Lenoba z Bineru vyžaduje, abych jí ležela u nohou.“

„Jednou jsem si uřezal hlavu,“ přiznal se ponuře její soused, který sloužil spolu s Šerbanem vévodskému domu z Jeleního hrádku. „Pochopitelně to nepomohlo. Obě části těla fungovaly nezávisle na sobě. Milostpaní omdlela,“ řekl provinile, „ale pán byl veselá kopa. Než mi hlavu přiložil zpátky, pozval všechny známé, aby se přišli podívat...“

Výstavbu stanového městečka na úpatí Jestřábí hory a na břehu Dobhanského močálu měl na starosti Restenův pobočník hrabě Ejkonen. Krenevové nejdříve pomáhali při stavění stanů, načež byli odvedeni k ostatním. V těsném sousedství se nacházela ohrada z kulatiny. V ní posedávali stříbřití černovlasí Krenevové navlečení v šedivých plátěných tunikách obojky, z nich některé byly pozlacené, přivázání k hrazení. Kolem se promenovali zvědavci z řad dvořanstva, vojáci, důležité se tvářící písaři, vozkové, komorné a podomci, ti všichni civěli a různě komentovali tloušťku a délku řetězů a pevnost obojeků, lamentovali s přivolaným diákonem Beltenem, zda je bezpečné nechat tolik zatracených pohromadě.

Jen, co Erijenovi gardisté Senedonovy potomky do ohrady přivedli, řetězy zachrastily, jak se na ně upřely desítky tváří. Právě se setmělo, ale jak to množství stříbřitě pableskujících obličejů vzhledlo, zdálo se, že přichozí osvítila jasná zář.

„Zklidněte se, dobytku,“ procedil mezi zuby Belten, pohodil hlavou k nejvolnějšímu místu ohrady a řekl: „Uvažte je co nejdál od ostatních.“

Zem v blízkosti bažiny byla tak rozmáčená, že v ohradě nebylo suchého místočka. Ale Janis už se dávno z lidské přecitlivělosti vymanil. Chlad, únavu ani hlad necítil. Stále měl na paměti Anakisova slova: „Psychosomatická záležitost.“ Když ho přivázali, s klidem se do kaluží posadil.

Zatímco Belten čumily ujišťoval, že v situaci, kdy otroky váže kletba, jsou jejich obavy bezpředmětné, měl čas se rozhlédnout.

Z tváří, které se na ně upíraly, vyčetl zášť, pobavení i nepředstíranou zvědavost. Největší nenávisť čísel z mohutného kreneva s dlouhými pěstěnými vlasy spletenými do copu v tunice a kalhotách z kvalitní látky. Jehož obojek se leskl více, než ty ostatní. Janis si vzpomněl, že ho před pěti lety zahlédl v doprovodu daresijské královny Ikbaly. Vybavil si, co si o něm šuškały Gizeliny dvorní dámy a okamžitě ho politoval.

Jakmile se Belten s eskortou odporoučel, ohrada do té doby šumící polohlasnou dwentenštinou, jako na povel umlkla.

Jako první se ozval onen dědičný mazlíček daresijských královen. S potměšilým úsměvem přehnaně uctivě zvolal: „Pohleďme na skvělé pokračování Senedonovy linie! Jeden vytríděnej démon, a druhý zkurvenej Qlein míšenec, kvůli kterému tu visíme za krky jak býčci na výstavě! Víš, že mu tvůj otec lízal boty, Direne?“

V šumu, který urážlivý výpad vyvolal, si Janis dokonce vzpomněl na posměváčkově jméno. „O lízání bot nic nevím, Ternaku,“ ozval se zvučně, „zatímco ty asi hodně. Jestli hledáš viníka, podívej se do zrcadla. Ikbala ti nějaké půjčí.“

Ternak se na Janise ani nepodíval a zasyčel: „A je to pravda, že jsi dělal Henrexovi poskoka, Direne?“

„Od poskoka královny Ikbaly to sedí,“ broukl Janis. „Ty si asi neuvědomuješ, s kým mluvíš.“

Vyvolal bouřlivou reakci. Mezi chřestěním řetězů a nadávkami zaslechl pískot a dokonce i smích. Loupl očima po Direnovi. Ten sykl: „Já sám.“

„Jak si to vlastně představujete, sire?“ obořil se na Direna štíhlý a vysoký, elegantně formovaný Krenev, který stál opřený o hrazení a žvýkal stéblo kyselého močálové ostřice. Z jeho hlasu číselo pohrdání i špatně skrývaná poťouchlost. „Před staletím nás kvůli Ravensovi zavřeli do beden, teď nás kvůli vám vláčí bahnem...“

„Pevně doufám, že jako náš král tu výzvu přijmete a zemřete důstojně,“ přisadila si roztrzeseným hlasem žena po jeho pravici. „Jen tak se bohové usmíří.“

„Tvůj otec byl kripl a žabař beze cti, hochu,“ řekl Ternak. „Koukej to napravit.“

Praskání dřeva a chrastění řetězů nestačilo nikoho varovat, jak byl Diren rychlý. Vymrštil se s takovou silou, že jeho napjatý řetěz sloupek přelomil jako třísku a pokračoval nerušeným skokem přímo na deset konvinů vzdáleného Ternaka. Vrhнул se na něj pěstmi s takovou vervou, že než se daresijský vzpamatoval, měl přelomený nos a z roztrženého obočí mu proudem crčela krev. Pak, aby měli oba vyrovnané šance, přetřhnul

Diren protivníkům řetěz a smýknul jím doprostředka ohrady, kde byl volný prostor a znovu se do něj pustil. Ternak se snažil ze sebe Ravensova syna setrást, ale Diren ho držel jako v kleštích. Vše se dělo tak rychle, že smrtelníci si poprasku v ohradě povšimli teprve ve chvíli, kdy už Ternak bolestivě chroptěl. Diren věděl, že než je od sebe odeženou a zbývá fůra času. „Zrovna ty si mého otce do huby brát nebudeš!“

Nechal Ternaka s mlasknutím klesnout do rozdupaného bahna, zavile se rozhlédl po stříbrných tvářích a hlasem, který vibroval jako dobře nabroušená pila, řekl: „Chápu, že informace mohou být zkreslené, ale otec dělal, co mohl, aby naši rasu osvobodil. Když jste ho odsoudili, že se kvůli mně pokořil, nevzdával to. Plány selhaly. Ale ne proto, že byl otec neschopný nebo slabý. Ale že jste ho v tom nechali samotného. Zaslých jsem narážky stran mého následnictví, bude dobře, když si to vyjasníme. Pokládal bych si za čest být králem Krenevů, ale nestojím o to být králem otroků. A ještě něco. Jestli se ještě někdo slovíčkem o mého otce oře, dopadne hůř, než Ternak.“

Vozkové, kteří mezitím odběhli, nyní s křikem přiváděli daresijské a teneriské vojáky.

Diren lehce přešel ke svému místu a s povzneseným výrazem přehodil konec svého řetězu přes torzo přelomeného sloupku. Svým výpadem stačil zdemolovat i ukotvení vodorovného hrazení, čímž si vysloužil nejapné poznámky ze strany přihlížejících smrtelníků. Byli to prostí lidé, a všichni byli zvyklí sloužit u velkých pánů, ale ještě nikdy neviděli, aby se krenevský otrok urval z řetězu. Dalo se čekat, že mu to jeho majitel spočítá. Cinet jen pokýval hlavou a rychle zmizel.

Ternak už stačil zvednout a dovrávorat zpět ke své straně ohrady.

O zábradlí se opřel rudolící obtloustlý mužik ve fialovém kabátci se zlatými generálskými nárameníky doprovázený šesticí vojáků. „Ty dobytku,“ zařval hlasem zoceleným na cvičišti, „to mě kvůli tobě museli tahat od večere s královnou?“

Jeho dva muži zápolili s koncem přetrženého řetězu. „Je to moc krátké, pane. To nepůjde,“ hlásil voják.

„Tak zavolej kováře, ty blbče, ať přinese kleště,“ obořil se na něj důstojník. Téměř s odporem pohlédl na jeho soudruha a dodal: „A ty jdi s ním, a přinese nějakou lampu. Je tady hovno vidět.“

Když odešli, dal si ruce v bok a v rozptýleném světle loučí revidoval stav ohrady. Na protější poničenou část příliš neviděl, ale nebyl tak opilý, aby si nepamatoval, co říkali ti kewendonští vozkové. Akezonský přerval řetěz, a začal mordovat královnina mazla. K popukání. Ale na druhou stranu nemohl jako daresijský generál dopustit, aby někdo ničil majetek jeho královny. Kdyby to vešlo do řeči... Ne, to nesmí nechat jen tak.

Zmlácený Krenev seděl opřený zády k nim jako by se ho to netýkalo a civěl do prázdna. Důstojník mu skrze hrazení poklepal na rameno. „Sakra, Ternaku, tys mě neslyšel? Někdo ti dělal problémy?“

Ternak se na smrtelníka přes rameno ohlédl, a zavrtěl hlavou. „Nic se nestalo, pane generále.“

„Co mám vejímu veličenstvu říct, když vypadáš jako řezníkova zástěra?“ zavrčel generál.

„Že jsem... upadl. Do rána to zmizí.“

Generál se škodolibě usmál. „Tak upadl... No dobrá. Ale od této chvíle tady bude klid.“ Obrátil se na vojáky:

„Zůstanete tady a budete až do rána hlídat, aby se chovali slušně. Žádný rvačky, žádný vybavování. Kdyby dělali bordel, přečtete jim to nové Sebassovo zaklínadlo a pořádně jim nařežte. Bez rozdílu.“

Čerstvě uvázaný Ternak zamazaný blátem a krví dál zíral do prázdna.

V ohradě panovalo vynucené ticho.

Z hloučku v protilehlém rohu se zvedla paže, jak na sebe někdo máváním upozornil. Diren nakrčil čelo, přimhouřil oči.

„Koho jsi poznal?“ šeptl Janis.

Diren jako hypnotizovaný jen zíral a zářil. „Babičku. Vždyť jsem říkal, že jsme si psali. To musí být jediná ona.“

Noc pokročila. Teplý vítr přinášel od stanového městečka smích, zvuky bubínků a fléten.

Janis přemýšlel, jak asi dopadlo Rivino setkání s otcem. Snad si na ni budoucí velký císař v nabitém programu udělal čas...

Poklid rozčíslo klení. „Proč jste mi to neřekli dřív? Ten tichošlápek Cinet! Za tohle bude vytírat koňské prdele!“

Erijen se o rvačce dozvěděl od těch odporně přičinlivých kewendonských vozků. Vojákům, které vytáhl z pelechů, přikázal Direna odvést.

Do Restenovy korunovace zbýval pouhý den. Přípravy na příchod bohů v Tyneonově chrámu na vrcholu Jestřábí hory vrcholily. Arcipreláti náboženských řádů meditovali, zatímco diákoní a kněží připravovali vítací rituál a obřad. Za kostelem na pláni, která byla svědkem sahijinského vítězství se táhlo prostranství vydlážděné leštěným mramorem, uprostřed kterého se zvedala okrouhlá mělká mísa hlediště postavená z černého onyxu. Uprostřed arény při každoročních oslavách vítězství hořivaly posvátné ohně a probíhaly děkonné obřady. Jestřábí hora, ačkoliv se nacházela v Gondotu, patřila celému světu, ale vždy ji okupovali zástupci hierokracie. Tentokrát poprvé při oslavách převažovala laická veřejnost.

Pak se nad horou z čisté oblohy srazily dva blesky. Tak se vybíjely přebytky energie uvolňované při průchodu oponou. Koně v nedalekých stanech se začali plašit. Lidé shoufovaní kolem ohrady zvedali tváře k nebesům a vyděšeně lamentovali.

Janisovým řetězem kdosi zacloumal, páteří mu projelo brnění. Podle toho, jak ostatní krenevové zneklidněli, to bylo u všech stejné.

„Vůbec jste se nemusel obtěžovat, sire,“ zaslechl Erijena. „Byl bych vám ho přivedl až do stanu.“ U ohrady postával jednoduše oblečený muž střední postavy s prošedivělými vlasy a vousy a zapadlýma chytrýma očima. Jeho magické rozhraní dominovalo celé Jestřábí hoře. Naráželo na rozhraní ostatních mágů, ba i na rezidua všech přítomných krenevů, nehlasně a jasně dávalo najevo, kdo je tu pánem. Erijen mu podal konec Janisova řetězu a řekl: „Tady ho máte, sire, až do rána je váš.“

Cizinec se povýšeně uchechtl. „Tak dlouho ho potřebovat nebudu.“

Jak byl veden přes celý tábor, cítil zvědavé pohledy zabodávající se do zad. Každý, koho potkali, se uctivě klaněl. Podivil se, že Resten aspoň pro formu nepoužívá ochranku. Ne, že by ji potřeboval. Čekal, že bude nějak postižený, když se mu říkalo Skrčenelec, ale vypadal normálně. Možná, že ta přezdívka souvisela s jeho schopností naslouchat dimenzionálnímu šumu a tím, že se prostě očekávalo, že dřív nebo později pokroucený bude. Zřejmě byl opravdu schopným mágem, že se tomu nestalo, a určitě měl démoni předky. Stan, ke kterému došli, stál uprostřed volného prostranství.

Strážní u vchodu srazili paty a podrželi plachtu. Prostory vybavené měkkými koberci, divany, olejovými lucernami, polštářky a stolky navazovaly jedna na druhou. V jedné se Resten Skrčenelec zastavil a ukázal na divan. „Posadte se, princí. Tady nás nikdo rušit nebude.“

Janis to udělal a zamžikal překvapením, když se mu naskytl výhled na velké Wrtenovo plátno. Obraz opřený ve stojanu, zobrazoval scénu se svářími se bohy, které donedávna zdobilo jeho ložnici. Jakže to Wrten říkal? Že ho má opatrovat, protože mu jednou zachrání život? Všechno je jinak.

„Musím vám poděkovat, jak pěkně jste se zachoval k mé dceři,“ řekl Resten, když se rozložil do protější lenošky.

„Běžná lidská slušnost,“ zamručel Janis.

„Spíš krenevská,“ mávl paží budoucí císař. „Nikdy Olívii nezapomenu, že Rivu tak nedbale hlídala. Jak jen mohla dovolit, aby se spustila s tím nemesijským psychopatem? A uplést si s ním dítě? Co jsem komu udělal? Naštěstí to bude holčička a tak je naděje, že se ty hrozné vlastnosti otupí. Ale budu to muset hlídat, nebo jednou vytráví celý dům. Hm, no i já mám svůj díl viny. Když jsem mohl Erijena zabít, prostě jsem ho z fanfarónství nechal naživu.“

„Je mi líto, sire,“ přiznal Janis, „že jsem Erijena neodhalil včas. A karty mi přitom pořád ukazovaly lišku v kurníku. Byl jsem jako slepý, protože jsem podezíral jenom Gwena.“

Resten se pobaveně uchechtl. „Proč jste ho už dávno nevystřídal? S vaším brilantním ekonomickým myšlením?“

Janis pokrčil rameny. „Nějak jsem necítil tu potřebu.“

Resten se zamračil. „Jaká škoda. Vzhledem k mému zaměření snad chápete, že nemám možnosti váš osud zvrátit. Stojím na straně Temného pána, a jelikož jsem mu přísahal věrnost...“

„Chápu,“ skočil mu do řeči Janis. „Vaše uznání stran dcery přijímám. Už mne můžete odvést.“

„Prosím, abyste mne dobře chápal,“ ošil se Resten, „jsem jednoduchý člověk. Chtěl bych se vám nějak odvděčit. Vám, nebo někomu blízkému. Prosím.“

„To je prostě,“ řekl Janis s očima upřenýma na scénu na obraze. „Jde o mého příbuzného, krenevského krále Direna. Erijen se vyžívá v bestiálním mučení. Pokud se k vám vaše dcera vrátí, velmi by mi pomohlo, kdyby Direna vzala sebou.“

Resten zamyšleně pokýval hlavou. „Právě chystám rozvodové papíry. Připíšu to tam. Vlastně jsem čekal, že to budete žádat pro sebe.“

Janis si pohledem na svářící se bohy povzdechl. „Mě se Erijen tak lehce...nevzdá. Léčí si na mně komplexy.“ Resten pokrčil rameny. „Škoda, že se teď nahoře dobře zapsal... Dokonce i já s ním teď musím jednat opatrně. Jako s jedovatým...hadem. Ale...všeho do času. Takže je to opravdu všechno? Už nic víc?“ „Erijen Direna kamsi zatáhl, a obávám se, že mu provede něco hodně ostudného. Nehodí se to.“ Budoucí císař se potměšile usklíbl. „Jistě. Váš král dlí až po temeno ponořený v odpadní jámě. Můj šílený zeť prohlásil, že ho dnes večer pustí zpět do ohrady, aniž by mu dovolil se očistit. Můžeme to zařadit ještě teď.“

Po dalších dvou hodinách se oba vraceli zpět. Nebýt jejich stříbřité pokožky, nikdo by v nich otroky nepoznal. V tunikách z jemného šekelového hedvábí připomínali synky z dobrých rodin před pohovorem s univerzitní komisí. Jak bez dozoru kráčeli stanovým městečkem, budili užaslé reakce. U ohrady Janis poklepal jakémusi desátníkovi na rameno. Tím vojákem byl Cinet. „Je mi líto, že vás degradovali,“ poznamenal Janis a dodal, že si Erijen přál, aby ohlásil, že jsou zpátky za katrem.

Cinet jen počkal, až Janis proleze mezi kulatinou dovnitř, zaklapl zámek na posledním oku řetězu tak, aby se cítil co nejpohodlněji a s kamenným obličejem prohodil: „Jdu, vaše výsosti. Jinak vévoda samou starostí neusne.“ Tehdy se konečně odporoučeli i daresijští, řka, že za hlídání jim generál neplatí a oni se také potřebují vyspat.

Janis se pobaveně rozchechtal.

Když Cinet zmizel, Ternak se naklonil k Direnovi, ukázal na Janise a šeptl: „Jak to dělá? K procesu tvoření ani nepřičichl, zná jenom hloupé sahíjinské školní triky pro smrtelníky, a přesto si pro něho jejich vládce osobně přišel a ten voják mu div nelezl do zadku...“

„Kouzlo osobnosti,“ broukl Diren.

„Kde...jsi...byl?“ vypravil ze sebe Anakis.

Diren se dokázal usmát. „Jak vidíš v lázních.“

„V Restenových lázních. A můj majitel není žádný altruista,“ ozval se Krenev v haleně, která měla kolem výstřihu ornamenty jelenů vyšívané černou nití. Vlasy zapletené do tenkých copánků kolem vysokého čela držela prostá železná obruč. Slovo „majitel“ řekl se zjevným odporem.

Janis odtušil, že to bude jeden z gondotských, nejspíš „majetek“ samotného Restena.

„Už jsem skoro uvěřil, že jsi ten pravý, Direne,“ pokračoval Krenev, „ale když vidím, že se kamarádíš s Restenem...“

„Wendon má pravdu! Tak nám to vysvětlí!“ vyjekla ta ostříhaná, která ho předtím hnala na hranici.

„Pokud si děláte závěry z domněnek, aniž byste znali okolnosti, běžte do prdele,“ řekl nevzrušeně Diren.

Ten s copánky, kterého si podle jména Janis vděčný Qleiným lekcím mohl zařadit jako starorodého boha zvířat, pohrdavě ohnul ret. „Takže jsi to zdědil po otci. Diplomtické čachry. Nakonec i ten souboj s Henrexem bude jenom naoko...“

„A to ti došlo až teď, Wendone?“ zahřímal Janis. „Že je rehabilitace jenom naoko?“

„Dost, Trajanisi,“ okřikl ho ostře Diren. „Nebudeme mlátit prázdnou slámu. Stejně se chovali k mému otci. Přitom on jediný jim říkal pravdu. Chtěl vyjednávat, věděl, že válku projedou. Ale jako defétistu ho zavřeli do vězení. A otec po tom, co ho Tyneon osvobodil, i když věděl, že prohrají, svého přítele Tyneona zradil, a šel bojovat na stranu těch hlupáků, protože věřil, že k nim bude Tyneon shovívavější, když o slitování poprosí právě on. Taky že byl. Tyneon tu šanci krenevům dal opravdu jenom kvůli Ravensovi. Proto je hrozné, že příslušníci jeho vlastní otci mu nikdy pořádně nedůvěřovali, i když viděl dál, než oni všichni dohromady. Vrátime se od Restena čistí, a už v tom vidí lumpárny...“

Ticho, které se po Direnově projevu rozhostilo, vystřídal vzrušený šum. Každý najednou cítil potřebu vyjádřit, jak Ravense respektoval. Zdůrazňovali, že právě Ravens byl tím nejlepším z nich, a že ho jako krále ctíli.

Diren na jejich přívally nereagoval. Upíral oči na jediného, který to začal.

Mazlíček královny Ikbaly, a bývalý bůh povětří si pohazoval kostkami vypůjčenými od Šerbanu, dlouho mlčel, ale když se ostatní utišili, znechuceně se zašklebil a zahučel: „Nikdy jsem o Ravensovi nepochyboval. Strašně jsem mu záviděl, že se vůbec o něco pokusil. Pokud jsi aspoň z poloviny tak odhodlaný jako on, jsi lepší, než většina z nás. Jsi ten pravý, jsem si jist. Omlouvám se, že jsem o tobě pochyboval, můj pane.“ Roztržitě se zatáhl za svůj pozlacený obojek, jako by ho škrtil a s výrazem švaného zvířete se rozhlédl po ostatních a dodal: „No co! Už jsem...zapomněl, jaké to je, když někoho...skutečně zajímá můj...názor!“

Následovala souhlasná vlna z okolí.

„Na frašku pro smrtelníky by tě byla škoda, sire,“ dodal Ternak. „Proto se Temnému postavím já.“

„Henrex si může vybrat,“ ozval se zamračený Krenev, co seděl vedle Evony. „Přihlásím se taky.“

„Nenechám smrtelníky, aby mi upekli krále,“ přisadil si Alain z Kesonu.

„Ani já,“ houkl Wendon.

„Není cílem umřít, ale vymyslet, jak zvítězit,“ broukl Diren.

„To je sahijská politika, Direne,“ ozvalo se hlubokým ženským hlasem. „Ale možná je čas ji použít.“

Janis se otočil tak, jak jen krátký řetěz dovoloval. Usmívala se na něj hezká žena neurčitého věku. V očích jí svítila šelmovská světélka.

„Vy jste moje prababička?“ zeptal se v rozpacích.

„Ano,“ přikývla dáma, „řikej mi Evono, Trajanisi.“

„A já jsem vosk?“ zaúpěl žárlivým tónem Diren a dáma se koketně rozesmála. „Ráda tě konečně vidím na vlastní oči, můj drahý.“ Pak lehce strčila loktem do svého souseda, nerudného, nakratinko ostříhaného obra, který se předtím přihlásil do souboje, a prohlásila:

„To je váš praprastrýček Kresen, chlupci.“ Krenev ještě víc naježil obočí a rozpačtě přikývnul. Kresen býval bohem živelné tvorby. Nevěřil na akademicky usměrněné umělce a chránil každého, kdo měl talent. Po válce padl do rukou sevineckým králům, kteří mu dali na starost zbrojířskou dílnu. Jako jediný z padlých si mohl ponechat své původní jméno. Štíty a meče od jeho učedníků se ve světě vykupovaly zlatem.

Vypadalo to, že se Kresen chystá něco říct, ale Evona ho předešla: „Zpočátku se na Qleu a Rava hodně zlobil. Tvrdil, že z tebe, Direne, udělají Mladorodí stvůru a z Trajanise smrtelníci mnicha nebo součást Henrexovy sítě.“

„Jsem rád, že je to jinak,“ zamručel Kresen. „Asi byste to dokázali, kdyby nás Vivon neznadila...“

„Nevěřím, že je tak zkažená,“ skočil mu do řeči dlouhonožý Vrentis.

„Není zkažená, je zkrátka jiná, pane hlubin,“ usmála se trpce Evona. „Ó, jak ráda bych věřila, že tvá oblíbená bohyně Sváru si konečně vybrala, kam patří, ale...nestalo se. Tentokrát ještě ne.“

„Kde čerpáš informace?“ vybaflnul Ternak.

Evona sevřela víčka. „Z reziduálního šumu.“

„Cože?“ Krenevka, která předtím kritizovala Direnovu nezodpovědnost, sebou překvapeně trhla. „Ty dokážeš vyhodnocovat rezidua?“

Evona vážně přikývla. „No...ano. K mé ostudě přiznávám, že celých sto devadesát let jsem na to kašlala. Nezapomeň, Geniro, že to já jsem kdysi smrtelníky naslouchání z těchto zdrojů učila. Tam, kde se nese zvuk, zbývá i ozvěna. Když mi odebrali tvořivou sílu, naučila jsem se využívat i ty nejmenší zbytky, co mi nechali. Každý z vás se to může naučit. Jak si myslíte, že jsem se dozvěděla, že má Ravens syna? Jedině tak jsem mohla Direnovi pomáhat. Poslala jsem za oponu svou nejdražší skřítku, a když ji Sebass zavraždil, obdržela jsem od Direna první dopis. Považte, že to dítě, seč bylo zavřené v hrozivých podmínkách Henrexových karáren objevilo způsob, jak se mnou komunikovat. Protože to příkoří Direna nepokřivilo, znovu jsem uvěřila, že budoucnost není jenom černá. Stejně tak jsem se dozvěděla o Trajanisovi. Sahíjinové o něm prvně hovořili jako o tom vykladači, co měl poměr s Qleou. Stejně tak jsem byla svědkem rozhovoru, kdy Henrex Mreonovi a Tyneonovi sdělil, že akezonský vykladač je ve skutečnosti zakuklený Krenev a Qlein vnuk.“

Všichni ztichli, protože se k ohradě s halasem blížila veliká skupina ozbrojených Restenových vojáků. Otevřeli ohradu, asi dvacet jich zůstalo venku a obdobný počet napochodoval dovnitř. Ukázalo se, že doprovázejí Rivu z Morfenu.

Křehká Riva si nadzvedla sukni, a statečně nakráčela do podmáčeného terénu. Bylo otázkou času, kdy uklouzne. Naštěstí jeden z oficírů včas přiskočil a nabídl jí rámě. Když našla Janise, plaše se usmála. Řekla mu, že jí otec slíbil, že to s Erijenem zařídí. Už se k němu zpátky do Akezonu vracet nemusí. Potřebovala, aby jí Janis ujistil, že všechno, co mohla, už udělala. Řekl jí, o čem jednal s Restenem a nařídil jí, aby s Direnem jednala korektně. Nakonec ji poslal, aby si šla odpočinout, jinak se její holčička narodí předčasně. Když odcházela, přes slzy téměř neviděla. Chvilí trvalo, než užaslým Krenevům svou komplikovanou „rodinnou“ situaci vysvětlil.

Potom se přihnul opilý Erijen s karabáčem. Emmet s Cinetem ho museli podpírat, jak se potácel. Ohradu přešel na třetí pokus, svalil se mezi Geniru a Ciprii, které se od něj ustrašeně odtáhli, co jen řetězy dovolovaly. S nadávkami se vyhrabal na nohy a namířil si to k Janisovi. „To je tvoje dílo, že mě opouští, ty krenevská svině!“ zařval a udeřil ho násadou karabáče přes čelist. „Ale ať si teda táhne, mrcha! Kdoví, jestli je to děcko vůbec moje! Tak co? Na cos myslel, když jsi s ní šukal? Že mě doběhneš?“ Jak hulákal, opakovaně

se napřahoval a mlátil Janise, do tváře. I když ve skutečnosti mu takovým způsobem ublížit nemohl, vypadalo to uboze. Naneštěstí mu to velice rychle došlo. Zarazil se, poodstoupil, v mrazivém tichu se kolem sebe rozhlédl. Někteří zatracení se dívali nevzrušeně, jiní nedokázali zakrýt pohrdání, ale byli tací jako Anakis, Genira nebo Šerban, kteří se vlivem té scény bázně přihrbili.

Erijen máchl karabáčem dvakrát do vzduchu, řemínky zasvištěly. „Je vidět, že ta mrcha má špatné svědomí, protože vyrovnání je slušné. Dokonce mi vrátila pozemky v Nemesii. Hned, jak tahle maškaráda skončí, se tam vracíme. Začneme nanovo,“ řekl mazlivě. „Jenom ty a já. Tak jsme si to přece před lety plánovali. Není-liž pravda?“

Když Janis dál zarytě mlčel, Erijen k němu přiskočil, chytil ho za paži, a zařval: „A na kolena, když s tebou mluvím!“ Pokoušel se ho strhnout na zem, ale jen marně lomcoval, na to, aby jím fyzicky pohnul, neměl.

Janis si otráveně povzdechl, když v hrudi ucítil svíravý příkaz kletby. Nejpomaleji, jak jen mohl, uposlechl. Okamžitě obdržel kopanec do brady. „Každou minutu, co budu živ, budeš litovat, že existuješ, ty hajzle! Jako věrný služebník Temného pána tu budu dlouho, to ti slibuju! Naučím tě děkovat za každou chvilku bez bolesti, které se ti dostane. Protože tohle,“ přistrčil mu pod nos karabáč, „budu splétat z tvé kůže a prodávat na trhu v Defle!“

Vyčerpaný vlastní dokonalostí si Erijen spokojeně odplivnul a doporučil se.

Genira se kvílivě rozplakala.

Po hodině Berdeke se rozduňel gong ve věži Zvoncového chrámu a s jeho posledním táhlým úderem se uprostřed ohrady zhmotnila svítivá dívčí postava. Vivon oblečená do stejných šatů jako ostatní, ale s přídechem palčivě vyzářující tvořivé moci, se kolem nejistě rozhlédla.

Nikdo jí neřekl ani slovo a bylo patrné, že to ani nečeká. Aniž by se snažila jít k ohradě, zůstala, kde přistála. Posadila se ze skříženými nohama a zírala přímo před sebe, vědomá si toho, že všichni příslušníci její rasy, ji mlčky sledují. Když už to bylo k nevydržení, potřásla hlavou a křikla: „A co byste na mém místě udělali vy? Mít tu šanci!“

Když nikdo nereagoval, ukázala prstem na Ternaka a vybafla: Tak třeba ty! Před sedmdesáti lety ses mne ptal, jestli nemám kontakt na Ixonu. Chtěl ses jí omluvit. Jestli o to stojíš, tvůj vzkaz vyřídím ještě dnes.“

Ternakova hezká tvář se bolestně zkroutila. „Nebor moje jméno do huby, krávo.“

„Nebo ty, Ciprie,“ pokynula subtilní Krenevce s očima vyplašeného dítěte. „Nechceš si to se mnou vyměnit? Jistě, že chceš. Až to půjde, trochu poděsím tvého majitele.“

Ciprie se vděčně zazubila. „To bys opravdu mohla?“

Dříve, než jí mohla Vivon odpovědět, ozval se Diren: „To asi stěží, tetinko. Henrex by ti to brzy zarazil. Kdybys nás před lidmi bránila, podkopávala bys základy mystéria.“

Janis sledoval Vivonin delikátně řezaný profil. I v temnotě noci viděl každý detail její tváře. Byla jako hladina rybníka, na kterou dopadají kamínky. Až teď z odstupů si všímal, jak intenzivně s ní každá emoce otfásá. Každým dalším okamžikem dobíhal čas, kdy se musel rozhodnout, co udělá. A vlastně už to dávno věděl. Od první chvíle, kdy ji uviděl, bylo jasné, že udělá cokoli, aby ji mohl získat.

„Ještě bys mohla všechno zvrátit,“ ozval se Wendon. „Kdyby ses ponořila do močálu a přinesla žezlo. V dané chvíli jsi jediná, kdo může.“

Poplašeně zamávala řasami a zašermovala rukama. „Přisahala jsem, že to neudělám. A přísahy dodržuji.“

Byla zahrnuta uštěpačnými poznámkami, a několika nadávkami, ale většina krenevů se jen zasmála. Janise však napadlo, že v její reakci bylo něco hluboce upřímného... I když dělala jakoukoliv zlotřilost, své přísahy vždy dodržovala...

„Henrex by byl blázen, kdyby močál a místo ponoru nedal hlídat,“ řekl ponuře Diren.

„Je čas, abychom mezi sebou zvolili,“ zabručel Kresen, „Jako zbrojář mám největší šanci já.“

„Jenže já skoro denně s Restenem trénuju,“ hlásil se Wendon.

„Já mám největší vztek,“ ušklíbnul se Ternak.

„A já udělám cokoli, abych se nemusel vracet zpátky na šachtu,“ řekl Alain.

„Ale já se možnosti s Henrexem utkat, vzdát nehodlám,“ zavrčel Kresen.

„Ani já ne!“ přidal se Alain z Kesonu.

„Nakonec abychom uspořádali bitku,“ uchechtl se Ternak.

„Protože se nemůžete dohodnout, nechejte to na mně,“ ozval se Janis.

„Nesmysl!“ odfrkl Ternak. „Vypadáš sice jako my, ale jsi...skoro člověk. Jak by ses ty mohl postavit Henrexovi? Vždyť tě najisto porazí a skončíš na hranici!“

Vykladač zaklonil hlavu, a podíval se na blednoucí nebe. Moc dobře si pamatoval na trojici, kterou si ještě v lidské kůži vyložil, když se ptal na svůj osud. Na konci řady byla Zubatá, ale o tom teď bylo radno pomlčet. Nadechl se a řekl: „Mám výcvik z Trnitého ostrova a...“

Jeho slova zanikla v chechotu.

„Tak dost!“ křikl s vědomím, že ve válce a v lásce e dovoleno vše. „Prostě to musím být já.“

„A proč?“ vykřikla Vivon.

To, že vůbec otevřela ústa, vyvolalo pohoršené syčení ostatních.

„No vážně,“ opakoval dotaz uštěpačným tónem Ternak, „proč?“

„Uvědomujete si, že celou šaškárnu s rehabilitací zorganizoval Henrex? Je vám jasné, že to udělal jenom proto, aby docílil změnu v Protokolu? Z prostředků, které použil, nám může být špatně, protože jen dál pokračuje v ohlupování smrtelníků, ale není čas Mladorodým dokázat, jak jsou ty naše vzájemné pŕtky malicherné? Copak není jiných, náročnějších, cílů?“

„Hledat hybný impuls?“ zachrptěl Diren.

„Například,“ podotkl Janis.

„Jen chyba ve výpočtech,“ zabručel Kresen.

„Nebo taky ne,“ namítla Evona.

„Protože jsem vyrostl mezi smrtelníky,“ pokračoval Janis, „kteří si často nevidí na špičku nosu, můžu vylézt z kůže při zjištění, že bohové nejsou o nic lepší! S Henrexem mám nevyřízené účty. Chci a musím se s ním utkat ze spousty důvodů. Kvůli Ravensovi a Qlee, kteří by určitě nechtěli, aby z mé kůže Erijen pletl karabáče.“

Po jeho zdůvodnění se rozhostilo zaražené ticho.

„Nesmiš se urazit, Trajanisi, ale na to prostě nejsi dost schopný,“ ozval se po chvíli Wendon.

„Direne, ty jsi se mnou zápasil. Řekni, že jsem schopný dost,“ zavrčel.

Ale Diren uhýbal pohledem a mlčel.

„Je způsobilý mí lordi,“ ozval se roztřeseným hlasem Anakis. „Viděl jsem ho s mečem. S Trsuahem i jeho veličenstvem Direnem. Smrtelníky vůbec nepočítám.“

Janis Direna udeřil do ramene a zasyčel: „Proč jsi nic neřekl?“

„Omlouvám se,“ zachrptěl Ravensův syn. „Schopný bojovat s Henrexem jsi. Ale to neznamená, že bys měl.“

„Co si o to zahrát?“ navrhl.

Ohrada zaduněla smíchem. Janis se rozpačitě ošil. „Předpokládáte, že jsem bůhvíjaký karbaník, ale nejsem.“

„Přestaň plácát nesmysly,“ zarazil ho Wendon, „tvoje nominace prostě vůbec nepřípadá v úvahu.“

Tehdy vykladač pochopil, že na krenevy jeho demagogické šachy neplatí. Nezbyvá, než přiznat barvu. Vytáhl nejtěžší kalibr. „Když jinak nedáte,“ zavrčel, „zařídím, aby Henrex chtěl bojovat jenom se mnou.“

„To by mě zajímalo, jak,“ uchechtl se Ternak.

„Řeknu mu, že jsem spal s Vivon.“

Jeho prohlášení vyvolalo bouři smíchu. „V lidské kůži? Jako její majitel?“ vyprskl Wendon. „No a co?“

„Řeknu mu, že jsem spal s Vivon, protože ji miluju a ona miluje mě,“ pronesl s pohledem upřeným na Vivon.

Ohrada užasle zašuměla. To bylo něco jiného. Pozornost všech se přesunula na Vivon. Bohyně seděla jako socha a z očí jí proudem tekly slzy. Janis se v nastalém tichu úpěnlivě modlil, aby ho teď, když se jí dal všanc, neshodila. Věděl, že ji tím postavil před hotovou věc, že ji nutí riskovat, že vyhlídku na svobodu, o kterou sto usilovala, může ztratit.

„A Vivon, pokud to bude nezbytné, moje tvrzení Henrexovi potvrdí,“ pokračoval.

Všichni čekali, na její reakci, ale mlčela. Nezbyvalo, než ji vyzvat.

„Uděláš to, Vivon?“ vybídnul ji.

Pyšně pohodila hlavou, rozhlédla se kolem. Oči jí zářily a rty se chvěly. „Ano,“ pronesla tiše, ale zřetelně, aniž se na toho, kdo ji k tomu přinutil, podívala.

To, že Henrex dostal parohy, komentovali krenevy pobaveným smíchem, a šepotem.

„No, postavil jsi nás před hotovou věc,“ řekl jíživě Wrentis. „Zlom vaz.“

„Není třeba Temnému cokoliv říkat, Trajanisi,“ ozvala se měkce Evona. „Jdi do toho.“

Svívalo. Po skupinkách je odváděli vojáci jednotlivých družin, aby se stačili natěsnat k stěnám a bočním apsidám Zvoncového chrámu, než se do centrální lodi začnou shromažďovat lidé. Cinet s Emmetem Janise a

Direna zanechali u druhé řady lavic, kam se měl později posadit vévoda s Morfenu, a spěchali dál za svými povinnostmi. Nepřivázali je, zřejmě přesvědčeni, že pod vlivem mystéria se o nic tak opovážlivého, jako je volný pohyb, nepokusí.

Janis v chrámu na Jestřábí hoře ještě nebyl, ale při zkouškách prokazoval, co všechno o něm ví. Zaklonil hlavu, a pročetl kroniku osudové bitvy namalovanou na nástropních freskách tak, jak ji lidem převyprávěli sahíjínští kněží.

Sahíjínové byli zpodobněni zlatou barvou a krenevové stříbrně. Stříbro věkem zachází, takže i pleť Starorodých byla na malbách černá. Těžko říct, jestli to byl záměr, ale Janisovi připadlo, že umělec nebyl objektivní. Krenevové mu připadali pokroucení, tam, kde v černotě bylo možno rozeznat rysy obličejů, tvářili se zlostně a zbaběle.

Dospěl ke scéně, kdy Tyneon stojí na Senedonovou mrtvolou. Tady šlo o uměleckou licenci, protože Qlea mu vysvětlila, že ve chvíli, když byl Senedon zabit, se matérie jeho těla zhroutila do sebe a on okamžitě „vyvanul“.

Ačkoliv do něj spěchající kněží strkali, a sluhové s různými břemeny jej častovali nejpapnými poznámkami, přesunul se k oltáři, nad kterým byl namalovaný výjev Kreneva klečícího u Tyneonových nohou, s pažemi vztaženými k prosbě. Ve chvíli, když si nad tím bezradně povzdechl, mu někdo poklepal na rameno. „Jo, to je Ravens,“ řekl Kresen. „Když to vidím, je mi z toho zle. Neměl tam vůbec být. Měl se na nás vykašlat.“

Janis pokrčil rameny. „Nic není tak, jak se zdá. Do jisté doby jsem si myslel, že všechno, čím mne v klášterní škole krmili, jsou demagogické žvásty. Krenevy jsem měl za hrdiny a sahíjiny za pitomce. A Diruviónovým svitkům jsem se chechtal. Až Qlea mne přiměla, abych se na obě rasy podíval bez předsudků.“

„Sahíjínové nejsou zas tak špatní,“ prohodil zamyšleně Diren. Když jsem studoval bazilišky, musel jsem procházet kolem Tyneonovy laboratoře. Jednou mě tam načapal. Myslel jsem, že to bude můj konec. Očíslovaný démon z Henrexových kasáren v areálu samotného vládce... Ale vůbec se neptal, co tam dělám. Pozval mě dovnitř, ukázal mi výsledky pokusů svítivých pletiv. Zajímal se, co si myslím o způsobu uchovávání energie v organelách rostlinných buněk. Tyneon je stejně jako Senedon posedlý hybným impulzem, ale na rozdíl od dědečka, který ho hledal v terénu, ho hledá v laboratoři. Bylo mi tehdy jedenáct, o svítivých pletivech a tkáních jsem toho věděl naštěstí dost, protože to souviselo s mými bazilišky. Vždyť kanystr s živným roztokem jsem si nesl sebou.

„No a jak to dopadlo?“ zajímal se Kresen.

„Něco jsem plácal...a doufal jsem, že mě pokládá za povoleného potomka nějakého z poslušných Mreonových démonů, i když můj dorasovaný mundúr mi to rozhodně neusnadňoval,“ uchechtl se Diren.

„Když mi začal skákat do řeči, na všechn strach jsem zapomněl. A nakonec mi řekl, že už bych měl jít, protože jinak nestihnu to, kvůli čemu jsem přišel, a kdybych se do budičku nevrátil, Jwerneu by to určitě ohlásil. Ani nevím, jak jsem se rozloučil. Když už jsem v laboratoři doléval roztok do inkubátorů, lámal jsem si hlavu, že Tyneon zná jméno mého seržanta.“

„Stejně je to alibista. Zaštiťuje se svatým posláním, a špinavou práci za něj dělá Temný. Svoje dítě by v těch kasárnách nenechal ani minutu,“ zavrčel mrazivě Ternak.

„Taky mě mohl vytřídit, a nikdo by mu to nevyčítal,“ namítl Diren.

„To mohl, ale poznal, že jsi Ravensův syn,“ řekl Janis.

Prostora chrámu se plnila. Příslušníci nobility včetně Erijena, Rivy, Gizely a Bonetových, usedali do lavic. Vepředu kolem oltáře zůstali jen arcipreláti a za nimi sbor diákonů. Připravení na tu jedinečnou chvíli, až se v pravé poledne v oblaku zlaté záře bohové objeví. Vílí chórus doprovázený skřetím orchestrem zahájil uvítací hymnus. Uličkou mezi lavicemi doprovázený světovými králi kráčel Resten gondotský v třípytíovém pláští utkaném z vlasů skalních jinád, aby před oltářem stanul těsně před klíčovým okamžikem.

Náhle hymnus ustal. V nastalém tichu zazněl gong ve věži a oči přítomných oslepila zlatá záře. Před oltářem se v atmosféře zvláštního napětí zmaterializovalo osm postav.

Lidé tajili dech, slabší povahy omdlévaly, mnozí nepokrytě plakali. Poprvé měli příležitost vidět své bohy. Všichni byli zlatovlasí, i jejich pleť byla nazlátlá a byli krásní. Ten s bradkou uprostřed byl nepochybně samotný Tyneon a žena s čelenkou s blyštivými diamanty musela být dozajista měsíční bohyně Seneda. Rozcuchaný hromotluk nebyl nikdo jiný, než bůh počasí Mreon. Vnadná kráska s nejdelšími vlasy skroucenými do prstýnků byla bohyně plodnosti Ixona. Přísně se tvářící nakrátko ostříhaný sahíjín s pláštěm lemovaným kožešinou s kladívkem v pravici byl určitě bůh spravedlnosti Eweben a ten s co se kolem sebe zvědavě rozhlížel, Fasius, bůh kompromisu. Temný měl na sobě bílý plášť s černým lemováním. Usměvavá dáma s modrým náramkem na předloktí byla určitě bohyně štěstí Erix. Pro diváky z řad laiků bylo zklamáním,

že Zubatá Grewina chybí, ale příslušníci jejího řádu o tom referovali předem. Bohyně smrti se v posledních desetiletích zabývá výhradně svým hájenstvím v Plamenném moři a na Teneris posílá jen démonky.

Nikdo z nich nepromluvil. Janis usoudil, že mluvit se smrtelníky by sahíjinové asi pokládali za přehnané. O rituálu korunovace se nejspíš dohodli přes orákulum.

Zahráli fanfáru, Resten poklekl a Tyneon na jeho hlavu položil zlatou korunu.

Chrám zašuměl nadšením.

Tím byla první část obřadu splněna.

Teď dojde na tu druhou. Janis byl připraven. Nevěřil, že se tím soubojem vydává jisté smrti. Přes to všechno, že Temného neměl rád, si nemyslel, že chtěl bojovat nefér. Právě proto, že si bude vítězstvím absolutně jistý, tak při konfrontaci podmínky narovná. Ovšem, že Henrex ví, že na Trnitém ostrově prošel výcvikem. Co ale neví, je, že celá léta si vybrušoval techniku s Trsuahem. Bude mít šanci.

Oslavný hymnus byl ukončen a nový císař se posadil na trůn. Temný pán pokynul arciprelátovi, a ten něco pošeptal Beltenovi. Belten zvolal:

Poslední vám šanci dávám
Krenevové nehodní
Věčnost v blátě, prachu, tichu
Rabskou službou smrtelným

Divých vášní ujařmení
Kéž přivodí poučení
Kyne šance k zhodnocení
Každých sto let dovršení

Vítěz bude oslaven, jeho slovo zákonem
Poražený k očistění mystickými plameny

Pak se rozhlédl po Krenevech seřazených u stěn, a zvolal: „Starorodí! Od mystické bitvy uplynulo přesně dvě stě let. Dostali jste tím příležitost se ucházet o rehabilitaci. Kdo z vás má odvahu Malodorodým prokázat, zda se vaše rasa stačila za dvě století napravit?“

„Já!“ zvolal Janis.

Kostelní loď se rozšuměla, tváře se stáčely jeho směrem.

„Trajanis z Grededonu?“ vyprskl Henrex, „tebe si dám k svačině.“

„Vylámeš si na mě zuby, Henrexi,“ neodpustil si Janis.

„Vítěz bude oslaven a jeho přání se stane zákonem,“ deklamoval Belten, „poražený bude obětován na mystické hranici k oslavě víry. K souboji na meče dojde po západu slunce v aréně za chrámem.“

Bohové už dávno zmizeli, ale lidé stále ještě pod tíhou intenzivního prožitku seděli v lavicích a mlčky civěli před sebe. Pak jako na povel se prostor rozburácel potleskem a pískotem. Davy se hrnuly ven, kde trhovci v plátěných stáncích prodávali občerstvení. Krenevové čekali, než se chrám vyliční, a vojáci si je vyzvednou. Ohrada vypadala stejně, jen rozuzlení bylo zase o něco blíž.

Blízkost sahíjinů, dodala smrtelníkům tolik sebedůvěry, že tentokrát nikoho ani nenapapalo prokleté přivazovat. Nechali je v ohradě s řetězy groteskně se houpajícími od zbytečných obojků. Vždyť bylo patrné, jak jsou nicotní. Na Janise se všichni sesypali s dobře míněnými radami i s obavami. Vivonin pohled se mu propaloval do zad.

Slunce se pomalu klonilo k západu. Přišel zcela střízlivý Erijen. Nakázal gardistům, aby počkali vně ohrady, ale sám kulatinu přešel a klestil si cestu mezi hloučky krenevů až k Janisovi, který byl právě uprostřed. Velice příjemně se usmíval, což nevěstilo nic dobrého.

„Klekní, ty hajzle,“ řekl mu stále s tím rozmarným výrazem ve tváři.

Prokletí se obezřetně rozestoupili a Janis se podvolil.

„Když o mou péči nestojíš, dostaneš požehnání. Dobře mě, ty svině, poslouvej,“ ušklíbnul se a dlouze mu něco šeptal do ucha. Když skončil, dodal: „A od této chvíle až, dokud nebudeš plápolat, nepromluvíš ani slovo. Budeš němý jako nemluvně!“ Vyt’al mu facku a obrátil se k zírajícím krenevům: „Nejsem sice váš majitel, ale jako smrtelník vám v souladu s ustanovením knuoto hlavy tři Protokolu poroučím o všem, čeho jste byli před okamžikem svědky, před sahižiny pomlčet.“

Krenevové v reakci na ten zvrhlý rozkaz sborově zavrčeli. Ve zmiňované partikuli stálo, že v případě ohrožení esenciálních sahižinských zájmů, je krenev povinen podrobit se rozkazu smrtelníka bez ohledu na to, komu náleží.

Janis rozpálený zuřivostí pomalu vstal.

„Co?“ sesypali se na něj ostatní.

„Chce po tobě, abys to posral, že?“ houkl zavile Diren.

Přikývnul.

„Kdyby vydržel aspoň pár minut,“ lamentovala Lentia, „takto bude vypadat jako úplná nula.“

„Stejně neměl šanci,“ ozval se smutně Šerban.

Míhali se kolem a překřikovali jeden druhého. Diskutovali o náročnosti výcviku na Trnitém ostrově, jejich obličej se zářily, a když to nejméně potřeboval, dráha jeho pohledu se prořala s pronikavými očima bohyně Sváru. Střípek lítosti, který ve výrazu její tváře vyčetl, ho přinutil zavřít oči. Vybavila se mu řada „Zřídlo - Boží volba - Zubatá“. Ó jak byl bláhový, když si namlouval, že svému osudu ujde...

Další reakce řevem přehlušily vojenské jednotky, které velitelé poslali vyzvednout skupinky krenevů k cestě do hlediště.

„Hej, Vykladači, Démonel!“ křikl od ohrady Emmet. „Už je čas!“ Janis se ohlédl po Direnovi, který něco rozčileně řešil v Kresenem. Po Emmetově výzvě zaklel, a s nasupeným výrazem se přehoupl přes hrazení. Jak odcházeli obklopeni šesticí Erijenových mužů, Diren na něj dwentensky zasyčel: „Ještě by mu mohla ta tvá Riva vrazit nůž do ledvin.“

Janis se přidušeně uchechtl, chtěl říct, že... ale z jeho úst vyšlo jen chrčení. V panice potřásl hlavou. Cestou po mramorem vydlážděné pěšině mu bušila hlavou stále tatáž myšlenka. Jedinou osobou, která by mohla něco udělat, je Vivon. Jedině ta je oproštěna od kletby. Ale ta Henrexe nezradí, lepší vrabec v hrsti, než holub na střeše.

Přivedli je hned za mantinely, které dělily oválnou arénu od stoupajícího zcela zaplněného hlediště.

Císař spočíval uprostřed třetí řady na vyvýšeném trůně a po jeho pravici seděla Riva.

Pátral po Erijenovi. Nemesijec byl až na protější straně hlediště spolu s akezonskými. I kdyby se nějakým zázračným způsobem podařilo na poslední chvíli Rivu informovat, už by těžko mohla něco zorganizovat.

„Myslíte, že to Resten předvídal?“ zajímal se Diren, „že Erijen udělá sviňárnu a my se ji v nouzi pokusíme kontaktovat?“

„Slouží Temnému, nechce žádné problémy. V každém případě se pojistil,“ poznamenal Kresen.

„Prašivý smrtelník,“ ulevil si Wrentis.

Diren zavrtěl hlavou. „Dělá, co musí. Císařský hermélín si zaslouží.“

Janis je poslouchal a horečnatě přemýšlel, jestli neexistuje nějaká možnost, jak se z Erijenovy pasti vyvléknout. Riva by stejně nebyla řešením a dokonce i krenevové to museli vědět. Mladá žena v pokročilém těhotenství z pouhého přátelství a vděku prostě vlastního manžela nezavraždí, seč by byl tisíckrát šilený. Měla před sebou vyhlídky, že se o ni a o dítě císař postará. Neměla důvod riskovat...

Jeho čas se povážlivě krátil. Nebe nad arénou potemnělo, chrámoví sloužící zapálili pochodně, i když se předpokládalo, že po příchodu bohů jich nebude zapotřebí.

Sborový zpěv linoucí se od zadního traktu chrámu zesílil, šero se rozpustilo ve zlatém oparu, a uprostřed arény se opět zhmotnilo devět postav. Jeden sahižin, pravděpodobně to byl Sebass, přišel zřejmě místo nepřítomné Grewiny. Stovky hrdel vydechlo obdivné Áááách. Tentokrát nebyla roucha bílá, nýbrž jasně rudá. Temný pán měl na sobě místo řízy a pláště kalhoty a přepásanou tuniku, a v každé ruce třímал masivní oboustranně broušený meč.

„To jsou meče z tvé dílny,“ šeptl Kresenovi Wrentis.

„Kdybys mi to neřekl, asi bych to nepoznal, pitomče,“ zavrčel sevenecký zbrojář.

„Kdyby si vzal zbraně zpoza opony, bylo by to nefér,“ ozval se Diren.

Janis přikývnul na znamení, že tomu rozumí. Pro kreneva zbaveného tvořivé síly by nebeský meč byl příliš těžký.

Ucítil, jak na jeho rameno dopadla čísi velká dlaň. Vrentis se k němu naklonil a šeptl: „Nevěřil bych, že to řeknu, ale vážně ti přeju, abys vydržel co nejdéle.“

„Tady kouzlo osobnosti asi nezabere,“ povzddechl si Ternak. Janis se podívil, že v tom neslyší ani stopu dřívější jízlivosti.

Sahíjinové se rozestoupili a Temný pán zvedl oba meče do výše. „Nuže, krenevové, vyzyvatel z vašich řad nechť se mi postaví,“ zadunělo prostorem.

Janis zaťal zuby. Paradoxně bylo úlevné být v této chvíli němý. Slova byla jen na obtíž. Urval si od obojku neúčinný konec řetězu a nechal ho s řinčením dopadnout k zemi. Aniž by se na kohokoliv z blízkých podíval, přeskočil mantinel a kráčel osudu vstříc.

Temný se na něj usmál jako na starého známého. Natáhl oba meče tak, aby si je mohl dobře prohlédnout a řekl: „Vyhovují ti?“ Mluvil tiše. Smrtelníci na tribunách jej slyšet nemohli, ale sahíjinové i krenevové ano.

Přikývl.

„Vyber si,“ vyzval ho bůh. „Jsou téměř totožné. Rozdíl způsobený řemeslným zpracováním je tak nepatrný, že...“

Janis ukázal na ten, který sahíjin držel v levé ruce. Bůh mu ho podal a řekl: „Zápas proběhne podle původního Kelejenova úzusu. Teorii znáš a výcvik jsi prodělal u mého oddaného žáka Federeta. Při souboji nebudu užívat tvořivou moc, ale...stejně tě porazím. Jsi připraven?“

Janis se hořce pousmál a opět přikývnul. Temný si mohl vybrat z desítky různých soubojových systémů, ale zvolil pravidla podle Kelejena, protože ta dovozovala psychologické deptání soupeře. Takže Temný o Erijenově sviňárně ví a ještě ji vylepšil.

Janis ustoupil o šest kroků nazad, a stanul v základním postavení. Slyšel tlumený šum smrtelníků z hlediště, na jeho rozhraní naráželo napětí od rozraní prokletých i mágů, cítil i pár žhavých stříbrných očí krásné bohyně Sváru... Ne, nebude se tím rozptylovat. Bude bojovat tak dlouho a tak dobře, jak to půjde...

Temný zvedl meč k tradičnímu pozdravnému gestu. „Ať vyhraje ten lepší,“ řekl gondotsky opět tím hromovým hlasem.

Janis jeho gesto opětoval, ale protože byl němý, pouze kývl hlavou.

Lidé v hledišti si to, že soupeři podle stanoveného ritu neodpověděl, vyložili jako urážku a zareagovali pískotem.

Sahíjin se jízlivě usmál a starodwentensky poznamenal: „Jak nesportovní. Ale nedivím se. Krenevská krev a ještě naředená. Co to může dělat?“

Bez varování se rozmáchl. Janis jeho chvat vykryl. A znovu. Reagoval přesně podle učebnice, protože to sahíjin očekával. Když se Temný odhodlal k půlobratu, pokusil se jej fingovat hesenskou kličkou. Janis se nenechal nachytat, a včas uskočil. Jak soupeřův meč ůal naprázdno, jeho majitel zavrával. Janis toho pohotově využil a tak, jak ho to Trsuah naučil, zapřel se chráničem jilce o chránič protivníka a srazil jej na koleno. Byl to primitivní, ale účinný chvat. Kelejenův úzus jej však dovozoval.

Tribuny zařičely vzrušením.

„To není...možné!“ zasípá překvapený sahíjin, ale už se dral nahoru. Zlaté záře, ve které se aréna koupala, bylo tolik, až Janise bolely oči. Psychosomatická záležitost, řekl by Anakis. Stejně měl dojem, že Temný, když se dostával na nohy, odmrštil jeho čepel až příliš lehce. Pokud teď používá tvořivou sílu, těžko mu to kdo dokáže, protože v přítomnosti osmi dalších Sahíjinů se to ztratí. „To tě na Trnitém neučili!“ zasyčel, když proti sobě stáli a plochy čepelí přes sebe pomalu a tiše klouzaly. „Přiznej, odkud to znáš, a možná ti to nějak vyžehlím!“

Janis zaťal levičku v pěst a vystrčil na něj prostřední prst. Ani tentokrát jeho gesto tribunám neušlo. Pískot a pobouřené dupání komentoval sahíjin téměř mazlivě: „Ty to příbuzným moc neusnadňuješ, hochu... S takovou je smrtelníci za sto let zavrou do beden.“

Janis si s hrůzou uvědomil, že ten darebák má pravdu. To, co si říkali mezi sebou, tedy co říkal Temný, protože Janis nemluvil, smrtelníci neslyšeli. A sahíjinům na krenevech nezáleží. Komu vlastně?

Duel pokračoval, ale bůh si přestal hrát.

Oba se dostali za hranice pocitů a myšlení, rytmicky do sebe bušili v podivuhodně vyrovnaném souboji. Cílem bylo dostat protivníka na lopatky a opřít mi špičku meče o hrudník. Čepele zvonily a davy vdychaly napětím...

Pak z ničeho nic Janis v okamžiku, kdy se rozmachoval, aby Temného vytlačil z teritoria, meč upustil a plácl sebou na záda. Jen nebešťané, a z nich pouze ti nejbystřejší, mohli v šumícím přeplněném lidském kotli okamžik před tím zaslechnout tenounké zapištění vydané z úst Erijena z Nemesije. Takové, jaké při ohrožení vydává přístavní flexijská krysa.

Sahíjin na Janise v první chvíli překvapeně civěl, ale vzápětí se rychle vzpamatoval, přiskočil a opřel špičku meče o jeho krční tepnu.

„Uznáváš prohru?“ zahřímal.

Janis chrčivě dýchal, a jak se snažil Erijenův příkaz potlačit, a vysmeknout se, zoufale se chvěl. Ale marně. Šlehl po Henrexovi zuřivým pohledem a přikývnul.

Davy šílely frenetickým nadšením.

Temný se uchechtl, pokrčil rameny a sundal meč z jeho krku. „Celou dobu jsem čekal, co to bude. A ejhle. Nervy. No, tak si z toho nic nedělej. Jsi prostě pořád ze tří čtvrtin příliš lidský,“ mudroval. „Oheň tě v této formě příliš pálit nebude, a protože máš duši, je tu naděje, že se za nějaký čas znova narodíš. Buď rád. Aspoň se krenevského rezidua nadobro zbavíš.“

Podával mu ruku ve starém gestu, kdy pomáhá vítěz poraženému vstát.

Janis prudce dýchal a rozhodoval se, zda ruku přijmout. V náhlém prozření mu totiž došlo, že sahíjin o Erijenově levotě nemá ani potuchy. Jistě, během souboje nejméně třikrát podváděl a instinktivně použil sílu. Ale pokaždé se včas zarazil. Jinak se choval tak poctivě, jak jen to bylo možné. Jeho reakce byly bezelstné. Ne, nebyl to beránek. A Janis měl všechny důvody, aby ho nenáviděl. Už jen proto, jak zacházel s Direnem, proto, co představoval...

Ale o Erijenově podrazu určitě nevěděl. To nakonec rozhodlo. Zaťal zuby a podávané ruky se chopil.

Vítěz bude oslaven, jeho slovo zákonem
Poražený k očištění mystickými plameny

Sahíjinové svěřili poraženého smrtelníkům, aby ho na úsvitu obětovali na mystické hranici. Vítěz, jak pravila dohoda, dostal právo libovolného přání, které se stane zákonem. Temný si podle očekávání přivedl Vivon a bůžek Sebass hned na místě přečetl nové znění Protokolu. Pak devět zlatých postav a jedna stříbrná v oblaku světla zmizelo.

Sloužící opět zapálili louče a lampy. Noc byla ještě mladá. Hierokracie bude do rána meditovat, nobilita slavít, a krenevům případně, aby pod dohledem vojáků přichystali hranici.

Nacházel se hluboko v podzemí pod Zvoncovým chrámem. Podlaha se svažovala od schodiště ke kanálku v protilehlém rohu a právě z té strany spárami hrubých základových zdí prosakovala voda.

Zpočátku se polekal, že začíná šílet. Ucítil závan, jako by jej pohladila motýlí křídla a stísněná prostora vybuchla barvami. V jeho těsné blízkosti se formovala drobná pulzující postava. Stříbrně svítící Vivon. Její havraní vlasy se lehce vlnily. V dlani měla jasně rudý broušený kámen. „Vyměnila jsem ho za jedno ze svých sklíček.“

Kámen vypadal jako hemakrytt jeho rodinné linie.

Už byl tak blízko, že by měl rezonovat s jeho ozvou. Dávno by měl probudit jeho sílu...Ale ne. Tohle byl jen obyčejný minerál. Žádný prostorový zářič. Zklamaně zavrtěl hlavou. Temný to asi čekal a pro jistotu hemakrytt uschoval mnohem důkladněji.

Její tvář se stáhla zklamáním. Sevřela kámen do dlaně. „Jsem hloupá,“ zaúpěla.

Nezodpovědná hazardérka. Sladká, bláznivá, krásná, moje... pomyslel si

„Ale u tebe v kabinetu měl v čelence originál,“ namítla.

Přikývl. Cítil to, i když Temný stál až u dveří. Stačilo tehdy k němu popojít blíž a kámen by svou práci udělal.

„Kdybych nebyla zbabělá...“ Po tváři jí stékala slza.

Opíral se zády o vlhkou stěnu. Zavrtěl hlavou. Těžko by jí kdo uvěřil. Musela to nechat proběhnout.

Opatrně se vedle něj posadila. Duhově měňavá látka její splyvavé róby okamžitě nasákla bahnitě páchnoucí vodou prýstící od základového zdiva. Z její blízkosti se mu točila hlava, srdce tlouklo o závod, jímal ho vztek. Odtahoval se od ní, ale chytila ho za rukáv a třásla s ním, dokud se k ní zase neotočil. Vytáhla povědomý plátěný váček a promnula ho v dlani. Kamínky v něm tlumeně zachrastily. V kontrastu s její luxusní róbou

vypadalo vyrudlé plátno divně. Plaše se usmála. „Toto je jediná věc, kterou mám po matce. Kajira byla Netrebka. Poslední, která Krenevům unikla. Senedon na ni natrefil náhodou, když hledal hybný impulz. Přiznal, že se mu vybijení Netrebů vymklo z ruky a že skutečnou genocidu neplánoval. V zoufalé potřebě to zachránit, zahodili zášť a dohodli se, že spolu zplodí dítě, mě. Bylo mi sedm, když do místa, kde jsme s matkou žily, náhodně zavítal otcův bratr Asten s bandou démonů. Zdědila jsem stříbnou kůži po otci. Mysleli si, že mě Netrebka unesla. Matka byla po válce oslabená...“ Vivon se zajíkla, po tváři se jí kutálela třpytivá slza. „Nejdřív ji znásilnili, potom zabili, a nakonec mě s velkou slávou přinesli Senedonovi. Otec jim neřekl ani ň. Jednali přece stejně jako obvykle. Předal mě Evoně. Macecha na mě byla hodná, protože věděla, co mám za sebou. Když jsem byla zlá, hašteřivá a neklidná, neodsuzovala mě. Potom se objevil Henrex. Vyjádřil mi obdiv. Byla jsem v šoku, protože přede mnou doposud každý utíkal. Znal moje tajemství. Myslím, že se to doslechl ze sítě, už tehdy ji začal budovat... Byla to úleva, být s někým kdo o mě stál...zajímal se o mě. A dokonce i potom, co jsme skončili v blátě na mě nezanevřel...Ale potom, co jsem poznala tebe, jsem pochopila, že to, co jsem k němu cítila, nebyla láska. Jenom...vášeň a...vděčnost. Myslela jsem, že nic jiného neexistuje.“

Mělas dost času to porovnat, pomyslel si s pohledem upřeným do zdi.

„Miluju tě, Trajanisi,“ vzlykla. „Prosím, neodvracej se ode mě.“

Pomaloučku se k ní otočil. Chtěl se tvářit aspoň zuřivě, ale při pohledu na její zoufalství, si jen povzdechl.

„Jsem bohyní sváru,“ namítla, „copak nechápeš, že intriky jsou základem mé existence?“ Když se skepticky zašklebil, chytila ho za ruce a s naléhavostí, jakou by od ní nikdy nečekal, dodala: „Až ty jsi mi ukázal, že existuje něco jiného! Viděla jsem, jak se chováš k ostatním. Sdílnost a laskavost. Tichá síla. Od první chvíle jsem tě nenáviděla za to, jak moc mě přitahuješ, protože jsem chtěla být věrná jemu. Katastrofa nastala, když jsem se do tebe zamilovala. Ještě než jsi nás koupil od Boneta, nemohla jsem myslet na nic jiného, než na tebe. Na tvoje polibky... cítím ještě teď a tvoje doteky pálí jako plameny.“

Pomstychtivě zachrčel. Tak plameny... I on stále cítil stopy jejích doteků. Hrubě ji uchopil za ramena a strhl na svůj klín. Nebránila se. Naopak.

„Klidně mě zatracuj, ale prosím, neumírej! Nedokážu existovat ve světě, ve kterém nebudeš!“

Umlčel ji polibkem tak drsným, že kdyby nebyla bohyní, byl by ji zranil.

Hladil tu děvku, až vrněla jako dobře nakrmená kočka.

Její vlasy ho šimraly na krku. Mazlivými dlaněmi vklouzla pod jeho tuniku, a jak přejížděla po napružených svalech, šeptala: „Slibuju, že až se znovu narodíš, budu tě na Tenerisu hledat tak dlouho, dokud tě...nenajdu.“

To, co říkala, byly nesmysly, protože po novém vtělení by si na nic nepamatoval. Utopený v hlubinách vášně, kdy hranice pravdou a lží splývaly, rval tenkou látku její róby na neúčinné cáry.

Vzpamatoval ho záblesk vzpomínky, když Henrexe nad otevřenou truhlicí prosila, aby ho ušetřil. Když nezabral hemakrytt, chce mu dát „cenu útěchy.“ Ale o její soucit nestál. Naposledy ji hluboce políbil, a odstrčil ji.

Zmizela jako plamen svíčky sfouknutý větrem. Nakonec si nebyl jistý, jestli to nebyl sen.

Venku asi přšelo, voda neustále stoupala. Hladina se ustálila a zahnalá jej až ke schodišti. Pozice na třetím stupni se jevila jako nejsnesitelnější, kam ještě řetěz dosahoval, aby nebyl trvale napjatý, aniž by musel sedět ve vodě. Krůpěje cinkající na hladinu v nepravidelných intervalech ze stropní klenby připomínaly nápěv rozmarné písně. Věřil, že kdyby to poslouchal dlouho, připravilo by ho to o rozum. Už jen pár hodin.

Nahoře zarumplovala závora. „To jsem si mohl myslet, že tě ta flexijská krysa zavře právě sem!“ Gwen s dusáním seběhl po schodech. Zapotácel se a na kluzkých stupních málem upadl. Vytáhl kapesník, rozprostřel ho na nejméně oslizlý stupeň a opatrně se posadil. Tvářil se, jako kdyby na Lijanině výstavě vydražil nejvzácnější kus kremonitu pro šperkařskou manufakturu manžela své milenky. „Zařídím, abys to přežil, ale pro celý svět budeš...mrtvý.“

Vypadalo to, že vymyslel pořádnou zhovadilost. „Těsně před cestou k hranici vás v kanceláři správce prohodíme. Podfoukneme i Erijena, protože on se tě před mystériem ve prospěch Obnovy víry vzdá. Bude o tom vědět jedině arciprelátův tajemník a ten je, to se podrž, synovcem mé nedávno zesnulé tchýně. Hoch, co půjde místo tebe, je ti docela podobný, a ještě jsme ho natřeli nastříbrno. Nemá rozum, celý život ho krmí kaší po lžičkách a přebalují, takže když bude o jednoho idiota méně...“

Jeho vražedný výraz Gwena přinutil vstát.

Potměšile se usmál. „Protože mlčení je odjakživa pokládáno za souhlas...“

Víc už říct nestačil. Při nárazce na flexijskou krysu a zmínce o mlčení, Janis pochopil, kdo celou záležitost s vynucenou prohrou i jeho němotou vymyslel. Na něco takového nebyl Erijen dost chytrý. Vzteky se mu zatmělo před očima. Chytil Gwena z Hyberoku za kotníky a strhnul ho dolů. Monarchovi na kluzkých schodech podjely nohy a dopadl přímo na kostrč a vyráchal se v zapáchající břečce.

Agresi měl zakázanou, ale přesto jí byl zřejmě díky smíšenému původu schopen. Zpětný dopad kletby ho zkroutil do klubíčka.

Gwenův ublížený řev přivolal gardisty čekající nahoře. „To si vypiješ,“ sténal, když ho odváděli. „Chtěl jsem být uznalý, ale skončíš ve stejné díře, jako je tato. A nečekej, že ti někdo pomůže. Rozhodně nemůžeš spoléhat na Cineta. Však já jsem si už všiml, že s tebou nějak podezřele drží. Teď jsem ho pro jistotu dal zavřít. Počkej, ty bastarde, jak budeš makat. Vykládat trifty, počítat výkazy, plánovat výstavní itineráře. Mluvit ti netřeba. Psát umíš. Budeme tě dědit z generace na generaci, otroku...“

Co se výměny týkalo, věděl, že Resten Skrčenec si Gwena ohlídá. V husté tmě hledal pomyslnou křižovatku, na které měl ještě šanci všechno zvrátit. Jeho zásadním omylem bylo, že porušil první pravidlo mágů. Házel perly sviním. Ale bylo tak špatné, že nechtěl být ve světě úplně sám?

Škoda, že to s tím Wrtenovým obrazem byl omyl. Kdo by si to byl pomyslel, že se uznávaný mistr splete?

Vybavil si scénu na obraze. Podoby jasnozřivý malíř vystihnul docela dobře. Přemýšlel, proč do obrazu vkomponoval zrovna Senedu, Tyneona, Mreona a Eryx a proč tam nedal například Lijanu, která triftové karty vymyslela. Vlastně se mu zdálo, že tam ještě byl někdo další. Aha, někoho mistr namaloval na kartu, která byla na balíčku lícovou stranou nahoře. Aby zabil čas, vzpomínal, který symbol to byl. Balíček byl pohozený zešikma a postava na něm byla tomu úměrně zkreslená. Nikdy se na tu kartu nijak zvlášť nezaměřil. Teď si namáhal mozek a po chvíli si vybavil, že to byla žena, protože měla dlouhé rozevláté vlasy. Rudé vlasy. Takže to určitě nebyla Lijana. Zbývala jedině Zubatá.

Bubny vířily, plameny pochodní v naprostém bezvětrí šlehaly vysoko k blednoucímu nebi. Henrexův arciprelát Fteren z jedné strany a diákon Belten ze strany druhé ho přiváděli kordonem nejvyšších duchovních na prostranství před chrámem, kde stála navršená hranice. V širokém kruhu se řadili postupně duchovní, šlechta a služebnictvo, vojáci, a nakonec Krenevové.

Vždycky si myslel, že typickému osudu svého stavu unikne, a teď tohle. Vůbec se mu nechtělo to vzdávat. Nebyl svatý. Občas udělal něco, zač se styděl, ale docela se snažil, aby to, co dělá, mělo smysl, a nikdy, opravdu nikdy, vědomě neubližoval slabším a bezmocným. Měl vztek na Gwena, protože ten si na rozdíl od Erijena byl schopný špinavosti, kterých se dopouštěl, uvědomit. Měl vztek na Ravense a Qleu, že ho tak dlouho drželi v nevědomosti. Měl vztek na sebe, že se naposledy s Vivon nepomiloval. Paradoxně na ni samotnou vztek neměl. Vždyť mezi nimi už od začátku stála bariéra nedorozumění. Koneckonců vztek bylo to poslední, co teď potřeboval. Vztek byl k ničemu.

Dospěli k hranici.

Hranice na vyvýšeném kamenném soklu byla poskládaná z polen obklopujících kůl zaražený ve středu. Duchovní Janise ke kůlu přivázali a zaskládali i průchod, kterým se předtím ke kůlu dostali.

Fteren započal s řečněním. Znovu recitoval pasáže z Diruviónových svitků.

Masy věřících v odpovídajících intervalech nadšeně šuměly.

Janis si vzpomněl, jak se ho ten dobrák po trapné scéně, co Resten Gwenovi překazil výměnu, pokoušel chlácholit. Posvátné plameny prý oddělí zrna od plev... Že to bude mystická záležitost, při které zkažená krenevská složka jeho osobnosti vyvane a pro duši člověka si přijde démonka, aby si ji odnesla do Plamenného moře.

Jenže jemu tento stav bytí docela vyhovoval. Vůbec se mu nechtělo narodit se znovu nevědomý, opakovat tytéž chyby, zase začínat od nuly.

Chtěl tento život a chtěl Vivon.

V úsilí najít řešení se zmatečně potácel ve víru vzpomínek. Něco měl po celou dobu přímo před nosem, ale protože mu chybí nadhled, tak to nevidí. Musí to tak být. Skládal základní okamžiky své existence jako barevné kamínky z Vivonina váčku... Vracel se v historii od současnosti do minulosti.

...Ten obraz dobře opatruj. Jednou ti zachrání život....

...tvé maskování je skvělé...

...tvoje ozvy jsou slabé, zamaskované vodivým rozhraním...

....spálit jediné spálit...
a toho s kartami dát ohni...
moje paní teď není ve stavu nikomu pomáhat...
 ...co by tomu Grewi asi řekla...
 ...pěkný pořádek, jedna v prachu, druhá mimo sebe...

Skládal souvislosti do obrazce, až ten spojovací článek, který by mohl být tím pravým, našel. Najednou to všechno dávalo smysl.

Fteren domluvil, přišel na řadu Belten. Spustil modlitbu k Devíti Spravedlivým, jak devítku nejvyšších sahíjinů smrtelníci nazývali.

„Pod ochranou vaši se uchylujeme...“

A dav zaskučel: „Ó uchylujeme!“

„A vás o milosrdenství prosíme...“

Dav opakoval: „Ó prosíme!“

Dřevo bylo vysušené a napuštěné silně hořlavou smolou. Byl obeskládán jako v klínce poměrně natěsno do výšky hrudníku. Převal řetězy, kterými byl upoután ke kůlu, a dával pozor, aby se držel ve středu a zpřímá. Diváci viděli jeho vyčnívající ramena a hlavu, nikdo nemohl tušit, že má volné ruce. Krve z oděrků získal víc, než dost. Botou očistil dláždění od kůrové drti a nechal krev stékat do požadovaného tvaru devíticípé hvězdice.

Už přicházeli s pochodněmi. Bubny vířily, skřetí sbor pěl oslavný chorál.

Cípy Terdebre stále nebyly propojené. Ještě kousek, ještě kousínek...

Ze čtyř stran hranici současně podpálili, oheň rychle vzplál. V ohlušujícím zpěvu a dunění, praskotu vysušeného dřeva, ji chtěl zavolat, jenže zapomněl, že je...němý. Hrůzou se roztrásl. Musí počkat, až bude...umírat. Bezbolestně to nepůjde. Dobrá. Kreneva obyčejný oheň nespálí. Mystický ano.

Přitisknul se ke kůlu, zavřel oči a doufal, že Terdebre bude funkční i když se krev vlivem žáru speče na škvarek. Oheň spojený do plamenné stěny, hučel. Sálavé horko sílilo. Mělce dýchal, třeštil oči, protože, kdyby je zavřel, už by neměl odvalu, je znovu otevřít. V žáru náhle pocítil stejný chlad, jak když seděl nad žezlem. Konečně umíral. Ve chvíli, kdy se mu kůže spékala a loupala, se nadechl a při vzpomínce na výjev ze snu, kdy se nad ním sklání krásná rozzlobená žena s rudými vlasy, z posledních sil zařval: „Zubatá Grewino! Matko! Prober se!“

Plamenné jazyky už se plně zmocnily jeho nohou, cítil, jak se jeho tělo rozpouští. Ať už to dopadne jakkoli, nebude to dlouho trvat...

Jeho pozornost upoutal šedivý kotouč kouře, který se proměnil v krásnou plamennou démonku. „Jsem tady, příteli,“ zaševelila mu do ucha.

Zklamaný, že všechny jeho dedukce byly liché, a že na něj Zubatá kašle stejně jako celé ty roky předtím, se na démonku otráveně zašklebil. Tak dobrá. Ať si tedy tu jeho duši sebere.

Jenže pak se plamenná stěna rozestoupila a Weynu odstrčily dvě štíhlé paže. Objevila se žena, se zlatými vlasy, ve kterých zářily rudé pramínky a nazlátlou pletí, kterou znal ze snů. Tvářila se tak ustaraně a tak provinile, že jí v náhlém návalu osvětlení, všechno odpustil.

Dunění bubnů? Ne, to šuměla krev v jeho žilách. Tak tohle je smrt? Tak pokojná? Jeho nehmotná duše by měla povlávat někde za oponou. Tak proč stále cítí to tepání krve ve spáncích?

Pak si vzpomněl, co se stalo nakonec.

Otevřel oči a otrásl se šokem. Tvary a barvy zaznamenával podrobněji, než si kdy dokázal představit. Rozměry se různě rozestupovaly, předměty se vlnily, v rozlišení se téměř ztrácel. Byl v místnosti zařízené nábytkem tak podivným, že vypadal jako živý. Některé části snad ze skla jiné z lesklého kovu. Obrovitým oknem zabírajícím celou stěnu proudily sluneční paprsky. Jaké slunce? Kterého světa?

Zaznamenal, že někde v jeho blízkosti probíhá tlumená diskuse. Doposud mu ty zvuky připomínaly zurčení potůčku přes kameny, ale teď i porozuměl.

„...volání jako z hluboké studny. Tak nezřetelné, až se děším, co by se bylo stalo, kdybych se jen převalila na druhý bok a spala dál...“

„Dobře, že jste se konečně probudila. Vaši sourozenci si dělali velké starosti. Nic nezabíralo. Bylo stále obtížnější váš stav tajit. Sebass už navrhoval změny v mystériu. Myslím, že jedině Trajanis měl tu moc.“

„Usnula jsem, protože realita mi připadala příliš krutá. Ale že tak zůstanu pětadvacet let... Ó, jak jsem byla šťastná, když jsem z polospánku zaslechla, to jeho: „Matko!“ Děsím se pomyslení, co by se s ním stalo, kdyby mě nevzbudil.“

„Dostal by se z toho tak jako tak. S tím rozdílem, že to divadlo pro smrtelníky by provázely ničivé následky. Jeho krenevska část by vyvanula, zatímco ta sahijská, kterou jste tak dobře zamaskovala...“

„Ba právě. Zamaskovala jsem ho tak dokonale, že jsem ho pak nedokázala najít. Ta hrůza, když jsem ho ve wobernských rozvalinách hledala...“

„Tou dobou už byl tři týdny pryč.“

Následoval hluboký povzdech. „Eudor mi často opakoval, že mám problém se vtěsnat do lidských časových měřítek...“

„Hlavně, že to všechno zvládl. A nakonec na všechno sám přišel. V rozhodující chvíli, kdy mě bylo nejvíce zapotřebí, mě totiž král dal zavřít.“

„Muselo být náročné, celé ty roky ho hlídat. Opravdu ti děkuji, Cinete.“

„Bylo to snazší, než si myslíte, zářivá. Dobře to zvládal sám. Ale teď mi, prosím řekněte, co se tehdy ve Wobernu vlastně stalo. Mreon s Henrexem o tom odmítli cokoliv sdělit. Vyrojilo se tolik dohadů...“

„Nejspíš, že jsem Gredonskou říši zničila já sama.“

„Viděli vás, jak celé tři roky povláváte nad solisky, a donekonečna opakujete Trajanisovo jméno.“

„Až jsem z toho skoro přišla o rozum.“

„Co se tedy stalo?“

„Nějakou dobu jsme se s Eudorem stýkali veřejně, ale po čase jsme pochopili, že by nás nenechali na pokoji. Na oko jsme se rozešli, a scházeli se na jeho hrádku v horách. Snili jsme o světě, kde bychom mohli klidně žít. Když se narodil Trajanis, mou radost kalilo jen to, že jsem s ním mohla být tak krátce. Eudor si ho odvezl do Wobernu a já ho mohla vídat jen vzácně. Jak Trajanis vyrůstal, stále více nás trápilo, že nemůžeme žít jako rodina. Začala jsem hledat jiný svět mimo ten náš, byla jsem dokonce smířená s myšlenkou, že tam pozbudu tvořivé síly... Netušila jsem, že Dori dělá totéž. Když se zajímal o portály, a navázal kontakty se Sebassovým diákonem Prewenem, brala jsem to jako akademickou záležitost. Ale to jsem nevěděla o jeho krenevsém původu, a vůbec jsem netušila, že by dokázal nějaký otevřít... A tak se stalo, že v době, kdy jsem byla pryč, otevřel cestu na Jusrel, svět vražedných démonů, před kterými se na ostatních světech mají na pozoru. Jusrelané dřív, než je stačili Henrex s Mreonem zahnat, vyvraždili celý Wobern a valnou část království. Henrex portál zavřel a poručil svým jednotkám spálit mrtvolky. Aby se ujistil, že Jusrelané v místě vpádu nenechali nikoho, kdo by je mohl zase přivolat, vymazal Gredonskou říši nejen z mapy, ale i z lidské paměti. Já byla tou dobou v Lakmainu, kde jsem pro Doriho a Trajanise připravovala nový domov. Vrátila jsem se až po třech týdnech, a místo města jsem našla solisko. Jak jsem byla rozlícená, že všeho jsem vinila Henrexe a Mreona. Vyčítala jsem jim, že nezasáhli dřív. Bránili, se že je na tu hrůzu upozornil Sebass, až když bylo nejhůř, a že dělali, co bylo nutné, protože jinak byl v ohrožení celý Teneris. Sebass přede mnou zbaběle zalezl, ale vsadila bych se, že s tím Jusrelem měl něco společného. Tehdy jsem, přirozeně, nevěděla, že Eudor byl napůl krenev. Normálně ho zabít bylo nemožné i pro Jusrelany... Musel to udělat někdo jiný. Kdybych se vrátila dřív, kdybych vůbec neodcházela, kdybych Doriho důsledněji varovala... Bojím se, že mě Trajanis odsoudí...“

„Čekají nás velké změny, madam, protože váš syn tvrdě půjde za svým, ale v tomto ohledu můžete být klidná. Až mu vysvětlíte, proč Gredon padl, a že jste vůbec netušila, že masakr přežil, odpustí. Vyrostl mezi smrtelníky, vystudoval sahijské školy a dospěl mezi krenevy. Jako by si z té trojky morálky vybral jen to nejlepší. Dobrá krev se nezapře.“

Trajanis se tichounce usmál. Ten tichošlápek Cinet měl pravdu. Pořád chtěl Vivon, hemakrytt i žezlo, taky měl v plánu napraskat Henrexovi, i když to možná bude trochu malicherné, a spoustu dalších věcí. Ale nejdřív musí vytáhnout z bryndy starého bracha Neceoma. Ten chudák v tom krevelu trčí už víc než rok jenom kvůli němu. Tady šlo o princip.

Byl čas vstávat.